

Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidi

«Joan Pau II ha polititzat la religió?»

Sant Egidi és una comunitat que va néixer fa trenta anys a Itàlia sota l'impuls d'un grup de laics que volien viure una aventura evangèlica al servei dels més pobres. Avui és present a altres llocs del món, entre ells Barcelona. Andrea Riccardi és considerat com el pare fundador. Aquest laic, però, no s'ha conformat a viure el carisme de servei als ancians, als marginats, als malalts i als infants, sinó que ha anat molt més enllà i ha fet que la comunitat de Sant Egidi intercedís en diversos processos de pau, sense anar més lluny els de Moçambic i Kosovo.

La seva entrega i dedicació a la causa de la pau els ha merescut ser nominats al Premi Nobel de la Pau 1998, iniciativa que valoren com un honor.

Riccardi defensa la necessitat que els cristians treballin per la pau i recorda que en aquest segle xx les persones que han ocupat el papat han tingut clar que la pau és una iniciativa del cristianisme.

Pàgines 5-6

Creure en la família, confiar en la societat

El 17 de maig passat es va celebrar el Dia Internacional de la Família amb una eucaristia a la catedral de Barcelona. Van participar-hi més de 800 persones. La celebració es va convertir en una reafirmació de la importància d'aquesta institució social. Durant la missa es va compartir l'alegria de viure en família i la confiança que cada vegada es valori més i se li doni més suport.

Pàgina 7

Blanquerna: mig segle innovant en l'educació

La Fundació Blanquerna, pionera en la investigació de noves formes d'educació, commemora el cinquantè aniversari de la creació de l'Escola de Mestres. Les persones que van contribuir a la seva fundació i expansió transmeten les seves vivències en un reportatge que ens condueix fins als temps actuals: un nou punt de partida per a una nova etapa.

Pàgina 28

L'ecumenisme a primera fila el 2001

Les diverses Esglésies europees (ortodoxa, catòlica, protestant i anglicana) el 2001 celebraran el Diumenge de Resurrecció el mateix dia per primera vegada en 400 anys. Per aquest motiu s'han compromès a signar una carta on expressaran la seva voluntat d'avançar en el diàleg ecumènic, la comunió i les tasques principals que hauran d'assumir en el nou mil·lenni.

Pàgina 20

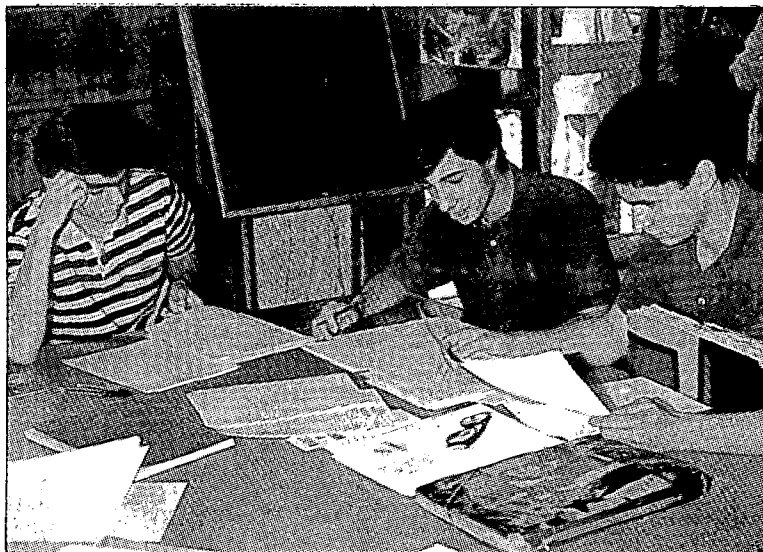
Institut de Ciències Religioses de Vic

La teologia a l'abast dels laics

Era necessari que Vic tingués un Institut de Ciències Religioses, de la mateixa manera que altres diòcesis tenen el seu. Encara que el de Vic no pugui dur el títol de superior per una qüestió jurídica, la titulació que oferirà tindrà el mateix reconeixement que la dels altres instituts vinculats a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Està previst que comenci el curs vinent i un dels seus objectius principals és arribar als laics. Segons Mn. Salvador Bardulet, rector de la parròquia de Lourdes i membre de la direcció de l'Institut, «és evident que cada vegada caldrà donar més responsabilitats als laics, que hauran d'assumir noves responsabilitats en l'Església».

Pàgina 8

3 i 18 Indonèsia, quan el poble es revolta

13 Maria Gay, en procés de canonització

19 Gran aplec de sectes pel Jubileu

Editorial

Qui decideix la informació que rebem?

La batalla del Windows 98 omple les pàgines dels diaris i ens deixa en la incertesa de qui guanyarà la batalla legal pel monopoli del sistema de navegació per Internet. Serà el propietari de Microsoft, Bill Gates, o el govern nord-americà?

Si us parlem d'aquesta notícia és perquè ens han impactat les declaracions de Joan Majó, president del grup Information Society Forum de Brussel·les, en un article aparegut a *El Periódico*. En ell afirmava: «A la societat de la informació el poder està en mans dels que controlin els mitjans per accedir-hi, perquè d'informació n'hi haurà i serà sobreabundant, però no tothom la podrà rebre. En termes més concrets, el poder estarà en gran mesura en mans d'aquells que controlin les xarxes de distribució de la informació i les eines necessàries per connectar-s'hi.» I afegeix: «No és, doncs, estrany que aquesta nova guerra sigui més sagrant que les anteriors. S'està decidint el poder del futur.»

En l'editorial de la setmana passada parlàvem de les jornades de Formació Teològica per a Periodistes a Montserrat. En aquesta us parlem del control de la informació. Tots dos fets van, en certa manera, entrellaçats. En la nostra societat cada cop serà més important no el que es diu (contingut) sinó qui ho diu (continent), perquè el control de la informació ja no passa per censurar una notícia, sinó per donar-la d'una manera determinada: és una mercaderia que s'ha de vendre de la millor manera possible perquè doni beneficis.

Això posa sobre la taula la urgent necessitat d'uns mitjans de comunicació d'Església professionals, íntegres, veraces i lliures. Que ens

mereixin confiança. Que interpretin la realitat en clau cristiana, positiva. Perquè hi ha notícies positives, només cal voler donar-les.

Des del respecte i la pluralitat, aquesta necessitat depèn de tot home i dona que vulgui rebre una informació que valori l'ésser humà en totes les seves dimensions, també l'espiritual. Cada notícia és una oportunitat per fer créixer el Regne de Déu o per allunyar-se'n.

Prenguem consciència que la responsabilitat d'accedir a una bona informació és també a les nostres mans.

...

Europa ha dit *no* al comerç d'embrions humans i a la clonació de persones. Aquest és un primer pas, però no per això menys important, per intentar posar límits a un desenvolupament científic i tecnològic que en la seva aplicació pot denigrar la persona.

Encara que el Parlament europeu no ha actuat per motius religiosos o conviccions espirituals, els diputats s'han vist moguts per la necessitat de respectar l'ètica natural.

Amb tot, alguns parlamentaris han manifestat obertament les seves creences cristianes i no han amagat que l'encíclica *Humanae Vitae*, de Pau VI, els ha influenciat.

Una bona notícia en aquesta Europa que vol avançar unida i no tan sols en termes econòmics. En aquestes qüestions de bioètica es posa en relleu que el límit és la pròpia consciència. Parafraçant un anunci que aquests dies es passa per televisió («el límit sóc jo»), en cristià ens podem preguntar: Quin jo? La resposta depèn de la formació de la consciència. Els cristians hi tenim molt a dir.

Sumari

3 i 18

Indonèsia, quan el poble es revolta

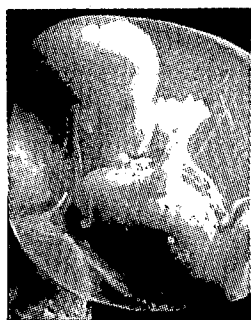
13

Maria Gay, en procés de canonització

19

Gran aplec de sectes pel Jubileu

20

Europa condemna el comerç d'embrions humans

30

Cada salm, una pregària

CATALUNYA+ CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Meritxell Cucurella

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña i Jordi Curcó, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA; Xavier Bardolet, VIC

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep M. Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Carme Rullo, Albert Sáez, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - E-mail: Catcris@idgrup.iber.net.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giralt

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. (93) 878 84 03. Fax (93) 878 82 12 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Les aparences enganyen

Un dels estats més poblats del món, Indonèsia, amb uns dos-cents milions d'habitants, pateix una forta crisi política i social. Aquest estat, situat al sud-est del continent asiàtic, està sent convulsionat pels efectes de la fallida econòmica i monetària dels últims mesos. Els anomenats tigres asiàtics han resultat ser gats malalts. El miratge s'ha trencat.

Durant els anys noranta els polítics i economistes de tot el món han estat mirant i posant com a exemple un seguit d'estats asiàtics que van experimentar uns altíssims índexs de desenvolupament industrial. Semblava que havien de menjar-se la resta del món i que ningú no els podria aturar. El precursor va ser el Japó. Després el van seguir els anomenats dracs o tigres, que eren Corea del Sud, Hong Kong, Taiwan i Singapur. I en una última fornada s'hi van sumar la Xina, Tailàndia, Malàisia i Indonèsia. Pràcticament, tot l'est i el sud-est asiàtic. Amb una característica comuna (excepte en els casos japonès i coreà): els protagonistes d'aquest creixement econòmic espectacular han estat els xinesos, tant els de Xina, Taiwan, Hong Kong i Singapur, on són majoria absoluta, com les minories de Tailàndia, Indonèsia i Malàisia.

L'any passat van començar les convulsions que han portat una part d'aquests països a la crisi financera, política i social. Aleshores va veure's que la bona salut d'aquelles economies era més aparent que real. I que rere una cara bonica i envejable hi havia unes

grans arrugues i, en realitat, es tractava de gegants amb peus de fang. Va produir-se l'«efecte cascada» i un rere l'altre van entrar en crisi, i van obligar que intervingués amb urgència el Fons Monetari Internacional (FMI) i el Banc Mundial, que van assumir el paper de bombers, injectant milers de milions de dòlars per evitar la fallida de Corea del Sud, Tailàndia, Indonèsia i Malàisia. El més poderós de tots, econòmicament parlant, el Japó, ha quedat debilitat i ha vist com es reduïen fins a la mínima expressió els índexs de creixement.

Les receptes del FMI

L'ajut financer no és gratis. Cal pagar un preu, en forma de reformes dels mecanismes econòmics. És el que se'n diu una política de sanejament, en

què el FMI dona la recepta que ha d'aplicar el país receptor dels ajuts. Però els canvis introduïts obligatòriament porten el risc de provocar explosions socials, com s'ha vist ara a Indonèsia, en implicar pujades de preus de productes essencials i recaure els sacrificis en els sectors més debils i més humils de la població. Els que han sortit al carrer a expressar la seva protesta no han estat ni els rics ni les classes mitjanes, sinó els treballadors i els més pobres. La desesperació ha portat la violència, la revolta, la crisi social, que adquireix una dimensió política quan els estudiants se sumen o dirigeixen la protesta i demanen la fi de la dictadura, de la corrupció, del nepotisme.

Aquests dies és notícia Indonèsia i la televisió ens ofereix imatges impactants però, salvant les distàncies, fets semblants per causes semblants s'han produït en anys passats a Algèria, Veneçuela i altres indrets del Tercer Món en què una crisi financera va obligar a intervenir el FMI amb les seves receptes de cura de cavall.

Hi ha, doncs, uns factors comuns en les periòdiques explosions socials i conseqüents crisis polítiques arreu del Tercer Món i també uns factors singulars. Per això, quan aquests dies es parla d'Indonèsia en primer lloc cal situar el tema en el seu marc de referència, en el seu context, per poder entendre el cas singular. Que es tracti d'una dictadura d'un militar (el general Suharto), és un tret comú a molts estats d'Àsia i Àfrica. Que la corrupció estigui a l'ordre del dia en gairebé tots els àmbits de la vida del país també és un fet estès a tot el Tercer Món. Que el règim hagi generat un elevat grau de nepotisme fins a l'extrem que la família del dicta-

dor domina el govern, les principals indústries i un llarg etcètera tampoc no és un tret específic indonesi, sinó que abunda en molts estats. Que no es respectin els drets humans, desgraciadament, no és patrimoni d'aquell país, sinó un fet comú a molts indrets del planeta. I la llista podria ser molt més llarga.

Els xinesos com els jueus

Un dels esdeveniments propis d'aquesta crisi ha estat que els revoltats han atacat la rica i pròspera comunitat xinesa (4% de la població), autora en gran part de l'empenta econòmica dels últims anys —com en el cas de Tailàndia i Malàisia. Aquesta minoria ha fet la funció que en altres èpoques van fer les comunitats jueves a Europa: rebre les ires populars, en temps de crisi, pel seu poder econòmic i la seva proximitat al poder polític. Quan el govern, la dictadura, és veu impotent per fer front a la situació i ha de treure l'exèrcit al carrer ja li va bé sacrificar aquesta minoria i desviar així el clam popular en contra seu.

El fet és que en les últimes setmanes el continent asiàtic ha estat notícia, trista notícia, entre l'explosió social d'Indonèsia i les explosions nuclears de l'Índia. La inestabilitat plana sobre un continent que fins fa quatre dies tothom admirava i envejava pel seu desenvolupament accelerat. I és que les aparences enganyen i no és or tot el que llueix. La prudència continua sent una virtut.

Antoni Reig
Periodista

Humor

NOTA DE LA REDACCIÓ

En el moment de tancar l'edició ha arribat la notícia de la dimissió del general Suharto. Els fets es precipiten. Però no és fàcil predir si la violència s'intensificarà o s'obriran vies per al diàleg i la pau.

LOURDES del 18 al 21 d'AGOST
FÀTIMA i EXPO'98
del 18 al 25 de JULIOL

Sortida: BARCELONA, TARRAGONA, REUS, VALLS, VIC, i altres punts

TRUQUINS AL: 93.883.33.30
li enviarem informació de aquesta i altres sortides.

Viatges ©Alemany

De l'1 al 9 de juliol

IRLANDA - L'illa Maragda

- Dublín, ciutat de molt llarga història
- Cultura dels celtas: creus i altres monuments
- Vestigis monàstics del temps de sant Columba
- Connemara, un indret de pel·lícula
- El golf de Galway i les illes Aran
- Clare, la terra dels castells
- Cashel i l'acròpolis de la Irlanda antiga; etc.

Als extrems de la civilització durant l'alta edat mitjana

**AMB L'ASSISTÈNCIA
TÈCNICA DE**

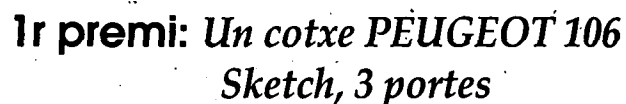

RIFA 1998

CAMPANYA ANUAL d'aportacions populars

Contribuïu als objectius de l'associació adquirint i difonent les butlletes del sorteig tradicional, que donen

OPCIÓ ALS PREMIS SEGÜENTS

2n premi: Minicadena JVC sèrie EX (TD55R)

3r premi: *Bicicleta ALPINESTAR CSR*
050, 21 velocitats

I també, a més: 10 lots de llibres de la col·lecció «Àlbums Disney»

Els col·laboradors en la venda de talonaris
sencers tenen opció a un premi especial

DATA DEL SORTEIG: 2 DE JUNY

PAÍS JOVE DE L'AMÈRICA SEPTENTRIONAL

De l'1 a l'11 d'agost

CANADÀ (costa oest) i les muntanyes Rocoses

- Colúmbia Britànica, entre les Rocoses i el Pacífic
- Vancouver, la tercera gran ciutat del país
- Les Illes Gulf, i Victòria, la ciutat jardí
- «Del mal al cel», per la badia de Horseshoe
- Camins d'Índis, ciutats d'exploradors, paratges dels antics buscadors d'or
- Cims, gorges, geleres i llacs de les muntanyes Rocoses
- La pintoresca comunitat alpina de Banff i el seu parc
- Els llacs Louise —la joia de les Rocoses— i Moraine
- Calgary, un antic fort molt evolucionat i transformat
- La part àrida d'Alberta, antic paradís dels dinosaures

Les imponents bel·leses naturals de l'Amèrica del Nord

Del 3 al 10 d'agost

Del 21 al 28 de setembre

Del 16 al 23 d'octubre

Del 9 al 16 de novembre

Del 28 de diciembre

al 4 de gener

TERRA SANTA

Una manera de preparar-se per al Jubileu de l'any 2000

l'entrevista

«Treballar per la pau és lluitar contra la mare de la pobresa: la guerra»

■ **Andrea Riccardi, president de la comunitat de Sant Egidí**

La comunitat de Sant Egidí treballa des de fa trenta anys a les perifèries de les grans ciutats i és coneguda internacionalment per la seva contribució al diàleg interreligiós i pel treball a favor de la pau i la reconciliació. El 15 de maig passat

Andrea Riccardi va visitar Barcelona, on va pronunciar la conferència «La pau és possible: Roma, Sant Egidí i el món». Riccardi és catedràtic d'Història del Cristianisme a la Tercera Universitat de Roma. La seva investigació se centra en la història

religiosa contemporània. Entre els últims llibres que ha publicat destaca *Il Vaticano e Mosca, Il potere del Papa. Da Pio XII a Giovanni Paolo II, Il Mediterraneo nel Novecento, Mediterraneo i Le Politiche della Chiesa*.

—Per què es va fundar la comunitat de Sant Egidí?

—La comunitat de Sant Egidí neix espontàniament el 1968, en un món de sociabilitat juvenil on els joves tenen moltes ganes de ser protagonistes d'una aventura nova, una aventura social i evangèlica. Darrere d'això hi havia el Concili Vaticà II i aquesta era la idea de viure una Església de tots. Com deia Joan XXIII, sobretot una Església dels pobres.

—Quin és el carisma que defineix aquesta comunitat?

—El problema, i també la «manya», d'ara és definir tot allò que ens envolta. Nosaltres ens hem de deixar definir per l'Evangeli i per aquella història en la qual som cristians. El carisma és viure en la història i escoltar en la història la Paraula de Déu. Segons la paràbola del samarità, escoltar i aturar-se davant d'aquell home mig mort que està en el camí entre Jericó i Jerusalem.

—Però no ha de ser fàcil deixar-se definir per l'Evangeli.

—És fàcil i difícil. De la mateixa manera que era difícil per a Samuel, que dormia en el temple i va ser despertat per una veu que el cridava. És fàcil i difícil perquè moltes vegades els

Andrea Riccardi.

la nostra condició moderna.

—La comunitat celebra enguany el seu trenta aniversari, quin balanç fa de la seva trajectòria?

—L'evolució ha donat com a resul-

ques, els marginats, els homes i les dones de tota mena, vagabunds... penso també en el nostre menjador per als pobres. Després ha vingut la comunitat fora de Roma, a altres llocs del món: Barcelona, Madrid, Lisboa, Bèlgica, Alemanya, Amèrica Llatina i Central, Àsia, Àfrica i Indonèsia. Ha estat un treball d'obertura internacional i es pot dir: Sant Egidí, de Roma al món. També penso en els problemes de la injustícia del sud del món, en el nostre hospital que vam inaugurar l'octubre passat a Guinea Bissau, en l'ajuda que donem a Moçambic, en Albània i sobretot en el treball per la pau. Aquesta és la nova condició del cristià, que no pot viure en la indiferència perquè li arriben totes aquestes demandes de tot el món, del sud, de la guerra...

—La seva comunitat ha promo-

gut iniciatives de pau en nombrosos conflictes, això és polititzar la religió?

—Una vegada, una periodista del *Washington Post* em va preguntar si havíem passat del treball amb els pobres a la diplomàcia. Li vaig contestar que és la mateixa cultura de la solidaritat perquè jo crec que treballar per la pau és lluitar contra la mare de la pobresa: la guerra.

Ara vostè em pregunta si polititzem la religió. Doncs bé, els Papes del segle xx han polititzat la religió quan Pius XII deia, la vigília de la invasió de les tropes alemanyes a Polònia, que tot es perd amb la guerra i res no es perd amb la pau. Polititzava la religió? Quan Joan XXIII escrivia *Pacem in Terris*, polititzava la religió? Quan Joan Pau II, la vigília de la guerra del Golf, va dir que la guerra és una aventura sense retorn, polititzava la religió?

Crec que aquest discurs sobre la pau és un discurs que els cristians hem descobert com un discurs fonamental en el segle xx, perquè al llarg dels segles l'Evangeli es va llegint millor i és una de les coses que les generacions precedents no han entès.

—Quin és el gran repte dels cristians?

—El pare Mier, gran sacerdot rus mort el 1990, deia: «El cristianisme està sempre per reiniciar-se.» Aquest és un repte que els cristians han descobert com a fonamental. La pau és un dels quatre problemes principals de l'home, juntament amb el pa, una mica d'amor i el treball. Quan es té això, llavors una persona pot ser feliç.

—Algèria, Kosovo i Burundi centren gran part dels esforços per la pau de la comunitat de Sant Egidí. Com està la situació?

—Sobretot m'agradaria destacar la

«Moltes vegades, els homes viuen com sonàmbuls, angoixats per la vida quotidiana i no s'aturen, no s'escolten, ni tan sols a si mateixos»

homes viuen com sonàmbuls, despitats, atrapats a la vida diària, angoixats per la quotidianitat... i no s'aturen, no escolten res ni ningú, ni tan sols a si mateixos. Corren i no saben on van. És

tat una comunitat construïda a la ciutat, a Roma, els anys 60-70, sobretot a les perifèries. S'ha construït sobre l'oració comuna, el creixement al costat dels pobres, els nens de les barra-

(Segueix a la pàg. 6)

Andrea Riccardi

President de la comunitat de Sant Egidí

(Ve de la pàg. 5)

situació de Kosovo, perquè els serbis han lliurat tres facultats als kosovars. És un fet molt important perquè el nostre treball vol contribuir que la base de la reconciliació entre els kosovars i serbis sigui un veritable treball per la pau. Per tant, l'escola és fonamental. Una generació sencera d'albanesos kosovars no ha anat a l'escola, s'ha quedat fora... no pot ser que l'odi continuï 25 anys més... per això ha estat bonica la trobada amb Milosevic, perquè continua avançant aquell punt de l'actuació que nosaltres hem firmat.

—Vostès treballen amb i per als marginats. Parli'ns en.

—La nova Europa és una Europa de l'euro, rica, que corre el risc de ser una Europa dels marginats, en la qual un quart o un terç de la societat serà pobre. Penso en els ancians. La nostra societat els envia un missatge subliminal. Els fa viure més, els cura, els allarga la vida fins als 80 anys i els envia el missatge que han d'anar a la residència

i que han de morir. Crec que el drama dels ancians és una de les realitats de la civilització. La comunitat de Sant Egidí fa una gran tasca amb els ancians a Barcelona i arreu on es troba la nostra organització.

També hi ha el treball amb els malalts de la sida, considerats els nous leprosos de la societat; el treball amb els nens i penso en la nostra tasca a les escoles d'Indonèsia, on tots els nens són musulmans, com a signe de reconciliació amb els que treballen amb ells, quasi tots cristians, en gran part xinesos.

—Quina és la clau per treballar amb els marginats?

—Abans que res s'ha de ser amic dels pobres perquè la característica del nostre treball amb els pobres és l'amistat. Considerar els pobres com a amics, considerar-los com a familiars.

—La comunitat de Sant Egidí ha estat nominada per al Premi Nobel de la Pau. Com s'ho han pres?

—No puc fer previsions. Ens han

La comunitat de Sant Egidí també està al costat dels ancians.

proposat per al Nobel alguns amics com el president Soares, el patriarca Bartolomeu, alguns parlamentaris... que ens hagin proposat ja és un honor.

—Com els ha influenciat el cardenal Martini?

—El cardenal Martini és un antic amic de la comunitat i ha predicat la Paraula de Déu, com altres, a Sant Egidí. Diguem que sentim que el cardenal Martini ha parlat a Sant Egidí amb un gran amor i sempre ha estat molt proper, amb una amistat molt fidel. Una de les característiques del cardenal Martini és la fidelitat a les seves amistats.

—Quina és la seva visió global del món a finals del segle xx?

—Em sembla que la nostra societat europea s'integrarà més, anirem a més... cap a models més europeus i en això l'Església és una minoria particular.

—Quin paper hi hauran de jugar els cristians?

—És necessari un diàleg entre els cristians i els no creients. El nostre treball és sobretot aquest, perquè ens sembla que el pensament cristià i el no cristià han d'entendre quin és el nou humanisme europeu.

D'altra banda, és diferent la condició dels cristians. Pensem, per exemple, en Pakistan, en la mort del bisbe

John Joseph, en l'Àfrica, en Àsia... allà ser una minoria és una altra cosa. Crec que el cristià del proper segle ha de posseir una vida interior, una gran espiritualitat, obert al diàleg en una societat plural... Cada cristià té el seu carisma i la seva vocació però hem d'estar oberts a la diversitat i a la pluralitat que existeix també en la vida de l'Església. Cap grup ni realitat és messiànica, només un és el Messies.

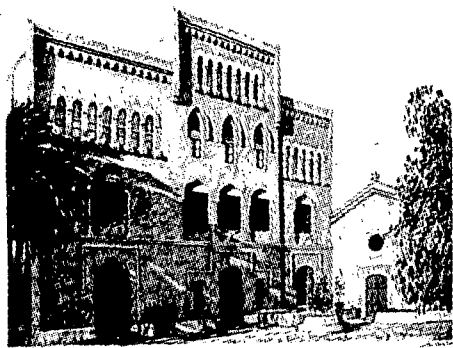
—Què espera del Jubileu del 2000?

—El Jubileu és, sobretot per a nosaltres, els romans, molt important. Crec que aquest Jubileu, com diu el Papa en la *Tertio Millenio Adveniente*, ha de ser un moment de reflexió per tal que no entrem

al proper segle, al proper mil·lenni, amb una maleta plena de coses velles i mortes. L'àngel pregunta a les dones per què busquen entre els morts el que està viu. Cal tenir la valentia d'entrar al proper mil·lenni més pobres, més oberts i arrelats a aquelles poques coses que valen la pena.

En resum, el pelegrí del proper mil·lenni no ha de portar un sarró ple de tantes coses inútils. Ha de portar poques coses i essencials, que probablement són les millors d'una llarga tradició i d'una llarga experiència.

Rosa María Jané Chueca

COL·LEGI SAGRAT COR

SARRIÀ
1846-1998

C/ Sagrat Cor, 25
08034 BARCELONA
Tel. (93) 203 02 00
Fax (93) 280 20 49

OFERIM

Després de:

Educació infantil
Primària
ESO

3 NIVELLS CONCERTATS

amb el Departament d'Ensenyament

BATXILLERAT amb les modalitats:

- Ciències de la Naturalesa i la Salut (2 cursos)
- Humanitats i Ciències Socials (2 cursos)
- Tecnològic (2 cursos)

CICLES FORMATIUS DE GRAU MITJÀ (CFGM)

- Gestió administrativa (1 curs)
- Conducció d'activitats físicoesportives en el medi natural (1 curs)

CICLES FORMATIUS DE GRAU SUPERIOR (CFGS)

- Comerç internacional (2 cursos)
- Secretariat (1 curs)
- Educació infantil (2 cursos)

ELS CICLES FORMATIUS DISPOSEN D'UNA BOSSA DE TREBALL

diòcesis

Dia Internacional de la Família

Missa dedicada a la fidelitat matrimonial

■ Parelles que celebren enguany les noces d'or i de plata fan una ofrena floral

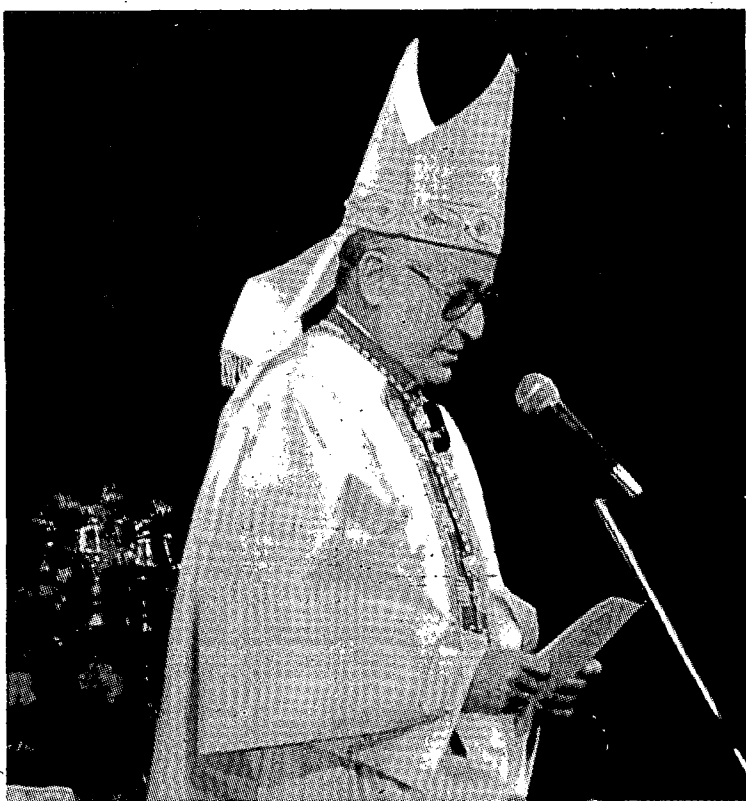
BARCELONA.— Més de 800 persones, segons el Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC)—organitzador de l'acte—, van participar el diumenge 17 de maig en la Missa de les Famílies, oficiada a la catedral

de Barcelona. L'eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, va estar dedicada a la fidelitat matrimonial i es va celebrar amb motiu del Dia Internacional de la Família (el 15 de maig).

Segons Daniel Arasa, president del GEC, Mons. Ricard M. Carles va pronunciar «una homilia molt notable, en què va parlar de la fidelitat matrimonial i la va fer extensible a la dels sacerdots, els religiosos i les religioses». Així, el cardinal va dir que «la fidelitat no s'oposa a la llibertat, perquè està arrelada en l'amor. Per això la fidelitat resulta difícil quan minva l'amor. I, en canvi, ningú no és més lliure i menys forçat que aquell que estima».

En la missa, un grup de matrimonis que compleixen enguany els 25 i els 50 anys de casats va fer una ofrena floral davant de l'altar: «Cada parella portava una flor—explica Daniel Arasa—, la més entranyable i significativa per a ells, la primera que el nuvi va regalar a la núvia.» En total, van participar-hi deu matrimonis que celebren les noces d'or i trenta que celebren les de plata. Especial significació va tenir l'assistència d'un matrimoni xinès convertit al catolicisme, que, per a Daniel Arasa, va ser «exemple de fidelitat matrimonial alhora que de fidelitat a la nova fe».

Una vegada acabada l'eucaristia, al pla de la

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles.

catedral, la tuna del Col·legi Xaloc va cantar als assistents. I, en representació de la Delegació de Pastoral Familiar, Mons. Ricard M. Carles va regalar a cada família un llibre amb les seves homilies i un vídeo sobre la vida de Jesucrist.

La Missa de les Famílies arribava enguany a la segona edició. Segons Daniel Arasa, «ha anat millor que l'anterior», perquè l'any passat la missa es va fer el mes d'octubre, dies després de la boda de la infanta Cristina amb Iñaki Urdangarín, i encara hi havia molta gent que entrava a la catedral per mera curiositat.

La Missa de les Famílies va comptar amb l'assistència de personatges rellevants de la vida catalana com Joan Gaspart, vicepresident del Barça; Josep Mussons, també vicepresident del Barça, que celebrava els 50 anys de casat; Manel Josep Silva, portaveu de CiU de la Comissió de Justícia al Congrés dels Diputats; Dolors Montserrat, portaveu del PP al Parlament, i Josep Argemí, president de la Societat Catalana de Pediatria, entre altres.

Carme Munté

La família: primer espai sociabilitzador de la persona

TARRAGONA.— Amb motiu del Dia Internacional de la Família, el president d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC) i vicepresident del Senat, Joan Rigol, va pronunciar, el 15 de maig a Tarragona, la conferència «Família, escola: societat». El president d'UDC va dir que la família és el primer espai de sociabilització de la persona dins i fora del nucli familiar. Un total de cent persones van assistir a

l'acte, segons va informar Diomar Amell, presidenta d'Unió de Famílies de Catalunya, entitat organitzadora.

En la conferència, Joan Rigol va ressaltar la diferència entre la formació que van rebre els nostres pares i la formació que reben els joves avui dia en la societat, en l'escola i en la família; diferència que afecta el funcionament de la societat actual. La

funció de la família és, segons Rigol, formar la persona perquè pugui afrontar amb llibertat i responsabilitat el present i el futur; són els pares els qui han de posar els fonaments al jove perquè faci un bon ús de la seva llibertat. Per acabar, Rigol va afirmar que en l'educació dels joves és del tot necessària una cooperació entre els pares i l'escola. (C.M.)

Amics,
subscriptors, lectors
i pelegrins de...

CATALUNYA + CRISTIANA

Romiatge
a MONTSERRAT

Presidit pel bisbe Joan Carrera, auxiliar de Barcelona

Dia 6 de juny

Reserva de: Places d'autocar - Tiquets per al dinar de germanor

AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA" (abans del 2 de juny)

Pl. Urquinaona 11, 3r 3a A - 08010 Barcelona - Tel. 93 301 37 18

Vic

Obertura als laics, objectiu de l'Institut de Ciències Religioses

■ El nou centre tindrà la seu a l'edifici del Seminari Nou

VIC.— El Bisbat de Vic posarà en marxa a partir del curs vinent l'Institut de Ciències Religioses, que tindrà la seu a l'edifici del Seminari Nou. El centre, semblant als que funcionen actualment a Girona, Barcelona, Lleida i Tarragona, tindrà per objectiu formar diplomats en ciències religioses i s'obrirà, si les condicions i l'alumnat ho permeten, a cursos i seminaris específics dedicats a un públic més general.

Segons mossèn Salvador Bardulet, actual rector de la parròquia de Lourdes de Vic i membre de la direcció de l'Institut, la creació del centre «cobrirà un dèficit que en certa manera ja ens ve des del tancament del Seminari, quan a Vic van deixar d'haver-hi estudis superiors de religió». Per al clergat el seminari era un estímul per a un treball intel·lectual, «que es veia amenaçat quan aquest va deixar d'existir».

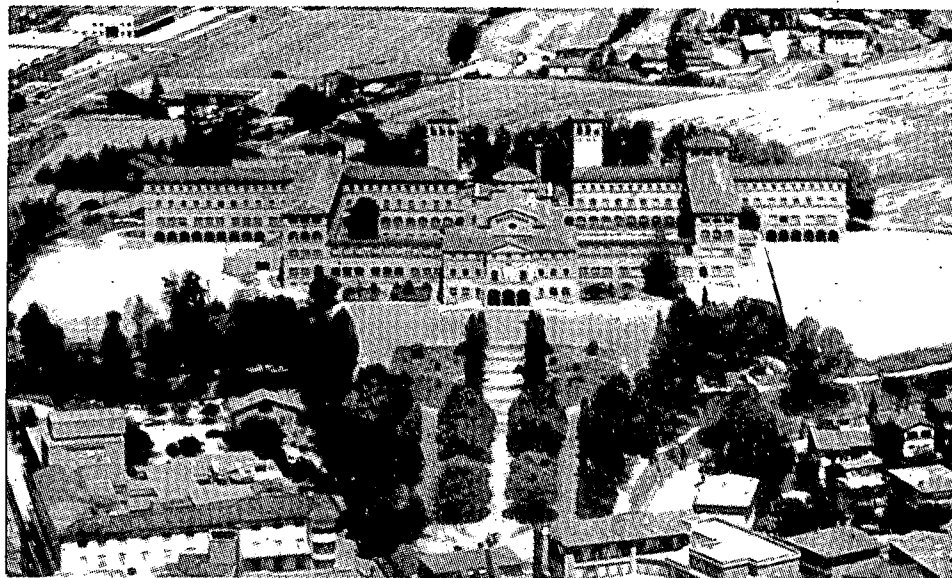
A més, el fet que el futur Institut de Ciències Religioses estigui obert als laics és, segons Bardulet, signe de la transformació que necessita l'Església per afrontar el seu futur: «En el funcionament eclesial és evident que cada vegada caldrà donar més responsabilitats als laics, i un centre com aquest ha de servir per preparar-los en aquestes tasques.» En el terreny docent, per exemple, el centre atorgarà la Declaració d'Idoneïtat per a professors de religió a primària, mentre que per fer classes a secundària es demanarà la llicenciatura.

Les preinscripcions s'obriran el 15 de juny. Ara mateix és una incògnita la resposta que pugui haver-hi entre l'alum-

nat potencial, tot i que Bardulet considera que «hem de tenir un marge de temps per veure si la proposta es consolida». Una quinzena d'alumnes per al primer curs seria, si bé no òptim, un nivell acceptable per posar en marxa el centre, que també tindrà laics entre el professorat.

Una de les particularitats del futur Institut de Ciències Religioses de Vic és que podrà comptar amb material de primera mà procedent de la biblioteca del Seminari, que disposa d'un fons de 5.000 volums. Els últims anys, i a causa de la inactivitat del Seminari com a centre de formació, el creixement de la biblioteca havia quedat estancat i només s'ha ampliat amb publicacions periòdiques i col·leccions de les quals s'han anat mantenint les subscripcions.

L'Institut ocuparà l'ala oest del Seminari. Actualment s'estan fent obres a la planta baixa per adequar un espai destinat a aules i un altre com a biblioteca i sala de lectura. No és previst que tota la biblioteca del Seminari, ubicada en un pis superior, es traslladi a la planta baixa, «però sí aquell material que pot ser més útil per als alumnes».

Vista general del Seminari de Vic.

La proposta que suposa la creació d'aquest centre a la ciutat de Vic se suma a altres institucions formatives que han funcionat els últims anys, com l'Escola de Teologia de Vic, el Centre de Pensament Cristià de Manresa o l'Escola de Formació Cristiana, de caràcter itinerant. Crear l'Institut no suposa que deixin d'existir, sinó que des de Vic es puguin oferir estudis filosòfics, teològics i bíblics de rang superior que permetin als alumnes obtenir el títol de diplomatura en ciències religioses que atorga la Facultat de Teologia de Catalunya.

Girona, Barcelona, Lleida i Tarragona disposen d'Instituts Superiors d'Estudis Religiosos, tots dependents

de la Facultat de Teologia de Catalunya. Formalment, el de Vic no pot tenir la categoria de Superior perquè la normativa no permet que pugui haver-hi cinc instituts adscrits a la Facultat. Per això, la fórmula jurídica amb què es treballa és que el centre de Vic, si bé funcionarà amb total autonomia, estarà adscrit a un altre dels ja existents. Aquests dies s'està acabant de decidir si serà el de Barcelona o el de Girona.

La preinscripció es tancarà el 30 de juny i la inscripció definitiva es farà del 14 al 30 de setembre. Les classes, si tot va segons el previst, començaran la primera setmana d'octubre.

Xavier Bardolet

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça.....
D.P..... Població Província..... Tel

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: ☐ anual (52 números) de 11.180 ptes.
☐ semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

☐ domiciliació bancària (en aquest cas emplena l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

☐ transferència al CC del setmanari

2 1 0 0
Entitat

3 0 1 3
Oficina

2 0
DC

2 2 0 0 3 9 1 7 4 1
Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/lilibreta

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data.....

Signatura del titular del compte/lilibreta

«Deute extern, ¿deute etern?»

■ **Luis de Sebastián: «L'estratègia ha de ser pressionar els governs»**

BARCELONA.— Les organitzacions Justícia i Pau, Càritas, Mans Unides i la Unió de Religiosos de Catalunya van posar en marxa, l'11 de maig passat, la campanya *Deute extern, ¿deute etern?* que s'està fent simultàniament a molts altres països amb motiu del

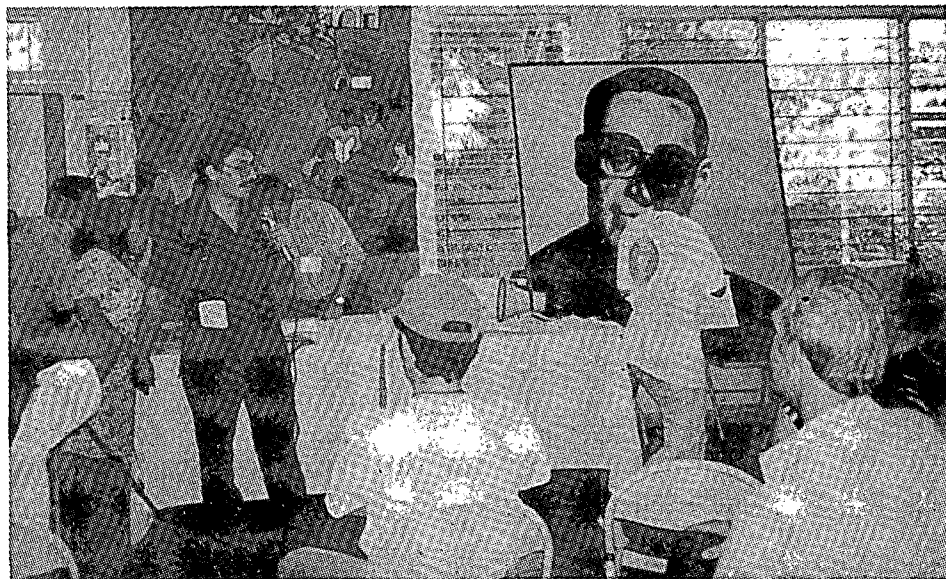
Jubileu de l'any 2000. La campanya pretén sensibilitzar i mobilitzar l'opinió pública perquè pressioni els governs amb l'objectiu d'aconseguir alliberar la càrrega del deute extern a més de mil milions de persones a tot el món.

El president de Justícia i Pau, Joan Gomis, va ser l'encarregat de presentar la campanya, que va qualificar d'«ambiciosa i difícil», però va assegurar que «el problema és tan greu per a tants milions de persones que això ens porta a voler reeixir». Joan Gomis va admetre que «segurament no aconseguirem tots els objectius, però quan es va endegar la campanya del 0,7% ningú no la coneixia, i ara qui més qui menys la coneix i hi està a favor».

Gomis va donar la paraula a Luis de Sebastián, escriptor, exvicerector de la Universidad Centroamericana a El Salvador i actualment professor d'ESADE, que va pronunciar la conferència *Solidaridad, deuda externa y horizonte 2000*. Luis de Sebastián va identificar els responsables històrics de la situació actual i va donar pistes de com s'hauria de plantejar la campanya estratègicament.

Segons Sebastián, hi ha tres tipus de responsables de l'endeutament dels països del Tercer Món. D'entrada, va responsabilitzar els governs dels països rics que, després de la Segona Guerra Mundial, van induir la banca a prestar diners als estats nous que tot just assolien la independència. També va culpar de la situació als mateixos bancs que, tot i saber que els préstecs eren de difícil cobrament, van donar-los. I en últim lloc, va assenyalar que «els governs, les dictadures o oligarquies van acceptar aquests préstecs i en van fer un mal ús, deixant els països respectius en la misèria, mentre mantenien els seus estalvis lluny del país».

Partint d'aquestes premisses, el ponent es va mostrar partidari de cancel·lar aquest deute «perquè no recaigui en els innocents que no tenen res a veure amb l'endeutament, però si en el seu pagament». Per tal de donar una idea de la magnitud del problema, el professor va donar algunes dades orientatives. Per exemple, que en molts països endeutats, el 30 o el 40% del que guanyen en exportacions ho han de fer servir per pagar el deute; o que a Nicaragua el deute extern equival a un 300% del seu producte interior brut

L'objectiu és alliberar del deute extern més de mil milions de persones.

(PIB), és a dir, és tres vegades superior al volum de la seva economia.

Una estratègia eficaç

Per plantejar una estratègia eficaç, Luis de Sebastián va distingir entre préstecs tous —amb terminis i interessos més favorables per al sol·licitant que els de la banca privada i concedits a través d'agències governamentals o bancs multilaterals— i préstecs corrents —concedits per la banca privada a tipus d'interès variables (segons les fluctuacions del mercat) o fixes. El ponent va ensenyar dades que mostraven que els països més pobres —de l'Àfrica Subsahariana i de l'Amèrica Llatina—, i per tant més susceptibles de perdonar-los el deute, havien rebut una gran part de crèdits tous, concedits per agències governamentals de països rics o bé per Bancs Multilaterals (Banc Mundial, Banc Africà per al Desenvolupament) que en definitiva depenen dels governs. Això fa pensar, segons Luis de Sebastián, que «existeixen força probabilitats d'èxit —és a dir, de cancel·lació del deute extern— si la campanya es dirigeix sobre els governs occidentals». En aquest sentit, l'únic problema que es planteja és que «els governs creditors haurien de passar els actius d'aquests préstecs a la llista del dèficit públic, la qual cosa no és gaire recomanable, tenint en compte els cri-

teris macroeconòmics que imperen en l'actualitat».

Si per un costat els governs són accessibles a la campanya, a l'altre costat hi ha la banca comercial privada que veu amb mals ulls la condonació del deute extern dels països pobres. La banca esgrimeix arguments cínics, se-

gons De Sebastián, de disciplina bancària per tal de no cedir. Lluitar contra la gran banca és, per al ponent, molt difícil, ja que aquesta no es troba en els nostres països i els seus clients no són el gruix de la població, de manera que una vaga de clients, per posar un cas, tindria molt poques probabilitats d'èxit. Tanmateix, De Sebastián va denunciar la pràctica de molts bancs privats que en el seu moment van concedir préstecs a tipus d'interès fix i que ara, quan els tipus a Europa rondan el 4%, estan cobrant uns interessos del 15%.

Per acabar, el ponent va advertir que les condonacions del deute extern no han de servir perquè un govern de dretes es posi la medalla i s'eternitzi en el poder, sense repercutir els beneficis en millores per a la població. «Per contra, —assegurava el ponent— als governs que se'ls perdoni el deute se'ls ha d'exigir unes contrapartides socials en sanitat i ensenyament, entre d'altres.»

Josep M. Calvet

TECC té en compte la seva butxaca, li regalem dos anys de consum

NOVETAT LA CALEFACCIÓ CENTRAL SENSE CALDERA

TECC

LA PRIMERA CALEFACCIÓ CENTRAL
ELÈCTRICA DE BAIX CONSUM

CALOR CONFORTABLE

Silenciosa, no resseca l'aire, regula la temperatura amb termostàt individual.

CALOR ECONÒMICA

A més del seu consum reduït, la seva capacitat acumulativa manté durant molta estona la calor sense despeses d'electricitat.

CALOR FÀCIL

No cal instal·lació especial, sense obres, ni manteniment, només un endoll de 10A.

CALOR SEGURA

Controlada gràcies a un dispositiu electrònic, garantia durant 10 anys.

<http://www.vvirtual.es/tecc>

TELÈFON D'INFORMACIÓ: 902 10 37 88
TECC. Ap. de correus, 50 - 08812 Les Roquetes (Barcelona)

Lleida

Mons. Malla: noces d'or d'un bisbe que se'n va

■ El 15 de juny es clou la segregació dels pobles de la Franja

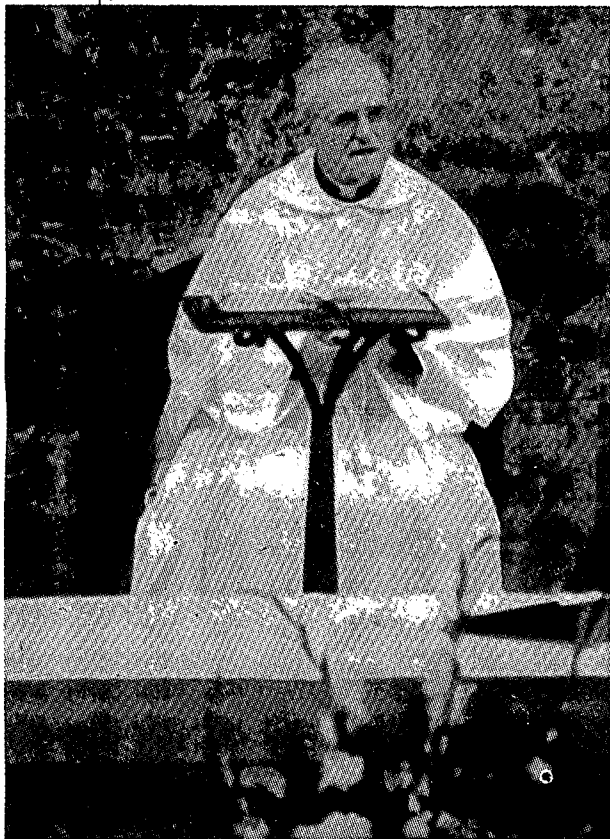
LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Ramon Malla, va celebrar el dissabte 17 de maig les seves noces d'or sacerdotals juntament amb nou preveres diocesans en el decurs d'una jornada sacerdotal celebrada al col·legi Episcopal de Lleida.

Juntament amb el bisbe Malla celebraven els seus 50 anys de vida sacerdotal sis preveres diocesans més, concretament Josep A. Brugulat, darrerament rector de la parròquia del Carme de Lleida; Miquel Huguét, actualment a Montsó; Joaquim Salinas, durant molts anys capellà de l'Hospital Arnau de Vilanova; Jesús Tarragona, rector de Sant Llorenç de Lleida i conservador del Museu Diocesà, i els claretians Joan Ripoll i Josep M. Tolosa, de la parròquia de Sant Antoni M. Claret. Juntament amb ells, dos preveres més, José Pascual Benavarrí i Santiago Zarrans, aquest últim havia estat

canonge de la catedral de Lleida, van celebrar els seus 60 anys de la seva ordenació. Finalment, mossèn Marcel·lí Ubach, amb 94 anys, va celebrar els 70 anys de sacerdoci. Actualment jubilat, resideix al poble i parròquia d'Alcarràs.

Els actes es van iniciar a les 11 del matí amb una concelebració eucarística presidida pel bisbe Malla i amb ell els preveres que celebraven els seus aniversaris i la resta del presbiteri diocesà. Finalitzada la missa va tenir lloc una conferència a càrrec del Dr. Antoni Sainz, professor titular de la Facultat de Medicina de la Universitat de Lleida i professor del Centre Superior d'Estudis Religiosos (IREL), amb el títol *Els reptes de les noves tecnologies*. La jornada es va cloure amb un dinar de germanor en el qual tots ells van rebre l'homenatge dels seus companys preveres.

Jordi Curcó

Ramon Malla.

El bisbe Malla va néixer a la Seu d'Urgell el 4 de setembre de 1922. Té 76 anys, per la qual cosa, i tal com és preceptiu, el 4 de setembre de 1997 va presentar la seva renúncia a Roma per raó d'edat, si bé la seva substitució en la diòcesi lleidatana va quedar ajornada fins a la segregació definitiva de tots els pobles de la Franja, que pertanyen a la diòcesi de Lleida. La segona fase de la segregació es clourà el proper 15 de juny quan l'arxiprestat del Baix Cinca, amb la seva capital Fraga i les seves onze parròquies, i l'arxiprestat de la Lli-

tera, amb Tamarit i catorze parròquies més, passin a formar part de la diòcesi de Barbastro/Montsó.

El 27 d'octubre passat Ramon Malla va celebrar el 29è aniversari de la seva ordenació episcopal, que va rebre a la catedral nova de la capital del Segrià, la tarda del 27 d'octubre de 1968, de mans del nunci monsenyor Dadaglio. L'aniversari de les seves noces d'or sacerdotals es compliran, de fet, el proper 19 de desembre. Quant al possible successor del bisbe Malla, alguns noms han estat ja ressenyats pels mitjans informatius, entre ells, l'actual bisbe de Menorca, Mons. Ciuraneta, i el bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Carles Solé Perdigó.

URGELL

Reprodueixen les pintures murals de l'església de Boí

BOÍ.— Un equip de tècnics reproduceix, a l'església de Sant Joan de Boí, les pintures medievals al fresc que ornamentaven la part interior dels murs i de l'absis. Les pintures són còpia de les originals del segle XI que els anys 1920 van ser dipositades al Museu d'Art de Catalunya, a Barcelona.

L'objectiu del treball, iniciat el mes de març, és dotar el temple del seu ambient original perquè fidels i visitants gaudeixin d'un art religiós que acompanyava la litúrgia. L'obra estarà enllestida el proper estiu i es realitzarà amb un sistema semblant al que empraven els artistes medievals. (A.M.)

Treballs artesanals per alimentar 120 nens de Guinea Equatorial

LA SEU D'URGELL.— Un grup de vint dones, integrades al voluntariat de Càritas Parroquial de la Seu d'Urgell, mitjançant la confecció i posterior venda de treballs artesanals, poden enviar cada mes 50.000 pessetes a una guarderia infantil de Nsork (Guinea Equatorial) i alimentar els 120 nens acollits.

El grup, coordinat per la religiosa Carme Balcells, confecciona estovalles, bosses, coixins, pallassos, etc., exposa i ven els treballs i destina els diners recollits a la guarderia de Guinea. (A.M.)

SOLSONA

Homenatge al màrtir claretia Ramon Rius

SANTA FE.— El petit poblet segarrenc de Santa Fe va viure el 26 d'abril passat una tarda memorable d'homenatge al seu fill eminent, el germà claretia Ramon Rius i Camps, màrtir per la seva fe en Crist a Cervera el 2 de setembre de 1936. Tres sacerdots claretians van concelebrar la missa a l'església parroquial i un centenar de fidels hi van participar amb cants, músiques i ofrenes emocionants. Entre aquestes, els familiars del màrtir van presentar el llibret del Kempis (meditacions religioses que el Ramon va conservar fins a l'hora de la seva mort); el sagrari que va hostatjar Jesús eucaristia a les catacumbes del castell durant tot el temps de la guerra del 1936 al 1939, i una de les moltes felicitacions que el jove estudiant havia compost per felicitar la seva mare.

Després de l'Eucaristia, els assistents es van traslladar cap a l'encimbellat castell a la paret principal del qual, les germanes del jover màrtir (Montserrat, carmelita de Sant Josep, i Teresa) van descobrir una làpida que el recorda. A continuació es va poder visitar la casa on va néixer i viure una part de la seva infantesa el germà Rius i d'on va sortir cap al martiri quan els botxins el van anar a treure. Remodelada de nou, la casa, conserva encara prou rastres de la família que la va habitar i que la mare del màrtir, Josefa Camps, va convetir, durant la guerra civil, en refugi de perseguits i en permanent estatge de Jesús en un sagrari dissimulat.

Lluís Badia i Torres

CENTRE DE RELACIÓ I ORIENTACIÓ MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Dirigit per una psicòloga col·legiada amb 23 anys d'experiència. Servei opcional de vídeo.

COSM, Balmes, 64, 3r 2a - Barcelona
Tel. (93) 487 71 80
Girona i Tarragona: (902) 11 38 12

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convalescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

Una vida dedicada a la contemplació

■ Montserrat Roselló ingressava fa 50 anys a l'orde de les Carmelites Descalces

MATARÓ.— La germana Montserrat Roselló celebrarà amb una eucaristia d'acció de gràcies, el 31 de maig, al monestir de la Immaculada Concepció de Mataró, el 50 aniversari del seu ingrés a l'orde de les Carmelites Descalces. El 1948 la germana Roselló hi entrava per primera vegada decidida a fer-se monja, abandonant família i amics; l'any següent se celebrava ja la cerimònia de vestició.

Montserrat Roselló va néixer al carrer Galileu, del barri de les Corts de Barcelona el 1925, i és la gran de quatre germanes. Conxita, la seva mare, era confeccionista de roba i el seu pare, Joan, era pintor de cotxes i, a més, col·laborava al Centre Catòlic de Sants.

Des que era petita Montserrat Roselló tenia molt clara la seva vocació monacal i el seu director espiritual, el pare Coll, de la parròquia de Sant Felip Neri (Gràcia), la va ajudar en la seva decisió. En aquella època la germana

La germana Montserrat Roselló.

carmelita sentia ja una forta necessitat d'ajudar els altres: la seva debilitat era anar a jugar i atendre els nens de l'asil de Sant Rafael i, a més, li agradava molt arreglar l'església del Remei de les Corts.

La germana Roselló, com la resta de contemplatives del monestir, fa una vida de pregària seguint l'exemple de santa Teresa de Jesús. Un exemple que es destaca per l'amistat

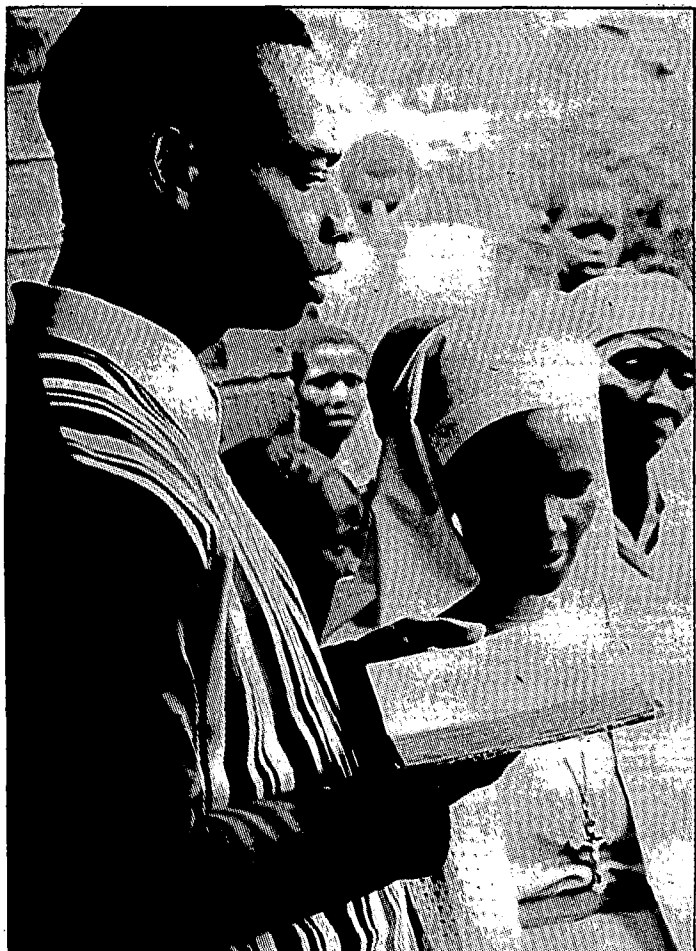
amb Déu, amb les altres monges i l'acolliment a tothom que s'acosta al monestir. (C.C.)

350 aniversari

Amb motiu del 350 aniversari de la fundació de la comunitat matoronina de l'orde de les Carmelites Descalces —el 25 d'abril de 1648—, el 10 de maig es va dedicar a Déu l'església i l'altar del seu monestir de la Immaculada Concepció de Mataró. La celebració va ser presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Joan Carrera que, en l'homília, va dir que «un convent de clausura és un espai obert a Déu i als germans perquè puguem créixer en la fe, l'esperança i l'amor». Les obres que s'han dut a terme per commemorar l'esdeveniment han consistit a alçar la nau i reduir i rebaixar l'espai del presbiteri, tot engrandint el que és destinat al poble.

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el Clergat Nadiu és el fruit d'unes Terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de Bisbes i Sacerdots Nadius.

...el Clergat Nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris Majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminari Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major "Mornig Star"	Calcuta (Índia)	186 alumnes
"Queen of Apostles College Seminary"	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. (93) 270 10 14

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. (977) 23 34 12

25002 LLEIDA
Plaça de Sant Josep
Tel. (973) 26 76 39

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15.
Tel. (972) 20 32 97

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. (977) 44 07 00

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. (93) 883 26 55

Barcelona

El col·legi Virolai, una aposta per la renovació

■ «Exemple de valentia, creativitat i il·lusió», segons Escoles Cristianes

MOLINS DE REI.— Recentment va tenir lloc a Molins la inauguració del nou col·legi Virolai. En aquest acte festiu i solemne, presidit pels alcaldes de Molins, Pallejà i pel director general de centres de la Generalitat, Emili Pons, en representació del conseller d'Educació, Xavier Hernández, el pare Francesc Riu va subratllar, en nom del secretari d'Escoles Cristianes, «la valentia, la creativitat i la il·lusió» que han demostrat els promotors i executors del Projecte Virolai, posat en funcionament el 1922.

Els promotors han estat un grup de pares i professors de l'antic Col·legi Mare de Déu de Montserrat, abocat a la desaparició, o si més no a malviure en l'esllanguiment, d'ençà que l'orde de les Germanes de la Doctrina Cristiana decidís abandonar-lo el 1986, després d'un segle de mantenir-lo obert com un establiment educatiu emblemàtic del Molins dels segles XIX i XX.

La falta d'espai del vell edifici i els reptes educatius de la reforma van fer plantejar a pares i professors una disjuntiva: extinció o renovació. Es va optar per la segona, comproment-hi treball, diners de la pròpia butxaca i, com deia el pare Riu, valentia, creativitat i il·lusió.

El nou col·legi, ubicat a la part alta de Molins de Rei, en uns amplis terrenys que allotgen des del setembre passat 300 alumnes, ha costat uns 425 milions de pessetes, el 50% dels quals ha estat sufragat amb un crèdit de

l'Institut Català de Finances. Tanmateix, fins a l'última pesseta serà tornada pels pares i professors, els únics artífexs i propietaris del centre, que manté en els seus idearis la inspiració cristiana de l'educació.

El lema que ha presidit el projecte es troba esculpit en la placa que van descobrir les autoritats presents a l'acte: «Entre tots l'hem fet possible.» «No devem res a ningú, només diners, però els tornarem», va dir Gabriel Vidal, president de la Fundació Virolai, en el parlament de l'acte d'inauguració, en què també va recordar amb agraïment els ajuts morals i econòmics rebuts per part dels pares.

Abans havien parlat una representant dels alumnes, una del professorat i una dels pares d'alumnes. L'al-

Francesc Riu, en l'acte d'inauguració del col·legi.

calde de Molins, al seu torn, va fer un prolix recorregut per la història del centre, entremesclada tota ella amb la pròpia història del Molins de finals de segle XIX i començaments del XX. Després de la benedicció de l'edifici a càrrec del vicari de Molins, mossèn Joan Pere Pulido, l'acte es va cloure amb una visita a tot el centre i un aperitiu.

David Vidal

Un casal per a familiars de malalts ingressats a hospitals de les Illes

PALMA DE MALLORCA.— La Delegació de Pastoral de la Salut de Mallorca va inaugurar el 6 de maig passat una casa d'acollida per als familiars de les persones ingressades a hospitals de Mallorca. Segons la Delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Mallorca, la finalitat del nou Casal Balear és «facilitar un allotjament econòmic a les persones que hagin de desplaçar-se des del seu lloc habitual de residència per acompanyar un malalt ingressat en un centre hospitalari de Mallorca. La delegada de Pastoral de la Salut, Esperanza Florit, va explicar durant l'acte d'inauguració que el Casal tindrà un equip integrat per professionals i voluntaris, així com 11 dormitoris, dos banys, cuina, menjadors, sala de reunions i pati interior. (C.C.)

Comiat de luxe per a l'orgue de Sitges

SITGES.— L'Escolania de Monserrat va ser la gran protagonista de l'acte de cloenda de la commemoració del 300 aniversari de la construcció de l'orgue barroc de Sitges. El concert, que es va celebrar el 22 de maig, va tenir lloc a l'església parroquial de Sitges i comptava amb la col·laboració de l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Sitges. Els membres de l'escolania de Monserrat van interpretar peces de Pau Casals, F. Mendelssohn, Michael Haydn i J. Brahms, entre d'altres. (C.C.)

El producte que li resol de veritat el problema de neteja de camises i altres peces.

T2000

Demani'l a la seva drogueria o supermercat. Ens ho agrairà!

XIV Jornades de Pastoral Universitària de Catalunya i Balears

SANT CUGAT DEL VALLÈS.— El dissabte 9 de maig es va celebrar al Casal Borja de Sant Cugat la XIV edició de les Jornades de Pastoral Universitària de Catalunya i Balears, que va reunir una cinquantena de professors universitaris cristians per tal d'estudiar la seva situació i plantejar noves propostes de futur. Des de fa més de vint anys els Delegats de Pastoral Universitària de Catalunya i Balears es troben amb regularitat i organitzen aquestes Jornades d'estudi i debat.

En els darrers anys el nombre d'universitats ha augmentat espectacularment a Catalunya, fins a onze, i els estudiants han arribat a dos-cents mil. El nombre de professors ha augmentat

de manera proporcional.

La trobada s'inicià amb una taula rodona formada pel professors Xavier Rius (Tarragona), Climent Nadeu (UPC) i M. Àngels Riera (URL) sobre «La situació del professor universitari. Reptes i signes d'esperança», seguida per les aportacions de molts altres. A la taula també hi ha va haver un llarg col·loqui sobre com ajudar el professor universitari a viure la seva fe i a comunicar-la en el seu ambient. Totes les iniciatives van ser recollides i sistematitzades per l'equip de Delegats, que les convertirà en propostes fermes. (C.C.)

Girona

La causa de la religiosa Maria Gay ja és a Roma

■ Finalitza l'etapa diocesana del procés de canonització

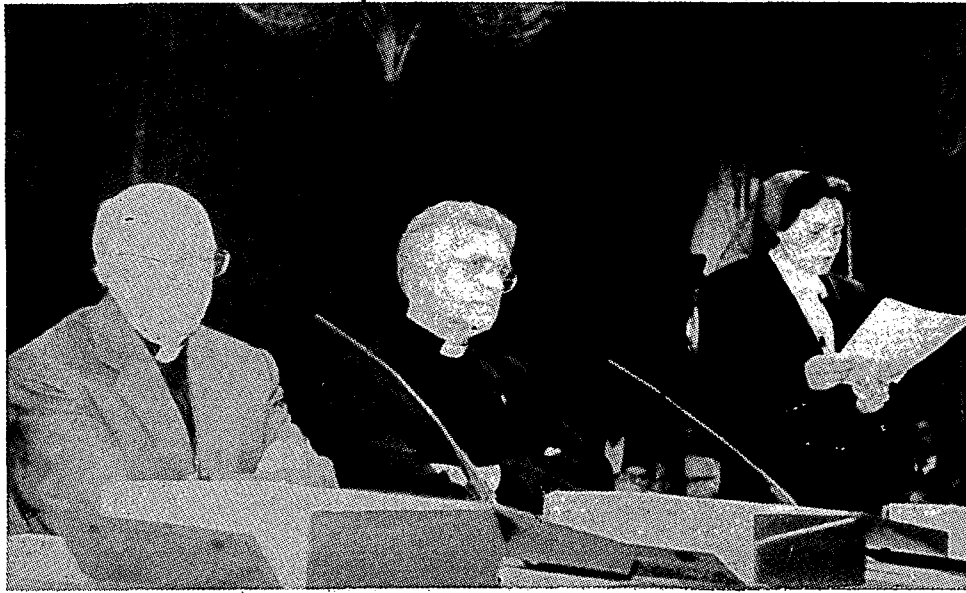
GIRONA.— Els arxius amb la documentació per canonitzar la fundadora de les Religioses de Sant Josep, Maria Gay i Tibau, ja són a Roma. El diumenge

3 de maig es va cloure a la catedral de Girona l'etapa diocesana del procés. El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, va presidir la celebració.

La Congregació per la Causa dels Sants té ja els calaixos on hi ha els documents recollits per procedir a canonitzar Maria Gay. La cerimònia de cloenda la va presidir el bisbe de Girona, després de l'acte específicament jurídic de clausura del procés. La germana Teresa Fernández, postuladora de la causa, va ser l'encarregada d'endur-se els arxivadors que el bisbe va segellar. Aquesta religiosa viu a Roma i podrà seguir de prop el desenvolupament del procés per canonitzar la seva fundadora.

Maria Gay és filla de Llagostera, on va néixer el 1813. Va morir a Girona el 1884 i aquí va fundar un institut de vida apostòlica que es dedica als malalts i a la gent gran.

Avui les religioses de Sant Josep es troben presents a diferents països. A la diòcesi gironina hi ha un centenar de religioses que viuen en onze comunitats a Girona, Banyoles, Blanes, Cassà de la Selva, Figueres, Llagostera, Malgrat, Olot, Sant Feliu de Guíxols i Torroella de Montgrí. Juntament amb les religioses vedrunes és la comunitat amb més centres al bisbat de Girona.

La clausura del procés es va fer a la catedral de Girona.

La germana Felicitas, secretària de l'oficina que treballa per la causa, va expressar a aquest setmanari «la satisfacció pel procés» i va explicar que ara «només cal esperar, per si ens demanen des de Roma informació complementària».

Han portat aquesta causa els diocesans mossèn Xavier Xuclà, el canonge Gabriel Roura, com a promotor de justícia, i Josep Maria Jordà, com a notari. A

Roma poden trigar entre dos i tres mesos a obrir els arxius. Qualsevol persona que rebi gràcies o favors mitjançant la religiosa Maria Gay pot comunicar-ho a la vicepostuladora de la causa de Girona, amb seu al carrer Portal Nou, 12, d'aquesta ciutat, o fer-ho saber a través d'Internet: <http://www.gironasoft.com/salusinfirmorum>.

Miriam Díez i Bosch

Comença la II Jornada Diocesana de Pastoral

GIRONA.— Girona ha aconseguit i aprofundit el Concili, i per finalitzar aquesta feina s'està portant a terme una reflexió en base a l'àmplia consulta diocesana que s'ha realitzat. Hi estan participant un centenar de persones.

El Col·legi dels Maristes de Girona ha estat la seu, durant dos dissabtes (el 16 i el 23 de maig) i ho serà dos més (el 6 i el 13 de juny), de la II Jornada Diocesana de Pastoral. Aquesta és l'última etapa conciliar, la d'assumir el Concili Provincial Tarraconense. A la consulta prèvia hi han respost uns 200 grups institucionals. Cal recordar que des del 1980 a Banyoles no havia tingut lloc a la diòcesi una jornada d'aquestes característiques. Els convocats hi són per raó del càrrec o perquè representen moviments o zones pastorals. El reglament ha establert que «totes les propostes aprovades en votació ho seran en qualitat de prioritàries per al futur Pla Pastoral de la diòcesi». Finalment, el bisbe les haurà d'aprovar. El bisbe de Girona demana l'interès i la pregària de tots els diocesans «perquè aquesta jornada sigui fecunda i pràctica de cara a la vitalització de la vida de la diòcesi». (M.D.B.)

Lleida

Portadors de pau i forjadors d'un món més fratern

BALAGUER.— Amb caire festiu i fratern el 10 de maig passat, més de tres-cents franciscans seglars i amics de sant Francesc de Catalunya es van aplegar a la ciutat per celebrar la tradicional assemblea anual. Hi van assistir grups de diverses poblacions de tot el Principat.

La benvinguda i acolliment va tenir lloc al bellíssim claustre gòtic del convent de Sant Domènec. La fraternitat seglar i la comunitat de fraïmenors de la ciutat van, obsequiar els assistents amb un esmorzar de germanor.

El Santuari del Sant Crist de Balaguer i el seu entorn també va servir de marc de la jornada. Pel gran nombre d'assistents l'assemblea va haver-se de fer dins el mateix temple del santuari. La mesa

va ser presidida per Jacint Bigordà i Francesc Linares, ministre i assistent respectivament de l'Orde Franciscà Seglar (OFS) a Catalunya, i Enriqueta Roca, ministra de la fraternitat de Balaguer.

Carles Llompart, membre del Consell del l'Orde, va dissertar sobre *20 anys de la Regla*, document aprovat el 1978 pel papa Pau VI i que va marcar la veritable forma de vida evangèlica de tot terciari o franciscà seglar. Entre altres coses va destacar el sentit de germanor, de joia i de minoritat —senzillesa, humilitat i servei— que han de distingir sempre als afiliats en aquest moviment eclesial. També la necessitat de fer-se presents arreu amb iniciatives coratjoses, afavorint un diàleg obert i confiat,

ple de creativitat evangèlica. «Tot franciscà seglar —va dir— en virtut de la seva vocació, és cridat a ser portador de pau i de joia, a ser defensor de la justícia i forjador d'un món més fratern.»

A continuació s'encetà un interessant diàleg i va finalitzar l'acte amb la presentació per part dels seus autors de dos llibres d'espiritualitat franciscana: *Sant Francesc d'Assís, l'home evangèlic*, de Miquel Colom, fraïmenor caputxí; i el cinquè volum de *Les fonts franciscanes*, traduïdes per primera vegada al català per Francesc Gamissans, franciscà.

Seguidament es va fer un dinar de germanor. Després de contemplar la bellesa panoràmica de la ciutat de Balaguer i el seu entorn i de saludar les

germanes clarisses del monestir del Sant Crist, els assistents van visitar l'església de Santa Maria, monument gòtic de la ciutat, on fra Jordi Grau, guardià dels franciscans de Balaguer, en va explicar els trets històrics més importants.

A les cinc de la tarda va tenir lloc la celebració de l'Eucaristia a l'església de Sant Domènec, presidida per fra Josep Gendrau, provincial dels franciscans i concelebrada per diversos religiosos fraïmenors. Una gran rotllana a la placeta del convent i el *Cant dels adéus* va cloure la diada. El comiat va ser un «a reveure» fins al dia 2 de juny a la muntanya santa de Montserrat.

Francesc Linares

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Què és la mirada de Déu

La setmana passada vam parlar de l'esforç del catòlic per viure coherentment la seva fe. Però la coherència no pot ser fruit d'un simple esforç voluntarista. La fe no es pot convertir purament en un codi de comportament. La fe és més aviat l'àmbit d'una experiència de vida. Semblantment a com una vida de consagració especial no pot ser viscuda sense alguna experiència de la fe, la vida de qualsevol creient tindrà profunditat i irradiarà a uns altres —«vosaltres sou la llum del món»— a la mesura de l'experiència que es té de Déu.

És clar que la fe suposa un comportament concret que no ofengui Déu ni el proïsme. Això seria desamor a Déu i no amor.

Però la fe com a resposta nostra a la seva manifestació/revelació ens porta al coneixement de Déu. I si diem de debò de moltes persones que es fan estimar per les seves qualitats, més infinitament «es fa estimar» Déu, per poc que se'l tracti. Això també és experiència de Déu, que suposa un coneixement d'ell, una proximitat, experiència viscuda mitjançant els sagraments, la lectura de l'evangeli, la pregària interior, el comportament coherent amb l'evangeli...

Amb tot plegat, el creient fa l'experiència que Déu existeix, que Déu és amor i que això no ho sap només per la fe, sinó que -si bé recolzat en aquesta- també hi arriba per l'experiència que tenim de Déu, de la seva proximitat, d'aquest amor que anem palpant dia rere dia i any rere any. Malgrat els decandiments, malgrat les vegades que no responem com ho espera el bon Déu.

Arribem a experimentar que ens trobem immersos en l'amor de Déu. I que, com diu Jesús: «Qui m'estima farà cas del que jo dic; el meu Pare l'estimarà i vindrem a viure amb ell... Perquè el Pare mateix us estima, a tots els qui m'estimeu i creieu que

jo vinc de Déu.» En aquestes expressions impressionants de la seva nit darrera, Jesús uneix l'amor que el Pare ens té a l'amor que nosaltres li tenim i a la conseqüència inseparable que, com que l'estimem, guardem la seva Paraula, fem cas d'allò que ens diu.

L'experiència de Déu suposa un do fonamental de l'amor de Déu, que consisteix en la mirada de Déu damunt nostre. Una mirada que fou creadora, quan encara no existíem: va mirar la nostra possible personalitat i la va voler existent. Una mirada que és de perdó, quan no hem fet allò que esperava de nosaltres. Una mirada que és d'encoratjament, quan estem tristos, o desesperançats, o davant un perill o una temptació, o bé entrem en la rutina en el treball, en l'oració o en la vida interior. Una mirada constant que és pur amor i que, si no ens hi oposem, ens deixa amarats del seu amor... Una mirada que, un dia, serà ressuscitadora dels nostres cossos morts.

Amb raó, per a sant Joan de la Creu, «la mirada de Déu és estimar i donar mercès». I mira des de sempre. Deixa corprès i agraït de pensar que nosaltres mai no hem estat una necessitat per a Déu, mai; però sí que li hem fet una gran il·lusió. Està escrit que «ens elegí en Crist, abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepressibles als seus ulls, per amor».

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Mentalitat divorcista

El document episcopal *Arrels cristianes de Catalunya* posa en relleu un aspecte important de la tradició del nostre país: la solidesa de la vida familiar. Aquesta vida familiar actualment es veu amenaçada des de moltes bandes. Tanmateix, la salut de la família és importantíssima per al bé de les persones, especialment dels fills.

Avui hi ha una mentalitat divorcista. No poques persones van al matrimoni amb aquesta mentalitat: pensen acudir al divorci si sorgeixen dificultats en la convivència conjugal o bé si els sembla que l'amor s'ha mort.

Tot això planteja unes qüestions morals i jurídiques. Tanmateix ens podem formular aquesta pre-

gunta que és ben profunda: ¿No és veritat que la dignitat de la persona humana i el matrimoni mateix demanen un amor especialment qualificat? Davant les dificultats que es presenten inevitablement en el camí de la vida, ¿que potser una mentalitat divorcista no és capaç de bloquejar un esforç sincer per vèncer i superar aquelles dificultats?

L'amor conjugal ha de posseir una qualitat peculiar. El matrimoni és una comunitat d'amor ordenat a la vida, com a continuació i complement dels cònjuges mateixos. Per això un amor per a un temps determinat no és un veritable amor matrimonial, perquè li manca la intenció de perpetuïtat que després es manifesta en la fidelitat. Un amor temporal no respon mai a la riquíssima i íntima comunitat de vida i d'amor que és el matrimoni. No pot fer feliços els esposos ni tampoc els fills perquè és un amor limitat o condicionat.

La mentalitat divorcista fa que es vagi al matrimoni amb aquest plantejament: «Si l'amor mor, en començaré un altre.» Aquesta actitud és com una invitació a fugir davant les dificultats conjugals que puguin venir i a cercar un altre consort.

Reprodueixo unes paraules molt adients del filòsof danès Kierkegaard: «Tu acabes per reduir a un període molt curt de temps l'amor a una sola persona, i després, com totes les naturaleses conquistadores, et dediques a reclutar altres persones per a dur a terme

el teu experiment. ¿Que potser no t'adones que aquesta és precisament la més profunda profanació del poder etern de l'amor?»

És normal que la convivència dels esposos presenti en ocasions dificultats. El que no és coherent i és motiu de preocupació és pensar que qualsevol desavinença entre els cònjuges es pugui convertir en una ruptura definitiva. L'estabilitat de la vida familiar només pot existir si els esposos estan disposats a demostrar que el sacrifici és una prova del seu amor. El bé i la felicitat dels esposos i dels fills demana fer tots els esforços necessaris per superar les dificultats inherents a la vida matrimonial, mitjançant el diàleg, la paciència, el sofriment o el perdó, si calgués.

En el document dels bisbes catalans s'afirma que la fidelitat conjugal i el compromís matrimonial per a tota la vida, «a més del seu valor intrínsec significa una aportació positiva per al futur del nostre país». Per això, Joan Pau II ens ha dit als bisbes catalans en la recent visita que li férem, que «la crisi del matrimoni i de la família ens impulsa a proclamar, com un autèntic servei a la família i a la societat, la veritat sobre el matrimoni i la família tal com Déu ho ha establert».

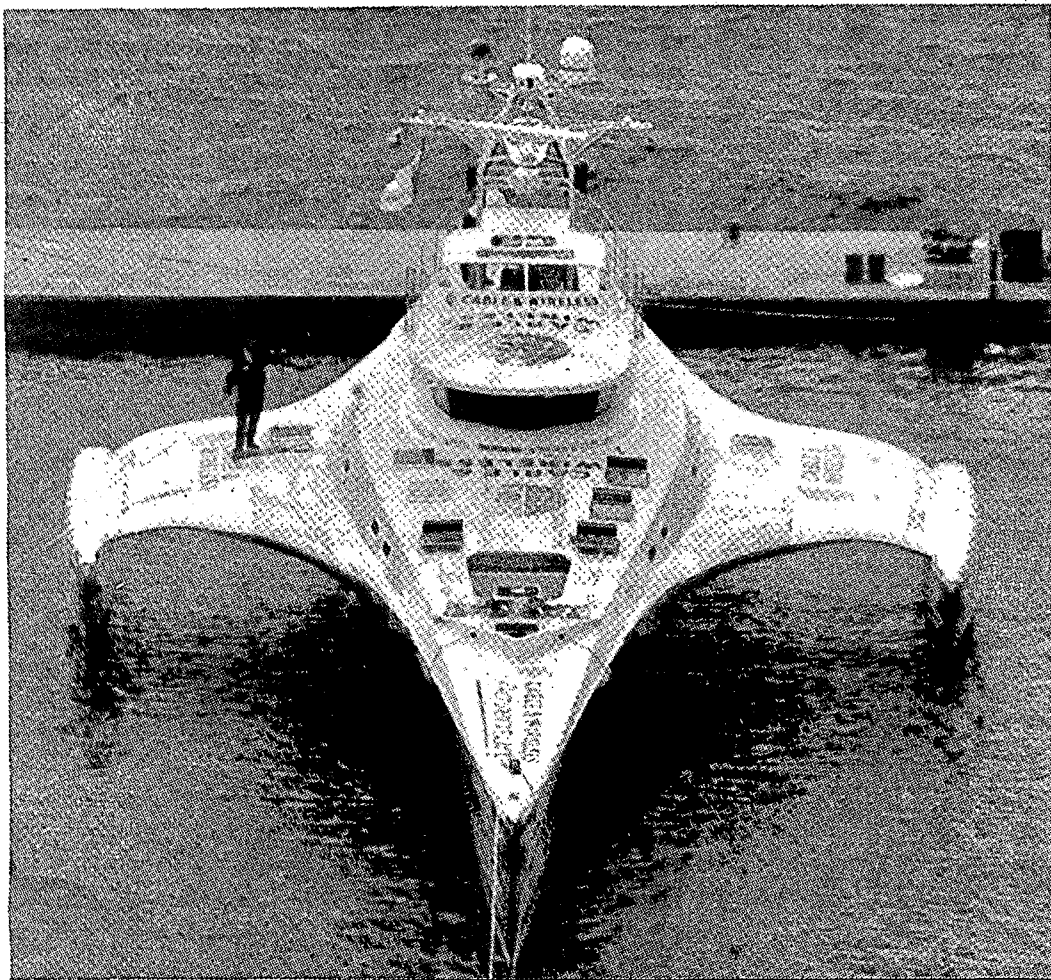
«Jesús» —ens diu el Concili Vaticà II— «s'està amb els esposos de manera que, així com Ell estimà l'Església i es donà per ella, també els esposos, per la mútua donació, s'estimin l'un a l'altre amb fidelitat perpètua.»

opinió

Zoom

No és una nau especial construïda per satisfer la curiositat de científics i profans. El «Cand W Adventure» és en funció de l'objectiu que els seus constructors —i els inevitables «sponsors»— s'han proposat: donar la volta al món a través dels mars i oceans en 80 dies, partint de Gibraltar, Mediterrani, Canal de Suez, Mar d'Àrabia, Índic, Pacífic, Panamà, Carib... i tornada al punt de partida, superant el rècord del submarí nord-americà «Tritó», que fa 38 anys va establir en 83 dies, 9 hores i 54 minuts.

Al mític Phileas Fogg de Juli Verne, amb la seva volta al món en vuitanta dies, no li han faltat emuladors.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

És possible l'ètica en la política?

Amb la corrupció d'alguns polítics, com ara el director general de la Guàrdia Civil, Luis Roldán, el «cas GAL» i d'altres, la pregunta està en l'aire: És compatible l'ètica amb l'administració pública?

«Els polítics són la gent imprescindible per demostrar de debò que la misericòrdia de Déu és infinita...», va dir el president del Comitè de Govern d'Unió Democràtica de Catalunya, Josep Antoni Duran i Lleida, en un emotiu discurs amb motiu de la presentació dels escrits de sant Francesc d'Assís.

L'eximi dissertant va manifestar que no era cap teòleg ni franciscà, sinó un laic, advocat i polític. «Permeteu-me, doncs —va dir amb modestia— que avui m'acosti amb ulls de polític a l'obra i al missatge del Pobriçó d'Assís.»

«En la política quantes coses no serien diferents si cadascú de nosaltres compartís les paraules de sant Francesc demanant que el Senyor ens convertís en instruments de pau! Que fóssim capaços de posar amor allà on hi ha odi, perdó allà on hi ha ofensa, unió on impera la discòrdia. Si fóssim capaços de crear esperança enmig de la desesperació, i alegria enmig de la tristesa. Si fóssim capaços de tot això, no ens faria falta cap

altre programa de govern.»

Duran i Lleida va subratllar la necessitat de valors ètics que té la nostra societat. «En l'obsessió per l'evolució de l'economia, pel compliment dels requisits de Maastricht, en la lluita pel poder, en l'afany per la notorietat... hem perdut el sentit profund i comunitari de l'actuació humana.»

«El conferenciant va reconèixer que, fins i tot, els valors socials provenen i són manifestació d'un valor més alt, absolut. «No ens hem de sobtar que fins i tot l'amor de sant Francesc als pobres té una causa més alta, perquè, com ell mateix va dir, els pobres són els nostres germans, senyors i benefactors nostres, perquè Déu ens paga amb Ell mateix tot allò que fem per ells.»

El polític català reclamà un compromís ètic en l'administració pública. «Durant molts anys —va dir—, i com a natural reacció a una mena de nacionalcatolicisme injustificable, hem deslligat la política de qualsevol referent religiós i, fins i tot, de qualsevol compromís ètic. Crec que ens hem equivocat de ple. Cal trobar uns valors transcendents, un imperatiu categòric, que fonamenti i vigoritzi la nostra manera d'actuar. Una política òrfena de referents morals es converteix en un escenari en què tot val i on tot és permès; on el Codi Penal s'acaba convertint en l'únic límit tangible de la llibertat. Aquesta no pot ser l'única manera d'entendre la política, i els ciutadans tampoc no ho acceptarien.»

El lema *Pau i bé* del sant és de gran actualitat, segons Duran i Lleida. «Una més gran difusió del missatge i de l'obra de sant Francesc pot contribuir a la millora de la nostra societat i al seu reforçament, que bona falta ens fa. Que ell, que va ser capaç d'amansir el llop ferotge de Gubbio, ens ensenyi a agermanar el nostre món d'avui, fent-nos veritables instruments de pau.»

És la primera vegada que a casa nostra un polític parla d'aquesta manera públicament. Una bona notícia!

Notes insignificants

Germa Adrià

Escoltar

Tots necessitem algú que ens escolti. Tots portem a dins alguna cosa que hem de compartir, expressar, treure a fora. I, moltes vegades, no ens escolta ningú.

L'ofici d'«escoltador» seria un bon ofici cristià. I avui dia encara més, perquè estem aclaparats pels sorolls i la velocitat, la soledat, el buit i la desconfiança.

Aquesta setmana he viscut dos casos que m'animen a exercir aquest ofici. Abans, molta gent anava al confessional i el capellà l'escoltava i li imposava aquelles penitències que mai no arribaven a ser veritables penitències. Ara que s'ha perdut aquest costum de confessar-se... A qui recórrer perquè escolti el nostre món interior?

Un dimecres a la tarda vaig anar a una presó de dones. Portava una llista de 12 internes per parlar amb elles. Quan vaig rebre la primera vaig veure una jove que rondava per allí. Quan, després de dues hores, vaig atendre l'última, va entrar i em va demanar si la podia escoltar. I ho vaig fer. Gairebé no em va deixar parlar. Vam estar una hora llarga. Era una jove de 35 anys que necessitava parlar dels problemes de tots aquests anys. Li vaig preguntar perquè no havia parlat amb les assistents socials o la psicòloga. Em va contestar que no se'n refiava (i això que hi ha un equip meravellós). Quan ens vam acomiadar em va demanar si, quan estigués al carrer, em podria trucar per telèfon per parlar alguna vegada.

Dos dies després, a Els Alps, me'n vaig anar a dormir a dos quarts de deu perquè estava molt cansat. A un quart de dotze em van despertar perquè hi havia un home que volia parlar amb mi. I em vaig aixecar i vaig baixar.

Era un conegut, malalt de sida. Acabava de trencar amb la seva xicota. Em va abraçar, es va asseure i va començar a plorar. Entre els plors anava parlant. A les dotze, ja sense plorar, va somriure i em va dir que se'n anava a casa amb la seva mare. Amb la seva companya compartien la sida i s'estimaven. Ara, amb qui compartirà la seva malaltia, la seva desesperació i la seva por?

L'ofici d'«escoltador» és un ofici molt cristià i no gaire fàcil, però avui molt necessari. Potser ara els confessionaris haurien d'estar als bars o en alguna cantonada dels carrers. La gent i, sobretot els pobres, no van a l'església. No hi podria haver alguns capellans que es dediquessin a aquest ofici d'«escoltador»?

Punts de vista

La religió de masses i la religió mediada

El tractament mediàtic de la religió no agrada a la majoria de creients i encara menys als dirigents de les institucions religioses. La religió apareix en els mitjans com a font de conflictes i d'escàndols o simplement com una extravagància. El cas del fonamentalisme islàmic o dels recents assassinats relacionats amb la Guàrdia Suïssa en serien dos bons exemples. De l'extravagància només cal mirar la sèrie *Hermanas* que programa Tele 5. L'Església catòlica apareix també en els mitjans com una fàbrica de preceptes morals. Tot plegat té poc a veure amb la vida quotidiana dels creients que comparteixen una fe religiosa, en aquest cas la catòlica.

El problema és mirar de saber perquè la religió apareix d'aquesta manera en el principal escenari de la cultura de masses que són els mitjans de comunicació. Les veus més estridents acostumen a atribuir la perversió mediàtica del fet religiós a una mena de conspiració anticatòlica que mira de ridiculitzar la religió en defensa d'una societat laica i d'una cultura laicista. És una explicació còmoda però poc realista. És possible —diu la teoria social— que uns quants es posin d'acord durant un cert temps, però és impossible que uns quants enganyin tothom durant tota la vida. Les teories conspiratives tranquil·litzen les consciències però no aporten solucions. Cal preguntar-se una segona vegada perquè la religió apareix reformulada en els mitjans de comunicació de masses.

La cultura de masses s'organitza a partir d'un valor suprem com és l'espectacularitat. L'hem condemnada entre tots des del punt i hora que s'ha identificat la

llibertat d'expressió amb la llibertat de creació d'empreses de comunicació i s'ha sacralitzat la desvinculació de les indústries culturals de l'esfera dels poders públics. La indústria de la comunicació ja no és una part de la cultura, sinó un sector empresarial que ha de guanyar diners, ser rendible. Imaginem que féssim el mateix amb el sector educatiu. L'important a les escoles no seria ensenyar el que els estudiants han de saber, sinó aconseguir-los com a clients. Els mitjans ja no tenen com a objectiu formar, informar i entretenir. Aquests tres objectius han passat a ser mitjans per aconseguir audiència que és l'única manera d'assegurar el lucre econòmic. L'espectacle és aleshores el paradigma de la cultura de masses que promou allò que pot captar i mantenir l'atenció de més gent durant més temps. La vida que passa pels mitjans és una successió infinita de números de circ que volen aconseguir que el màxim nombre de persones mirin la pista i exclamin

d'admiració. La resta de la vida queda amagada en l'obscuritat que mai enfoca la llum mediàtica.

Quan la lògica dels mitjans de masses s'acara

amb el fet religiós no canvia. Interessa la religió en la mesura que és una fàbrica d'espectacle. Quan és l'arrel d'alguna mena d'acció violenta, quan provoca l'exclamació o la sorpresa del públic, quan trenca alguna mena de norma social. Rarament passa pel sedàs mediàtic la religió com a experiència personal de transcendència, com a compromís radical amb l'alteritat, com a celebració comunitària, com a acollida moral. La religió de masses és una versió empobrida de l'experiència religiosa que comparteixen els creients. Cap forma de representació de la religió n'arriba a captar totes les dimensions. Ni la poesia, ni la pintura, ni la paraula escrita en els llibres.

La cultura de masses configura una religió de masses que no és totalment la religió, però que la fa visible en els escenaris espectaculars. ¿N'hi ha prou? Evidentment que no. La progressiva segmentació de la comunicació massiva provocarà una major especialització dels continguts dels mitjans. Voldrà dir que l'espectacle mediàtic no haurà de captar indefinidament l'atenció de tothom, sinó que podrà predeterminar amb major precisió els interessos dels públics als quals s'adreça i, per tant, no haurà de buscar el mínim comú denominador, sinó servir un nucli reduït i especialitzat d'audiència. Els mitjans de comunicació deixaran de ser de masses però el context de la seva expressió continuarà essent mediat, és a dir, marcat per la presència de tota mena de pròtesis tecnològiques cada vegada més potents i també més invisibles.

L'única manera d'assegurar la presència de la religió amb dignitat en els nous escenaris de la comunicació mediada serà la reflexió a l'entorn del llenguatge amb el qual s'hi expressa la fe catòlica. La pregunta és: Com s'aconsegueix fer significatiu, és a dir, efectiu, el llenguatge religiós que no va acompanyat de l'experiència personal ni comunitària?

Albert Sáez i Casas

Professor de la Universitat Ramon Llull

DE FRANC si vostè vol

Sentir-hi millor sense que els altres ho notin

Li passa sovint que voldria entendre millor el que diu la gent mentre parla o la televisió? Accepti la nostra oferta GRATUÏTA. Podrà sentir-hi millor sense necessitat de fer servir un audífon tradicional i sense la por que la gent ho noti.

- **SENSE DUR RES A LES ORELLES**, cap auricular... cap cordó... cap cable... res a amagar amb les ulleres acústiques especials.
- **TOT A L'ORELLA** completament fet a la seva mida, minúscul i invisible.
- **HI SENTIRÀ MÉS CLARAMENT**, amb totes dues orelles. Entendrà dues vegades millor, enlloc de la meitat sentit-hi només amb una orella.

Una oferta especial limitada! Un regal!

Oferim una utilíssima publicació només als lectors debils d'oïda. Si vostè té un problema auditiu ompli, retalli i envii aquesta butlleta ràpidament. AMPLIFON li enviarà DE FRANC el regal que té reservat per a vostè.

ENVIEU LA BUTLLETA AVUI MATEIXI

OFERTA VÀLIDA FINS EL 11 DE JUNY

amplifon

DE FRANC

LA SOLUCIÓ A LA SORDESA

AMPLIFON. C/ Trafalgar, 6 - 3a planta - 08010 Barcelona

Prego que m'envii DE FRANC el regal per als debils d'oïda, sense cap compromís per part meua.

NOM.....

COGNOMS.....

ADREÇA.....

POBLACIÓ.....

TEL.....

C.P..... PROV.....

DATA DE NAIXEMENT.....

CCA/058

Francesc Castelló deixà fer l'Esperit

L'Aplec de l'Esperit 98 té un plantejament molt suggerent: «Deixa'l fer, l'Esperit és amb tu.» És a dir, fem viva en el nostre pensament i en la nostra conducta la realitat de la vivència de l'Esperit Sant en nosaltres. I fou pensant com convertir el propòsit en realitat i dur aquest desig a la pràctica que ens va venir tot seguit al cap un nom i una vida. El nom, Francesc Castelló i Aleu. La vida, una curta existència de 22 anys viscuda amant el treball i el món; la vida i els homes; tot filtrat en l'amor de Déu. Llavors la conseqüència va sortir sola: els joves poden trobar en ell un model de jove fort i abnegat, caritatiu i generós, optimista i entusiasta per tot el que és bo de cara a Déu i els homes.

Van ser només 22 anys —va morir en plena joventut—, però els va viure en plenitud. Va actuar en el món d'acord amb les exigències de l'Esperit; es va lliurar a altri, en especial als més neces-

sitats fins a les últimes conseqüències. Per això, quan la nit del 29 de setembre de 1936 va morir afusellat al cementiri de Lleida en defensa de la seva fe, va poder assumir la mort amb un coratge extraordinari, fruit no d'una eufòria tràgica, sinó conseqüència d'una vida projectada en Crist. Fou, la seva, una mort que el convertí —paradoxalment— en model de vida.

Portador d'un missatge que mai no s'esgota, el seu procés de beatificació es troba avui en la recta final. Com sigui que el seu testimoniatge és de tostemps, creiem que l'Església de Catalunya té en ell un model de jove per proposar als joves que s'hi emmirallin.

Francesc Castelló i Aleu deixà fer l'Esperit. Que el seu exemple ens esperoni a reproduir en nosaltres la seva existència quotidiana de llibertat, d'amor i d'esperança.

**Romà Sol
Carme Torres**

Cartes del lector

Com n'és de bonica la pau!

Sra. Directora,

Sovint es diu que estimem les persones i les coses quan ja ens han deixat o bé ja no les tenim. Penso que amb la pau ens passa el mateix. És tan bonica i fa tan poc soroll, que dia rere dia esdevé una cosa rutinària, normal. Fins que arriba el dia que aquesta normalitat queda del tot trasbalsada; llavors, el que era el principal és ara el menys important.

Quants germans, homes, dones i nens ignoren la pau perquè cada dia els grans «juguen» a fer la guerra. I aquí no és com a les pel·lícules que, després del tret, pots continuar jugant. Això és una realitat a la qual tots hem de dir prou.

Pobresa, injustícia, fam i guerra van unides i els països del Nord miren la cruesa als diaris, les imatges a les televisions sense que se'ns posi la pell de gallina de saber que totes aquestes armes serveixen només per matar. I ve la mort, i ve la por, i l'odi i les rancúnies. Com n'és de bonica la pau, i com en som de poc agraïts amb ella! Que poc podem imaginar el sofriment, l'angoixa dels que viuen sense aquest regal!

Explicava un conte que tant de bo que algun dia hi hagués diccionaris sense la paraula guerra. Tant de bo no fos un conte sinó una realitat. Però una realitat a la qual tots i cadascun de nosaltres hem d'aportar el nostre granet de sorra que contribueixi a omplir la platja de la pau.

MARISA
Kigali (Ruanda)

Una puntualització

Sra. Directora,

Cal aclarir la notícia publicada al mitjans de comunicació sobre l'absolució de l'avortament pels sacerdots de Torí. Els implicats en el pecat de l'avortament, en ser condemnats amb l'excomunió, després de penedir-se'n en la confessió sacramental, han de ser absolts pel bisbe o pel sacerdot que hi estigui autoritzat. Amb motiu de l'exposició del Sant Sudari a Torí, l'arquebisbe ha autoritzat els sacerdots de la seva diòcesi a perdonar l'excomunió, aixecant la *latae sententiae* que els impedia accedir als sagraments.

JAIME PRATS SABATER
Barcelona

Televisió digital

Sra. Directora,

Es parla de la televisió digital com de la gran revolució a les acaballes del segle. La característica essencial d'aquesta nova televisió és que converteix el senyal de televisió de tota la vida —ones hertziànes— en un flux de zeros i uns, semblant al llenguatge que utilitza l'ordinador. Aquesta combinació binària origina el senyal digital que serà el suport informatiu

necessari per oferir un immens camp de possibilitats.

La digitalització constitueix un autèntic progrés en el món de la comunicació, ja que permet millorar la qualitat d'imatge i so i un seguit de tractaments quasi impossibles de realitzar sobre un senyal analògic. Amb la tecnologia digital s'envia el senyal a través d'un cable de fibra òptica fins a un centre d'emissions. Aquest amplifica, transforma i llança la informació a l'espai gràcies a unes potents antenes parabòliques orientades cap al satèl·lit adequat. El satèl·lit rep el senyal enviat des del centre de les emissions i el projecta, com un mirall els raigs del sol, cap a una regió de la Terra. Finalment, una antena parabòlica de menor força col·locada en l'habitatge de l'usuari recull tota la informació disponible.

M. ELENA VIZCARRO
Barcelona

Una mala distribució

Sra. Directora,

M'imagino que no els vindrà de nou el que els vull dir; fa referència a un problema que patim els subscriptors: el retard exagerat en la distribució dels exemplars. Hi ha setmanes que no ens arriba el *Catalunya Cristiana*; d'altres, n'arriben dos o tres exemplars de cop. Els ho faig saber senzillament per una raó: aquest retard va en detriment del setmanari i, sobretot, de les persones que hi treballen; per la mala distribució no crec correcte que se'n vagi gairebé en orris la feina que fan molts, potser fins i tot a contrarellotge, per un problema de distribució, en definitiva, relativament fàcil de solucionar. Per molt que el producte millori i vulgui arribar a més gent, si els subscriptors ignoren el dia o, fins i tot, la setmana que els arribarà el rotatiu a casa, no hi haurà res a fer. Tot l'esforç fet i per fer serà inútil si no se soluciona el problema de la distribució.

ALEIX PERDIGUER I GUIX
L'Hospitalet de l'Infant

Carta oberta a Mn. Josep Gonzalo

Sra. Directora,

Fa sis anys que te'n vas anar d'entre nosaltres. Ja sé que no volies deixar-nos abandonats, te'n vas anar perquè t'ho va demanar Déu, i suposo que allà dalt t'ho deus passar força bé, com a mínim deus estar més tranquil que nosaltres. Dic més tranquil perquè m'imagino que allà dalt no hi ha aquesta angoixa que tenim aquí, on dia a dia hem de lluitar per subsistir i, de vegades, ens hem de trepitjar els uns als altres per aconseguir quelcom millor.

De vegades fem coses que no hauríem de fer, però ens exigeixen ser líders. El jovent ha de lluitar per trobar feina al preu que sigui i competir amb altres

companys per demostrar que s'és el millor. Estem en una roda que sempre està en moviment i no podem perdre el tren. Si, per qualsevol motiu, algú surt de la roda o perd el tren, li resulta molt difícil tornar-hi a entrar. És com un joc que no s'acaba mentre visquem.

El temps passa i les persones i les coses s'obliden, però nosaltres, que hem tingut la gran sort de coneixet, no t'oblidarem mai, perquè, a més, et seguim necessitant i, com és lògic, no et podràs desprendre de nosaltres.

LLUÍS A. MESTRE GALLINAT
Vilassar de Dalt

El somriure de les monges

Sra. Directora,

En la tertúlia *Hora 25* de la cadena SER, un dels contutians va preguntar als altres si s'havien adonat del somriure de les monges segrestades a Ruanda. Jo ja m'hi havia fixat, però em va sorprendre que a la SER, no gaire propícia a ressaltar coses de l'Església, destaquessin favorablement aquesta circumstància.

Realment les monges, i no tan sols les missioneres, tenen un somriure especial. És un somriure que reflecteix una alegria que, més que del cor, els surt de l'ànima. És una alegria que reflecteix la satisfacció que, suposo, dona el fet d'estar complint amb una missió en favor dels fills de Déu més necessitats.

FRANCISCO CAPDEVILA
Lleida

La Mare de Déu dels Dolors

Sra. Directora,

Fa trenta anys, amb motiu de la renovació litúrgica, es va treure del calendari la festa de la Mare de Déu dels Dolors, que se celebrava el divendres de passió, una setmana abans del Divendres Sant. El motiu va ser, segons deien, que distreia del misteri de la contemplació de la passió i mort de Jesús. Aquest any el calendari litúrgic pastoral diu «Servites: Santa Maria al peu de la Creu». Ho interpreto com un tímid retorn a la contemplació del sofriment de Maria en els mateixos dies de la passió i mort de Jesús en creu. Enhorabona.

Els primers liturgistes que van treure la devoció a la Verge dels Dolors van tallar despietadament una devoció popular que s'arrelava en segles passats i el poble senzill encara hi té devoció. No ens desviem de la nostra fe, que hem après les generacions postconciliars del Concili Vaticà II, amb noves devocionetes antilitúrgiques.

M. DOLORS MARGARIT SORRIBES
Santa Coloma de Cervelló

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Vaticà

església en el món

Roma prepara tres nous sínodes

■ Europa ha de fer un examen de consciència

ROMA.— Un cop acabat el Sínode d'Àsia, es perfila la celebració de tres assemblees sinodals. Dues són regionals (Europa i Oceania) i una universal. Aquestes trobades s'emmarquen en la preparació per al gran Jubileu del 2000. De moment han tingut lloc els sínodes d'Àfrica, Amèrica, Àsia i el Líban.

L'Església ha tornat a convocar un segon Sínode per a Europa. El primer es va celebrar el 1991, poc després de la caiguda del mur de Berlín. Moltes vegades, el Papa s'ha mostrat preocupat pels desafiaments als quals ha de fer front el vell continent, entre els quals destaquen la indiferència religiosa.

A més de referir-se a la crisi de valors i d'ideals que pateix Europa, Joan Pau II ha advertit del perill de l'individualisme. En el document de preparació d'aquest Sínode, que se celebrarà sota el lema «Jesucrist viu en la seva Església, font d'esperança per a Europa», s'assenyala que «la llibertat d'elecció està considerada com un dret inalienable de la persona, però també és un pretext per justificar un codi de comportament centrat so-

L'Església asiàtica, protagonista de l'últim Sínode.

bre la persona».

L'assemblea per a Europa pretén ser un examen de consciència sobre les responsabilitats del Vell Continent. Un examen on l'Església està cridada a superar les divisions entre els cristians, l'escassa coherència entre fe i vida, i la intolerància.

El Sínode d'Oceania reflexionarà sobre el tema «Jesucrist: seguir el seu Camí, proclamar la seva Veritat, viure la seva Vida. Una crida als pobles d'Oceania». En aquesta assemblea es debatrà sobre la inculturació, el diàleg entre les religions i la secularitza-

ció. Els bisbes han demanat, a més, una atenció especial per a la defensa de les minories ètniques perquè «és una opció preferencial pels pobres».

L'últim Sínode mundial abans del 2000 tractarà sobre la funció del bisbe. En aquest sentit, el prefecte per a la Congregació de la Doctrina de la Fe, el cardenal Ratzinger, insisteix en la necessitat que el bisbe s'alliberi dels aspectes més burocràtics que li imposa el seu càrrec i que es converteixi en el primer missioner de la diòcesi. (Zenit)

INDONÈSIA

Inquietud a les comunitats missioneres

DJAKARTA.— La violència que s'ha produït a Indonèsia inquieta les comunitats de missioners catòlics. La minoria xinesa, que representa el 3% de la població i que concentra el 70% del poder econòmic, s'ha convertit en el blanc dels atacs de la població. Des del 1997 es repeteixen les agressions contra tot el que sigui estranger, també en el cas de comunitats religioses diferents de la musulmana. No obstant això, l'agència missionera MISNA ha confirmat que els religiosos catòlics «romandran als seus llocs de treball, solidaris amb la gent». D'altra banda, el Papa ha assegurat que l'única solució al conflicte és «el diàleg i el respecte mutu de les persones i de les lleis, i només així es garantirà el bé comú de tot el poble indonesi». (Zenit)

ESTATS UNITS

La Santa Seu premia un rabí jueu

NOVA YORK.— Per primera vegada, un rabí jueu ha rebut un guardó pontifici de gran prestigi. Mordecai Waxman, de 81 anys, de la Sinagoga del Temple d'Israel a Great Neck (Nova York), ha estat nomenat Cavaller de Sant Gregori el Gran. L'arquebisbe de Baltimore, el cardenal William Keeler, va lliurar el premi i va assenyalar que «el rabí Waxman ha estat un important constructor de pau. Ha treballat per la reconciliació entre el poble jueu i l'església catòlica». Quan va rebre el guardó, Waxman va dir que «aquest premi reflecteix la meua aportació a la història, no hi pot haver millor privilegi que aquest». (Zenit)

CAI

93 / 454 36 81

DES DE 1970

COMPRA VENDA DE PISOS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES I PISOS
LLOGUER DE PISOS I LOCALS
HIPOTECA DE PISOS
TAXACIÓ D'IMMOBLES

BALCLIS
SALA DE SUBASTAS

DES DE 1979

COMPRA VENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA

VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES

C/ CASANOVA, 148 - 08036 BARCELONA

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

Itàlia

Les sectes preparen una demostració de força per al Jubileu

■ Les «psicosectes», principal preocupació del govern

ROMA.— El Ministeri d'Interior italià ha publicat un informe on adverteix que la celebració del gran Jubileu del 2000 «podria convertir-se en un escenari fantàstic perquè un exponent exaltat, pertanyent a una secta, organitzi actes demostratius de caràcter violent».

Segons el Ministeri italià, el Jubileu concentrarà l'atenció de tot el món, la qual cosa suposa una bona oportunitat per a les sectes que fan de la lluita contra el cristianisme un motiu de vida. Per aquesta raó, l'estudi exigeix que es prenguin les mesures necessàries per garantir la seguretat dels pelegrins.

El director del Grup d'Investigació i Informació sobre les sectes, Giuseppe Ferrari, està d'acord amb l'informe oficial però convida a no fer gaire publicitat perquè «es podria induir algun grup

a cometre actes violents». Cal destacar que l'Església de Seth, moviment satànic amb adeptes a Itàlia, Estats Units i Alemanya, ha citat a Roma tots els satanistes «per evocar l'Anticrist en una gran batalla còsmica a l'alba de l'any 2000».

L'informe subratlla la seva preocupació sobre les *psicosectes* i els «rentats de cervell» que realitzen. Segons el document, a Itàlia existeixen quinze grups d'aquest tipus en què participen unes 8.500 persones. Com a molt perillosos destaquen els Neïns de Satanàs, la

**Llum dels Inferns i l'Església Negra
Lluciferina. En total s'han registrat a
Itàlia 76 associacions pseudoreligioses
amb 78.500 seguidors i 61 nous movi-
ments màgics amb 4.600 afiliats.**

D'altra banda, diversos especialistes han assenyalat que la New Age està en crisi. Segons els experts, encara no està clar si es tracta d'una crisi que portarà a la desaparició del moviment o només és una metamorfosi. Sembla ser que aquesta situació s'explica per l'excés de comercialització del fenomen i per la desil·lusió, ja que el moviment prometia una nova era, l'era de l'aquari, caracteritzada per la felicitat, la pau i l'harmonia, que no s'ha esdevingut. (Zènit)

MÈXIC

Protesta per una telenovel·la sobre el sacerdoti

MÈXIC D.F. — Els catòlics mexicans han protestat per la transmissió de la telenovel·la *Tentaciones*, que planteja el dilema d'un sacerdot que lluita entre la fidelitat de la seva vocació i l'atracció sentimental i sexual. El cardenal primat de Mèxic, Mons. Norberto Rivera, ha criticat aquest «culebrot»: «El sacerdot no pot ser objecte de la manipulació sota el sofisme de presentar la realitat quan es persegueixen finalitats de lucre o enviar missatges subliminals, que atempten contra un sacrament fonamental de l'Església.» El president del canal que emet la telenovel·la, Ricardo Salinas Pliego, afirma que és un reflex de la vida real. Per la seva banda, el cardenal de Guadalajara, Mons. Juan Sandoval, ha denunciat que l'emissió és molt negativa. Segons Sandoval, l'Església està formada per pecadors i es pot donar aquesta situació, però no es pot presentar com una cosa generalitzada i normal. (C.C.)

CUBA

Reflexions del cardenal Ortega sobre la crisi cubana

L'HAVANA.— L'arquebisbe de L'Havana, el cardenal Jaime Ortega considera que la crisi de Cuba no es pot atribuir només al bloqueig dels Estats Units, sinó a tots «els errors comesos en el camp de l'economia i les deficiències del mateix sistema econòmic cubà». Sobre les relacions entre l'Església i el règim castrista, el cardenal creu que l'Església segueix «buscant espais no amb la fi d'arribar al poder, cosa que és aliena a la nostra missió, sinó per augmentar la capacitat de servei». D'altra banda, subratlla que l'Església porta a terme accions concretes per difondre i posar en pràctica els punts principals del missatge papal a l'illa: «Estem preparant guions per les homilies del diumenge, que desgranin durant tot aquest any els grans temes tractats pel Papa a Cuba.» (*Zenit*)

AJUDA'NS I AJUDA'LS

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

***Més de 300 missioners
reben «Catalunya
Cristiana» a tot el món.
La resta, esperen
un padrí.***

☐ P. JOSEP GRAU
Convento PP. Franciscanos
Lavalle, 325
4600 Jujuy
ARGENTINA..... 26.884 ptes.

☐ ASSUMPCIÓ NADAL
RR. Jesús María
Vicariato apostólico Beni
TRINIDAD
BOLIVIA..... 26.884ptes.

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

Banc / Caixa

Entitat
 Oficina
 PC
 C/C o llibreta

CATALUNYA+ CRISTIANA

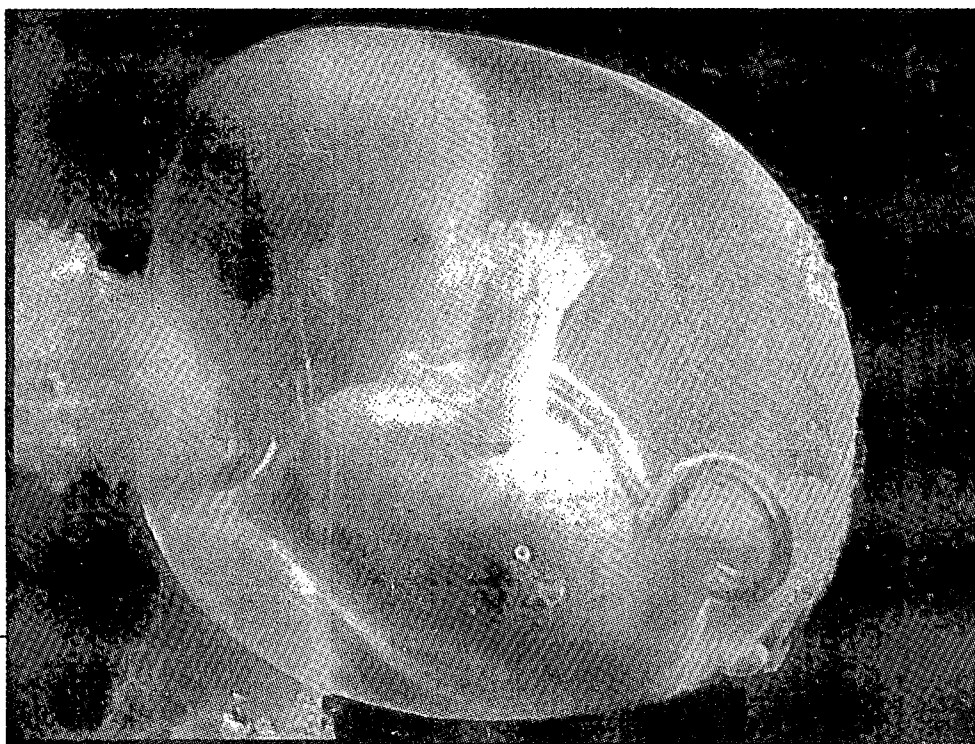
c/ Puiggarí, 5-7 - 08014 Barcelona - Tel. 490 59 88 - Fax 490 20 35

França

Europa condemna el comerç d'embrions humans i la clonació

■ El Parlament d'Estrasburg permet patentar descobriments en biotecnologia

ESTRASBURG.— El 12 de maig el Parlament d'Estrasburg va rebutjar majoritàriament l'ús de l'embrió humà amb fins comercials i industrials, la clonació d'éssers humans i la possibilitat de patentar espècies animals i vegetals.

Europa rebutja el comerç d'embrions humans.

Europa es nega a comerciar amb l'embrió humà i es mostra contrària a la clonació de persones. No obstant això, una àmplia majoria de l'assemblea parlamentària es va mostrar a favor de patentar els descobriments en matèria de biotecnologia. Els membres dels partits verds i comunistes van votar-hi en contra i, per reflectir el seu descontentament, els ecologistes es van presentar a l'Europarlament

vestits de pirates, perquè defineixen aquesta pràctica com a «biopirateria». Alguns diputats van criticar la rapidesa amb què es va votar aquesta mesura. Els més crítics consideren que darrere d'aquestes presses hi ha els interessos de les indústries farmacèutiques.

El president del Moviment per a la Vida, Carlo Casini, que és també parlamentari europeu, ha denunciat que la proposta sobre l'embrió humà conté

alguns riscos: «L'Europarlament prohibeix explícitament la clonació de l'embrió, però és menys clar en matèria d'experimentació. La prohibeix per raons comercials però no per motius terapèutics.» Casini reconeix que la possibilitat de patentar noves tècniques en el camp biotecnològic serà un estímul per a la investigació, ja que les empreses estaran motivades econòmicament. (Zenit)

ITALIA

Les Esglésies d'Europa firmaran una carta ecumènica el 2001

ROMA.— Les Esglésies d'Europa (ortodoxa, catòlica, protestant i anglicana) esperen firmar una carta ecumènica el Diumenge de Resurrecció del 2001, en què assenyalen

les principals tasques que hauran d'assumir en el nou mil·lenni. La Pasqua de Resurrecció és una data molt significativa perquè totes les Esglésies celebraran la Pasqua el mateix dia. Durant els últims 400 anys, l'Església catòlica i les protestants han calculat la data de la Pasqua de forma diferent de les ortodoxes, però els dos calendaris coincidiran el 2001. La Conferència de les Esglésies Europees i el Consell General de les Conferències de Bisbes Catòlics Europeus esperen que la firma de la carta es faci en una gran concentració de joves de tot Europa per, d'aquesta manera, «iniciar un diàleg entre les tradicions cristianes i les noves generacions». (C.C.)

COLÒMBIA

Agressió a la seu de Justícia i Pau

BOGOTÀ.— La Comissió General de Justícia i Pau d'Espanya ha denunciat la violació d'una seu de la seva organització internacional a Colòmbia, en una actuació de la Fiscalia colombiana. Justícia i Pau explica que tropes de l'Exèrcit han entrat a la seu, amenaçant amb armes les persones que hi havia. Així mateix, els arxius i ordinadors han estat violents per revisar-ne els continguts. Entre els projectes que du a terme Justícia i Pau a Colòmbia destaquen informes sobre massacres, neteja social i programes d'acompanyament a grups desplaçats per la guerra.

Davant d'aquesta situació, Justícia i Pau subratlla que «aquests fets suposen un greu atemptat contra la nostra institució, tan compromesa en la defensa dels drets humans i la pau. El terror i l'abús de la força no poden ser mitjans per arribar a cap objectiu de pau que es basi en la justícia». A més, s'ha exigint a les autoritats colombianes que adoptin mesures per evitar aquestes agressions que pateixen sovint les persones i institucions que es dediquen a promoure la justícia. (SIC)

ESTATS UNITS

El dalai lama dóna suport a les proves nuclears de l'Índia

NOVA YORK.— El dalai lama, premi Nobel de la Pau, ha afirmat que l'Índia «ha fet molt bé de fer valdre el seu poder» per defensar el seu dret a formar part del «club atòmic». Segons el dalai lama, la possessió de la bomba atòmica no pot ser considerada com un privilegi exclusiu del món ric. (Zenit)

ALEMANYA

El nombre d'avortaments s'estabilitza

WIESBADEN.— El 1997 s'han registrat 130.890 interrupcions de l'embaràs, nou menys que el 1996, i els avortaments entre les dones de 25 a 30 anys han disminuït. Segons l'oficina estadística alemanya, el 97% dels avortaments s'han dut a terme després de l'entrevista obligatòria en un centre oficial de consulta. Aquesta estadística no inclou els avortaments efectuats a l'estranger. (APIC)

 GESMOR DES DE 1950 Servei permanent 24 hores Ens desplaçem a domicili	Tramitació d'enterraments En cas de defunció, què s'ha de fer? Truqui al 902 11 65 93 <i>Descomptes especials per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses</i>
--	---

Espanya

Emotiva celebració del 75è aniversari de la coronació de la Mare de Déu dels Desemparats

■ Milers de persones aclamen la patrona de València

VALÈNCIA.— Uns 20.000 valencians van tornar a aplegar-se als peus de la Mare de Déu dels Desemparats, per celebrar el dia de la seva festa coincidint amb el setanta-cinquè aniversari de la seva coronació, l'any 1923. La infanta Cristina va assistir a diversos dels nombrosos actes programats. Durant tot l'any, fins a la pròxima festa de la Mare de Déu, se celebraran altres activitats commemoratives.

El diumenge 10 de maig es va celebrar la solemnitat de la Mare de Déu. A la Missa d'Infants, l'arquebisbe de València, Mons. García-Gasco, va recordar l'efemèride del setanta-cinquè aniversari de la coronació canònica i els inicis de l'advocació com a Mare de Déu dels Desemparats durant el segle XV. «Per ser la nostra Mare hem de presentar-nos davant d'ella pobres, necessitats, desemparats», va assenyalar. Al final de la missa va impartir la benedicció papal.

Els fidels valencians va inundar la plaça de la Mare de Déu per seguir el trasllat de la imatge de la basílica de Nostra Senyora dels Desemparats a la catedral. Aquest any la Verge va entrar per la porta de L'Almoina y no per la Dels Ferros, ja que estava en obres. A la tarda es va celebrar la processó.

La infanta Cristina va participar en els actes del matí i va qualificar-los de «meravellosos» i va dir que estava «entusiasmada perquè a través d'ells continua el lligam de la Casa Reial amb la Mare de Déu dels Desemparats i amb el poble valencià».

Un gran dia

El dimarts 12 es va celebrar la com-

L'«Evangeli per telèfon», en marxa

MADRID.— Els dominics de Cadis han posat en funcionament un nou sistema de difusió de la Paraula de Déu. A través d'una trucada telefònica es pot escoltar l'Evangeli del diumenge següent a la trucada. El telèfon és el 956 26 55 55. (SIC)

memoració del setanta-cinquè aniversari de la coronació de la Mare de Déu. Malgrat ser un dia feiner, unes 20.000 persones es van reunir al voltant de l'esplanada del Pont del Real, on la patrona de València va ser coronada el 1923 pel cardenal Reig. Un grup de trenta persones, entre ancians i discapacitats del Cottolengo del pare Alegre i de la residència de les Germanetes d'Ancians Desemparats, com a record simbòlic de l'advocació de la Mare de Déu, va ocupar un lloc preferent al voltant del monòlit que recorda on va ser coronada.

A l'inici de l'acte, el president de l'Arxiconfraria de la Mare de Déu, Marcelino Alamar, va parlar dels orígens de la devoció de la Mare de Déu i va fer una crida a la participació de tots per emprendre la reconstrucció i ampliació de la basílica de la Mare de Déu.

L'alcalde de València, Rita Barberà, va recordar l'acte de la coronació de 1923 i va invocar l'empar de la Verge per als grans, joves, infants i malalts per «fer més suportable la creu», i per a les famílies «perquè perseverin en l'amor, visquin en respecte mutu, incrementin els valors de l'ésser humà i superin les contrarietats quotidianes». L'alcalde va lliurar a la Mare de Déu una medalla commemorativa encunyada en or.

Mons. Agustín García-Gasco va reflexionar sobre la gran devoció que té la Verge de València. Així, va assenyalar com a motiu d'aquesta estima i devoció el fet que amb la Mare de Déu «coneixem Jesucrist i aprenem a pregar».

La celebració va acabar amb el cant de la Salve Solemníssima, l'Himne de la Coronació i una dansa a la Verge. Al

Nostra Senyora dels Desemparats.

llarg de l'any continuaran els actes festius per commemorar el setanta-cinquè aniversari de la coronació de la Mare de Déu dels Desemparats. (C.C.)

Concurs per a un vitrall a la catedral d'Astorga

MADRID.— Dins del Pla de Restauració de la catedral d'Astorga, la Comissió Directiva i de Finançament Pro Vitalls ha convocat un concurs de projectes per a un «Vitrall Jubileu 2000» a la catedral. El tema del vitrall serà un motiu per commemorar el Jubileu. La mida de la vidriera és de 4 metres i està ubicada a 11 metres de la cota zero de la catedral, a la nau lateral i orientada al nord. Els projectes es presentaran a la Comissió Directiva i de Finançament Pro Vitalls del Bisbat. El termini de presentació d'originals acaba el 30 de juny. (SIC)

Nou provincial dels jesuïtes

MADRID.— El jesuïta lleonès Isidoro González Modroño acaba de ser nomenat nou superior provincial per a l'Estat espanyol dels jesuïtes, en substitució de Melencio Agúndez. Isidoro González fins ara era provincial de Castella i des de l'any passat ocupa la presidència de la Federació Española de Religiosos y Religiosas de la Enseñanza (FERE). És enginyer, llicenciat en Teologia y en Psicologia. (SIC)

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig
ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -
LES OBRES DE MISERICÒRDIA
TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89 Tel. 322 17 11 Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

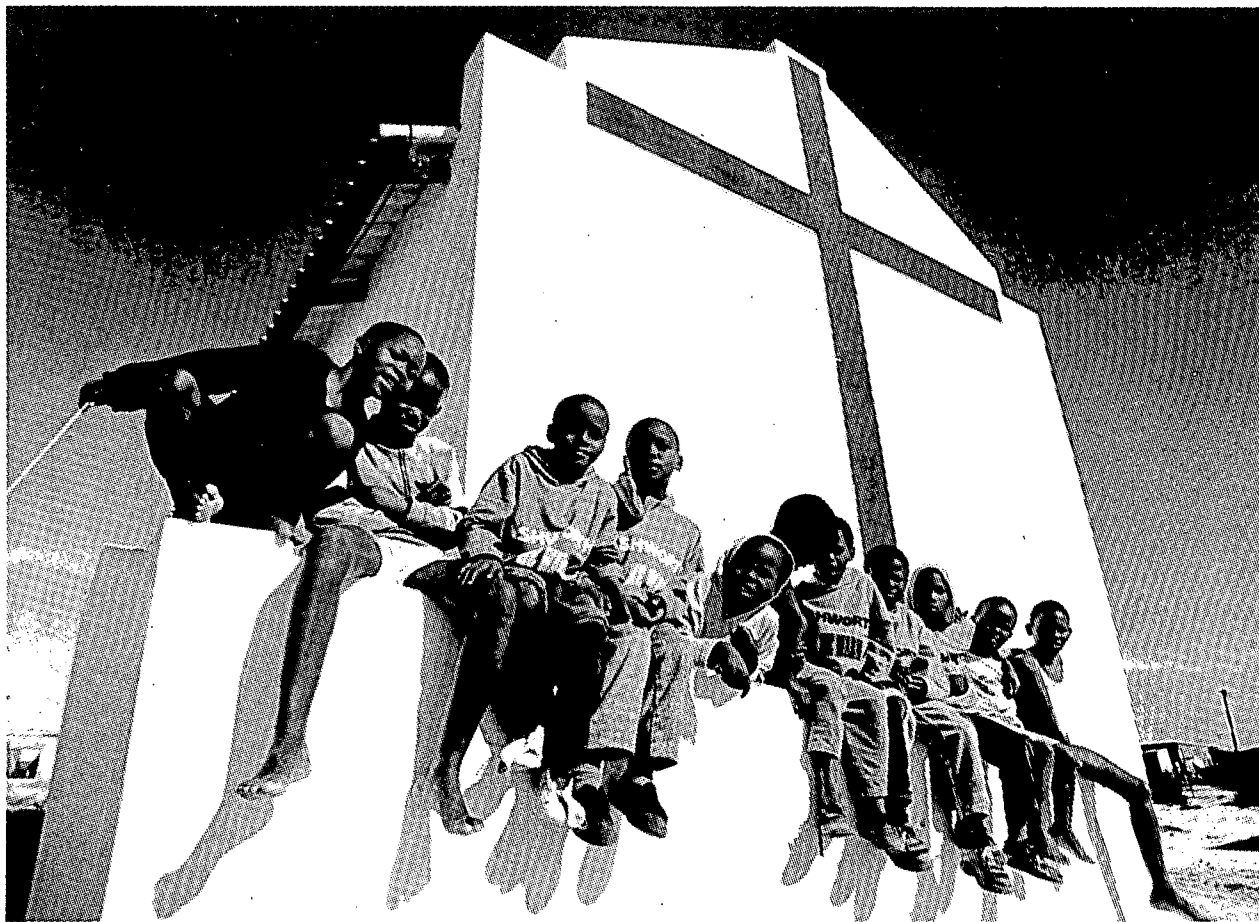
Solidaris amb la «Marxa»

Fa pocs dies, el 14, 15 i 16 de maig, va passar per Catalunya la *Global March*, la marxa mundial contra l'explotació laboral infantil, que culminarà el seu recorregut a Ginebra (Suïssa) el primer de juny, dia de la inauguració de la Conferència Internacional del Treball.

Els delegats diocesans de Missions de les onze diòcesis de Catalunya i Balears ens unim de tot cor als objectius d'aquesta Marxa: sensibilitzar l'opinió pública sobre el treball de 250 milions d'infants, sobretot del Tercer Món i mobilitzar els governs i les institucions perquè actuïn contra les injustícies socials, culturals i econòmiques que contribueixen a l'explotació infantil. Es vol, també, exigir l'eliminació de les formes més greus d'explotació infantil (esclavitud, treball forçat, prostitució i d'altres) tot garantint la rehabilitació i l'educació dels nens i nenes que treballen.

Un dels aspectes fonamentals de les nostres Delegacions ha estat sempre l'atenció dels infants dels països de Missió, que gairebé coincideixen amb els pobles més pobres del sud del món. Els milers de missioners i missioneres presents a aquests llocs han treballat en l'acolliment, educació i promoció de milions de nens. Així ens ho ha ensenyat Jesús: «Tot allò que fèieu a un

La Marxa Mundial vol posar fi a la tràgica situació dels infants que treballen.

d'aquests germans meus més petits; a mi m'ho fèieu» (Mt. 25,40).

Des d'aquí procurem sensibilitzar els cristians de casa nostra sobre les injustícies sofertes pels infants dels països del sud i també sobre les seves esperances, mitjançant l'Obra de la Infància Missionera. Som conscients que els nostres nens s'han de solidaritzar amb els seus germans necessitats de pa,

educació, llibertat i Evangeli de tants llocs del món. Els infants cristians, des de fa més d'un segle, han obert els seus cors als dels seus companys llunyans i els han recolzat amb la seva pregària i ajuda.

Aquest treball entre els infants cristians d'aquí, petits col·laboradors en la tasca dels missioners de l'Església en bé dels nens, ha estat una de les llavors

que ara veiem florir com un arbre dels temps», en tantes realitzacions en bé dels infants explotats, que culmina en la *Global March* que ha passat aquests dies per casa nostra, camí de Ginebra, camí cap a l'esperança per a tants milions de nens i nenes d'arreu de la terra.

Delegats diocesans de Missions de Catalunya i Balears

Cristià... busques? Vine a trobar

Amb aquest crit hem estat convocats per les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya i Balears a un Camp de Treball Missioner per al proper estiu. Us pot sobtar que en la crida inicial parlem a tots els cristians, però és que tots hem d'escoltar la crida missionera que ens adreça Jesús: «Aneu i prediqueu», ell està parlant a tots els seguidors: presents i futurs.

Per això les Delegacions de Missions no podem deixar de cridar tots els membres de les nostres comunitats i donar-los mitjans per a la seva realització missionera, els cridem en la formació i en les activitats, per ser missioners ací i *Ad gentes*, per als joves i per als no tan joves perquè tots ens anem il·lusionant en aquest projecte comú que és l'evangelització.

Entre aquestes activitats hem programat un Camp de Treball Missioner amb el lema: «On és el teu germà?» a la comarca del

Priorat des del 6 fins al 16 de juliol d'enguany, que està dirigit a joves majors de 18 anys amb motivació cristiana i missionera.

Allà compartirem, pregarem i celebrarem la fe en comunitat i amb la gent dels pobles de la comarca, servirem aquesta gent i col·laborarem en tasques concretes, farem comunitat cristiana jove, crearem un ambient de vivència i intercanvi missioner, aprofundirem en el coneixement dels països de Nova Cristiandat.

Per fer aquestes reflexions ens ajudaran diversos missioners que han compartit la seva vida amb diverses comunitats d'Amèrica i d'Àfrica, de manera especial a Hondures i Zàmbia.

Ens agradaria poder compartir aquesta activitat amb molts de vosaltres; per comunicar-nos-ho només cal que us poseu en contacte amb qualsevol persona de les Delegacions de Missions de Catalunya i Balears. (C.C.)

Perú: construir projectes de futur

Ohashi Michiko, missionera laica, des del 1991 al Perú, ha tornat per fer unes petites vacances al Japó. Michiko, gràcies a l'ajuda de tres parròquies de la prefectura civil de Fukuoka, treballa des del 1992 en una «cuina comuna», institució estatal per pal·liar les necessitats alimentàries del Perú. Al costat de la gent nadiua i gràcies a l'ajuda de la comunitat, Michiko està construint un jardí d'infància, una infermeria i una escola de catecisme. Entre els projectes futurs d'aquesta missionera laica figura la construcció d'un centre social plurifuncional en una població a 22 quilòmetres de Lima.

Els missioners japonesos són pocs i, d'aquests, gairebé tots són sacerdots. La comunitat catòlica del Sol Levante és insignificant. D'una població de gairebé 126 milions d'habitants, els catòlics són uns 450.000 (0,36%). Però és una població catòlica que augmenta notablement a causa dels nombrosos treballadors catòlics estrangers al Japó. D'aquests, els peruans registrats legalment són uns 37.000, als que cal afegir els clandestins.

Els peruans representen la major comunitat llatinoamericana al Japó. Les relacions amb els japonesos són intenses. La comissió Pueblo Perú No Kai, presidida per Kurosaki Kumiko, coordina les iniciatives i les activitats. I la missió d'Ohashi Michiko s'inclou en el marc d'aquestes relacions entre totes dues comunitats. (Fides)

Catequesi eucarística per a la cinquantesena pasqual 1998 (i 6)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

L'Esperit de Pentecosta

La donació de l'Esperit als deixebles reunits quan es complien els cinquanta dies —Pentecosta— és el fet que assenyala l'inici de la predicació apostòlica. Els signes extraordinaris que descriuen els Fets dels Apòstols condueixen tots a comprendre l'esdeveniment com acció divina que dóna impuls, força, dinamisme universal, que convoca la diversitat real —les llengües— a la unitat superior —la fe en l'Evangeli. Si hi ha un esdeveniment en el qual es manifesti l'Esperit com a protagonista de la missió (Joan Pau II) aquest és sens dubte el de la Pentecosta.

L'Eucaristia, com a celebració memorial-actualització sacramental del misteri de Crist, implica també el do de l'Esperit. El fruit de la comunió eucarística és aquest do de l'Esperit de caritat i d'unitat (vegeu l'article anterior).

Però també és el do de l'Esperit Defensor, que fa costat i consola, que il·lumina i empeny i àdhuc prohibeix i fa obstacle... L'Esperit que Crist ens dóna no és un Esperit intimista i poruc, sinó de valentia i coratge en el testimoni. Això justifica que es pugui dir que la intervenció de l'Esperit en l'Eucaristia és també la de projectar l'assemblea vers el testimoni de Crist enmig del món.

Una renovada Pentecosta

Els textos litúrgics de la missa de la Pentecosta són ben explícits en assenyalar aquesta dimensió. Per exemple, la col·lecta de la missa del dia: «Vesseeu arreu de la terra els dons de l'Esperit Sant i repetiu en els cors dels que creuen en vós allò que la vostra bondat divina va obrar als mateixos inicis de la predicació de l'Evangeli.» És una pregària que descriu exactament l'actuali-

tat del do pentecostal, i que fa pensar en les afirmacions de Joan Pau II, de cara al tercer mil·lenni: «L'Esperit també és per a la nostra època l'agent principal de la nova evangelització.»

Però potser és l'oració postcomunió la que millor explica la relació entre l'Eucaristia i la missió evangelitzadora: «Oh Déu, vós que heu alimentat la vostra Església amb els dons eucarístics, conserveu-nos la gràcia que per ells hem rebut, a fi que el foc de l'Esperit es mantingui viu en nosaltres, i el nodriment espiritual ens sigui profitós per a l'eterna salvació.»

Aquesta pregària formula d'una manera concisa i clara alhora dos dels aspectes fonamentals de l'acció de l'Esperit com a fruit de l'Eucaristia. El primer és l'actualització permanent del misteri de la Pentecosta. Els qui han combregat han estat alimentats en ordre a mantenir viva l'acció de l'Esperit per continuar realitzant allò que l'Espe-

rit va impulsar des del començament: la proclamació de l'Evangeli. El Senyor de la glòria que va complir la promesa del Pare enviant l'Esperit, continua comunicant-lo en la celebració del seu misteri pasqual. Estar apassionat per l'Evangeli, per proclamar-lo, per testimoniar-lo en la vida, és, doncs, ben bé un dels fruits de l'Eucaristia.

El segon aspecte de l'acció de l'Esperit que es demana és la projecció escatològica, com tantes vegades en les pregàries de postcomunió. En aquest cas la presència de l'Esperit com a penyora de la resurrecció. És un dels temes que sant Pau ha destacat en la carta als Romans, i que constitueix la base per unir la persona de l'Esperit amb l'esperança cristiana: si ja tenim l'Esperit de Déu, com podem dubtar d'aconseguir el tema de la nostra esperança, que és Déu mateix? Gens estrany, doncs, que el Papa hagi subratllat la virtut de l'esperança en l'any de l'Esperit.

La Bíblia a l'abast

L'obra de l'Esperit

(Rm 8:8-17)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

La humanitat nova

En el moment de morir, Jesús cridà amb tota la força: «Pare, confio el meu alè a les teves mans» (Lc 23:46). Amb la seva vida humana, Jesús posava en mans del Pare l'Esperit que l'havia animat i impulsat tot al llarg i ample de la seva experiència mortal. Acabava de néixer la humanitat nova, en el cor de la qual hi era vessat l'Esperit Sant, que el Pare i el Fill hi enviaven. La humanitat nova s'aplegava en la comunió eclesial com un ferment de salvació del món. «Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu» (v. 14). El misteri de la incorporació de la humanitat a la gran família de Déu prenia com un foc abrindat pel vent en la consciència dels deixebles de Jesús el dia de la Pentecosta. A partir d'aquest moment el cristià és una persona en tensió constant entre la carn i l'esperit. Entre la humanitat vella, caduca i ajovada a la mort, i la humanitat nova sorgida de la resurrecció del Crist-capdavanter. És el que l'Apòstol ens presenta a tots

en aquesta perícopa que proclamem avui.

Habitacles de l'Esperit

En el nostre llenguatge religiós actual, la carn sol tenir una forta connotació pejorativa de problemàtica sexual. En la versió del leccionari litúrgic aquesta expressió s'ha traduït per l'equivalència dinàmica de *mires naturals*. És una solució estimable que intenta atansar-nos al sentit que l'Apòstol donava aquí a l'expressió *la carn*, però, com sol passar, l'intent del traductor queda força lluny de la riquesa de significat de l'original. Per a sant Pau, la carn significa la condició de la humanitat deixada a la seva pura i simple realitat natural. És evident que, en aquesta situació, la humanitat no té altra sortida que la caducitat i la mort. La mort física i la mort espiritual. Es troba atrapada pel cercle diabòlic del mal, el pecat i l'extermini. Déu queda irremeiablement a l'altra banda de la frontera humana. Per això dirà l'Apòstol: «Els qui viuen d'acord amb les mires naturals —en condició

naturalment humana— no poden agradar Déu» (v. 8). Entre la condició humana i la divina hi ha una distància infinita que res no pot salvar. Davant d'aquesta impotència natural de la humanitat la iniciativa graciosa de Déu alça un pont. Serà la gran obra de l'Esperit que començarà per estendre la seva obra sobre Maria, fent que concebeixi el gran Pontífex —el constructor del pont— i el menarà a enderrocar la frontera de la mort i a treure-hi el poble dels fills de Déu, com en un nou i definitiu èxode, cap al repòs de la vida de Déu. Per això sant Pau continua: «Però vosaltres no viviu segons les mires naturals, sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingues l'Esperit de Crist, no seria de Crist» (v. 9.) L'Esperit de Crist no sols està en el cristià (v. 10), sinó que hi habita (v. 11) i és garantia de la resurrecció de la humanitat nova.

Som fills de Déu

L'obra de l'Esperit de Déu no queda circumscripca a l'home Jesús de Natza-

ret, sinó que agafa també tots aquells que, pel baptisme, han estat incorporats a Jesucrist. És pel baptisme que som introduïts als misteris salvadors de Jesús i que formen una sola cosa amb ell. Per això som fills de Déu amb el Fill que ens ha salvat. I amb el Fill, també a nosaltres l'Esperit ens fa clamar a Déu «Abbà», és a dir: *Pare entranyable* (v. 15). Queda enrere, esborrat per sempre, el temor que allunya els homes de Déu. «Així l'Esperit s'uneix personalment al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu» (v. 16). I tot això no és una pietosa ficció, sinó que constitueix l'expressió més verídica de la gran realitat que la redempció de Jesús ens ha guanyat. No sols Déu permet que visquem a casa seva. Amb Jesucrist tenim dret a l'heretatge etern. «Si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell» (v. 17). Vet aquí l'obra de l'Esperit Sant, que avui celebrem com el gran Do que el Pare i el Fill han fet a la humanitat redimida. La humanitat nova.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 1)

MAIG

31. Diumenge

Pentecosta (S) Vermell. Lectures: Fets 2:1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12:3b-7.12-13 (O be: Romans 8:8-17) / Joan 20:19-23 (o bé: Joan 14:15-16.23b-26)

ALTRES CELEBRACIONS: *La Visitació de la Mare de Déu. La Mare de Déu de l'Amor Hermós.* Sants, Canci i Cancià, mrs.; Lupici, b.; Santes, Petronella, vg., i Cancianil·la, mr.

Festa Major: a Prullans.

JUNY

Es reprèn el temps de durant l'any. Setmana IX

1. Dilluns

Sant Justí, mr. (MO). Vermell. Lectures: 2 Pere 1:2-7 / Salm 90 / Marc 12:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ignasi, ab.; Reveria, b.; Fortunat, prev.; Pàmfil, prev. mr.; Gracinià, sold. mr.; Santa Laura, vg.

2. Dimarts

Fèria. Verd. Lectures: 2 Pere 3:12-15a.17-18 / Salm 89 / Marc 12:13-17. Si es vol: *Sant Marcel·lí, prev. i Sant Pere, mr. (MLI) Vermell.* GIRONA: Sants, Germà, Paulí, Just i Sici, mrs. (MLI) Vermell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Erasme, b. mr.; Eugeni I, p.; Santes, Blandina, mr., i Edelmira.

3. Dimecres

Sant Carles Luanga i companys màrtirs d'Uganda (MO) Vermell. Lectures: 2 Timoteu 1:1-3.6-12 / Salm 122 / Marc 12:18-27

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isaac, mjo.; Licià i Liffard, prevs.; Lucilià, mr.; Santes, Clotilde, reina, i Oliva, vg.

4. Dijous

Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre (F) Blanc. Lectures: Isaïes 52:13-53:12 (o bé: Hebreus 10:12-23) / Salm 39 / Lluç 22:14-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Caracciolo, fundr.; Quirí i Clateu, bs. mrs.; Santes, Sadurnina, vg. mr.; Rut i Noemi, matr. bíbliques; Beat Joan Grau, rel.

5. Divendres

Sant Bonifaci, bisbe i màrtir (MO) Vermell. Lectures: 2 Timoteu 3:10-17 / Salm 118 / Marc 12:35-37

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, mr.; Doroteu, prev. mr.; Nicanor, mr.; Santes, Zenaida, Círia, Valèria i Màrcia, mrs. - Primer divendres del mes.

6. Dissabte

Fèria. Verd. Lectures: 2 Timoteu 4:1-8 / Salm 70 / Marc 12:38-44. Si es vol: *Sant Norbert, bisbe i fundador (MLI) Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Artemi, mr.; Santes, Cànida i Paulina, mrs.; Beat Marcel·lí Champagnat, fund. dels maristes.

Lectures bíbliques

Diumenge de Pentecosta

Cicle C

Lectura primera

Fets 2:1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus tots aquests que parlen? Doncs, ¿com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Salm responsorial

103:1ab i 24ac. 29bc-30. 31 i 34 (R.: 30)

Beneix el Senyor, ànima meua.

Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres [obres]
la terra és plena de les vostres criatures.

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

O BÉ: Al-leluia.

Si els retireu l'alè expiren

i tornen a la pols d'on van sortir.

Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre.

Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Lectura segona

1C 12:3b-7. 12-13

Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que

els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

(Es pot substituir per Romans 8:8-17)

Seqüència

Veniu, oh Sant Esperit, / des del cel al nostre pit amb un raig de llum divina.

Pare dels pobres, veniu, / deu-nos els dons que teniu, / oh Sol que el cor il·lumina.

Vós sou el consolador, / de l'ànima Habitador, i dolcíssim refrigeri.

En els treballs sou confort, / en les penes sou conhort, / en la calor sou temperi.

Oh divina Claredat, / visiteu la intimitat del cor que ja us ansia.

Restindrà l'home si vós, / no li deu vostre socors divinal, que bé li sia.

Tot el que no és net renteu; / ot el que ja és sec regueu; / cureu tota malaltia.

Tot l'indòmit endolciu; / tot el fred encalentiu; regiu el qui s'esgarria.

Deu als fidels confiats / dels vostres dons esperats / la sacrosanta Setena;

El mèrit de la virtut, / el camí de la salut, / la joia immortal i plena.

Al-leluia

Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor.

Evangelí

Jo 20:19-23

Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Rebeu l'Esperit Sant

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.» (Es pot substituir per: Joan 14:15-16.23b-26)

EII

Joan Guiteras i Vilanova

Els qui som aficionats a escriure solem tenir una mena de rebost on guardem pensaments i apunts. Molts d'ells hi han de reposar una bona temporada. O bé perquè no són madurs o bé perquè l'escriptor no els sap donar forma. Un dia, potser sense massa raons, assoleixen un lloc en l'obra que un teixeix amb paciència i esforç. Les idees guardades —així m'ho imagino— tenen ganes de veure la llum i van fent força, en la ment del qui les reté, per tenir carta de naturalesa ordenada i escrita. Tal com cal.

Guardava el retall d'un escrit, aparegut el 1994 a *Catalunya Cristiana*, l'autor del qual és el traspassat cardenal Garrone. El tema em sembla adient per aquest temps que celebrem les festes de Pasqua.

El purpurat glossa la paraula «Ell», que el lector de l'evangelí de sant Joan troba tantes i tantes vegades. Pel deixeble estimat és evident que «Ell» vol dir Jesucrist. És simplement una manera d'escriure? El cardenal afirma que, en realitat, és un instint de

l'evangelista. Possiblement, pel qui llegeix actualment, pugui crear un moment de dificultat o de sorpresa per identificar aquest «Ell». Per a sant Joan el dubte no era possible. Dir a Jesús «Ell» era una cosa natural. El quart evangelista no podia parlar de ningú més que de Crist. Fonamentalment pensava sempre en Crist. I no dubtava que tots els cristians ho entendrien com ell, perquè el seu primer pensament i valor és Jesucrist. «On hi ha el teu tresor hi ha el teu cor.» I sense cap mena de dubte, el propi pensament. Cal arribar a això: que els batejats en sentir o llegir «Ell», facin reviure en la seva ment la persona del Senyor.

«Crist és a tot arreu, en tots i és tot», escriu Garrone. Aquesta realitat en el pensament de Joan, no mena a oblidar el proïsme. Ans al contrari, és molt clar que sense l'amor als germans seria falsa la religiositat. Hi ha un punt, total i necessari, de convergència entre estimar Déu i els altres. El cardenal escriptor explica la importància d'estimar els altres i com aquest és el manament dels nous temps. «Però

saber escoltar

abans, escriu, ha calgut fer en Crist el salt mortal i, per trobar tota la resta, perdre-ho i abandonar-ho tot per ell.»

Un veritable creient ha de sentir, de manera totalitzadora, la presència de Jesucrist. Ha de tenir tan viva la proximitat del Señor vivent de la Pasqua, que, en parlar de Crist, ha de ser molt clar que «Ell» no pot ser ningú més. «“Ell” és Crist i ningú més.» Això ho fem, sovint, quan parlem d'algú que estimem molt en el pla de l'amistat o de la família.

La manera joanenca de referir-se a Jesús ens du a algunes preguntes: Jesucrist ocupa vertaderament el centre de la meua existència? «No és més aviat un estrany que ha de forçar les portes contínuament i ocultar la seva personalitat per ser introduït?» Convé que el fem entrar de debò a la nostra vida i que aprenguem a dir aquest «Ell». Serà, com en el cas del quart evangelista, el senyal d'una estimació indefallent. Un amor únic. L'amor primer. La «breu paraula “Ell” surt de la plenitud d'un cor».

L'om

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

La idea de l'article a vegades sorgeix del que es llegeix habitualment i després s'acudeix al text bíblic. Això és el que m'ha passat avui. He llegit als diaris i a les revistes la desgràcia que se cerneix sobre l'om i, tot seguit, començo a escriure.

L'om és un arbre robust, la seva escorça rugosa és una bona imatge de la fusta que amaga a dins, massissa i noble. Les branques i el fullam són abundants, per això la seva ombra també és molt acollidora. Els petits boscos o els passeigs, que són molt abundants al país, són llocs de trobada. És tan comú, que ha donat origen a molts gentilicis o locals, com *olmedo* en castellà, u *omedes* en català. A la Bíblia apareix dues vegades i és símbol de la magnificència de Déu i de la seva benevolença. A les nostres fusteries, normalment no es troba aquesta fusta a causa de l'abundant comercialització de les del nord i les africanes.

En l'actualitat el nostre om pateix una tragèdia. D'un temps ençà és agredit sense remei. La femella d'un petit insecte diposita els seus ous a l'escorça de l'arbre. A aquests els acompanyen les espores d'un fong microscòpic. El fenomen passa en un puntet tan

petit que la nostra vista no ho pot veure. L'animal que neix no es podria alimentar si no fos per l'acció del fong que li facilita la ingestió de la cel·lulosa. El mal ja està fet, la larva s'hi endinsa, consumeix la fusta i es propaga fins a les arrels. El fenomen es repetirà en altres arbres, sense que es pugui controlar la seva difusió. De tot això en tinc una mostra en una escorça que conservo. La difusió de la «parelleta» amb forma de ventall deixa una empremta, fins i tot, bonica. La realitat, ja ho he dit, és tràgica. Els insecticides amb què ruixar l'arbre són incapaços de travessar l'escorça del tronc. Tots els oms de la Península desapareixen sense que ningú ho pugui impedir.

L'om és una espècie de paràbola per a l'actualitat. Entre nosaltres, a les nostres comunitats, als nostres grups, també hi passa una cosa anàloga. Moltes vegades es veuen envaïts per la mediocritat, que és un pecat petitet, i per la mesquinesa, que a primera vista és inofensiva, però que és molt comuna en aquest país. La primera conseqüència és tornar-se inoperant i previngut. A poc a poc aquests moviments perden vigorositat, s'estingueixen per manca d'entusiasme. El Vaticà II va ser una injecció de vitalitat per a l'Església. Els vicis esmentats, i molts d'altres també

petits però units en una simbiosi malèvola, ofeguen els entusiasmes meravellosos.

No s'ha trobat cap solució a la malaltia dels oms, però per a l'espiritual dels humans sí que n'hi ha. La gràcia, més que les discussions, actualitzacions de doctrina, sí que ho és.

Els oms de la península es moren. No obstant això, seria fals afirmar que l'espècie *ulmus*, com l'anomenen els botànics, estigui en perill. Com també és fals afirmar, com he llegit fa poc, que la Bíblia un dels llibres més venuts del món, és, a la vegada, un dels menys llegits. Déu meu, com s'atreveixen a dir aquest disbarat! Moltes persones, també les que quan entren a l'església veuen la frase, llegim la Bíblia, la qual cosa no es pot afirmar de cap altre llibre. A quin llibreter se li ocorreria posar al seu quiosc: «El llibre més venut el 23 d'abril passat és el menys llegit», si pretengués suscitar interès per una obra literària? Encara que sembli impossible, a alguns dels nostres sí que se'ls ha ocorregut.

De l'om se'n parla a Isaïes 41,19 i 60,13. A la Bíblia és un símbol de prosperitat, quan el veieu pels boscos o pels jardins vull que us serveixi de reflexió i antídoto espiritual.

retrats bíblics
intencionats

Amics de Déu

Sant Agustí de Canterbury, bisbe, 27 de maig

Sant Gregori el Gran, Papa, tenia la idea i el desig d'evangelitzar la Gran Bretanya, territori dominat pels anglosaxons i en el qual proliferaven estranyes barreges de ritus pagans, i va confiar a sant Agustí de Canterbury aquesta gran missió. Juntament amb sant Patrici i sant Bonifaci, es considera sant Agustí de Canterbury com el gran apòstol de la cristiandat.

Agustí era monjo i prior del monestir romà de Sant Andreu. Acompanyat de trenta-nou monjos, va arribar a les Illes Britàniques la primavera de l'any 597 després d'un llarg i penós viatge. Bertha, esposa del rei Ethelbert de Kent, professava ja la fe cristiana i, donat el caràcter obert i comprensiu del seu marit, no va ser difícil convertir-lo a l'Evangeli.

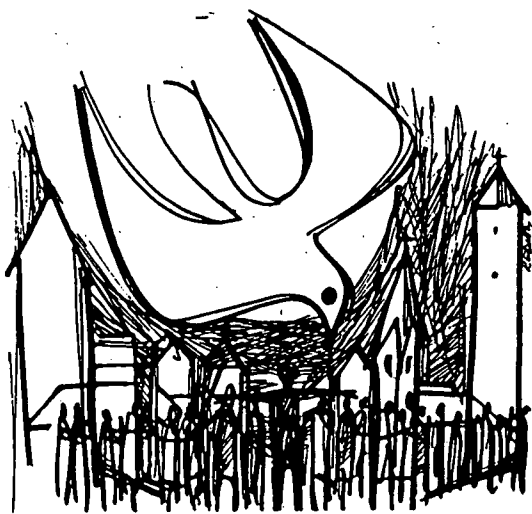
Sant Agustí va gaudir de l'ajut incondicional del rei Ethelbert. Milers de nobles, prínceps, servents i representants del poble acudien a escoltar les predicacions del nostre sant. Els baptismes en massa se celebraven amb freqüència.

Abans de la seva mort, que va tenir lloc l'any 605, sant Agustí va poder consolidar l'evangelització de les Illes amb la creació de les diòcesis de Canterbury, Rochester i Londres. Sant Agustí de Canterbury havia assolit la santedat i amb ella el cel, gràcies a la seva entrega abnegada al proïsme. Sempre va veure en cada home un fill de Déu i va lluitar perquè la llum de la fe l'il·luminés.

Pentecosta

Els fruits de l'Esperit són: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa, domini d'un mateix. «Si vivim gràcies a l'Esperit, comportem-nos d'acord amb l'Esperit!» (Ga 5, 22-23.25). «Rei celestial, Esperit Consolador, Esperit de Veritat, present pertot i que tot ho ompliu, tresor de tot bé i font de la Vida, veniu, habiteu en nosaltres, purifiqueu-nos i salveu-nos, Vós que sou Bo!» (Litúrgia bizantina).

Litúrgia

L'Esperit Sant

En l'Antic Testament els profetes van anunciar que l'Esperit del Senyor reposaria sobre el Messies esperat amb vista a la seva missió salvadora. Així, la vinguda de l'Esperit Sant sobre Jesús en el seu baptisme per Joan fou el signe que era Ell el qui havia de venir, el Fill de Déu.

Diverses vegades el Crist prometé una abundant efusió de l'Esperit, promesa que es realitzà en primer lloc el dia de Pasqua i, després, d'una manera més esclatant, el dia de Pentecosta. A partir d'aquell moment els apòstols, en compliment del voler de Crist, comunicaven als que s'havien fet batejar el do de l'Esperit per la imposició de les mans, destinat a completar la gràcia del baptisme.

Aquesta imposició de les mans és considerada amb raó per la tradició catòlica com l'origen del sagrament de la Confirmació, el qual d'alguna manera perpetua en l'Església la gràcia de la Pentecosta.

Pels camins de la Bíblia

Els Fets dels Apòstols

Els estudiosos afirmen que el llibre dels Fets dels Apòstols és la segona part de l'evangeli de sant Lluç. Alguns asseren que els dos llibres eren les dues parts d'una mateixa obra que es podria anomenar *Història dels orígens del cristianisme*. Sembla que es van separar quan els cristians volgueren tenir els quatre evangelis en un sol volum.

En efecte, el llibre comença així: «El primer llibre, vaig fer-lo, oh Teòfil, sobre totes les coses que Jesús començà a fer i ensenyar, fins al dia en què, després d'haver donat instruccions als apòstols que, per l'Esperit Sant s'havia escollit, fou endut al cel.»

Encara que no es pot datar amb precisió, sembla que el llibre fou escrit després de l'any 70, poc després de l'evangeli. L'autor és testimoni ocular de molts dels esdeveniments i ha anat a fonts autoritzades quan parla de fets no viscuts per ell. La doctrina que s'hi exposa és testimoni atge valuós de la predicació bàsica de les

comunitats apostòliques.

Dos són els grans temes: l'Esperit Sant i l'Església. S'ha escrit que «els Actes són l'Evangeli de l'Esperit Sant». L'Església hi apareix com el Regne de Déu en l'Esperit, la comunitat del Messies Jesús que substitueix l'antic Israel.

En la primera part del llibre l'atenció està centrada en la comunitat de Jerusalem, on Pere ocupa un lloc central, però hi ha un episodi que anuncia la segona part: la conversió de Pau, el perseguidor. Pau és, sens dubte, la figura més eminent de tota l'obra.

Tenim, doncs, la història de la difusió del testimoni atge dels apòstols sota l'impuls de l'Esperit Sant. També aporta molts i interessants detalls dels «primers dies del cristianisme». L'Església és un cos visible, al davant del qual hi ha els dirigents: Pere i els apòstols. La vida eclesial gira entorn de la pregària, la fracció del pa, la unió fraternal i l'acceptació de l'ensenyament apostòlic. L'Església, de dimensions universals, té una dinàmica que la fa sortir a l'encontre de tots els homes.

L'Oriol i la Laia
per Xesc

Un projecte ecològic per a col·lectius desfavorits

■ L'Arca del Maresme optimitza residus per inserir persones excloses del món laboral

MARESME.— L'Arca del Maresme és un projecte ecològic que pretén donar llocs de treball a les persones marginades de la societat; persones excloses, en definitiva, del mercat laboral ordinari. Així, doncs, aquesta societat recull, recicla i optimitza els residus urbans, alhora que dóna l'oportunitat de treballar als més desfavorits. Se'n desprèn, per tant, que moltes de les coses que la nostra societat rebutja serveixen per cobrir necessitats dels sectors més desfavorits.

D'aquesta manera, l'Arca del Maresme s'inclou en el marc de la II Iniciativa Comunitària per a l'Ocupació i el Desenvolupament dels Recursos Humans - Horizon. És un programa aprovat per la Comissió Europea el 15 de juny de 1994 que pretén millorar les possibilitats d'accedir al mercat de treball de les persones que hi estan excloses o que corren el perill d'estar-hi.

El nom de la societat fa referència, tal com explica José María Elvira, conseller delegat, a l'arca tipus bagul «on es guarden totes les coses per ser posteriorment utilitzades». La paraula té, a més, connotacions marítimes pel fet d'ubicar-se en una comarca costanera.

L'objectiu principal de l'Arca del Maresme, que va començar el juliol de 1997, és aprofitar el suport econòmic de les institucions que hi col·laboren per aconseguir que es consolidi una empresa que, sense afany de lucre, afavoreix la integració sociolaboral de persones que pateixen problemes de marginació social. L'Arca del Maresme prioritza, per tant, la rendibilitat social i la solidaritat humana per damunt dels criteris actuals de productivitat capitalista.

Això és possible a partir d'una activitat de tipus ecològic de recollida i reciclatge de residus urbans de la comarca, a partir de la qual es pugui donar cabuda laboral a les persones amb dificultats per trobar feina. En aquest moment participen en el projecte dinou persones, incloent-hi voluntaris, objec-

tors i persones interessades a incorporar-se com a socis treballadors a l'empresa; vuit d'aquestes persones pertanyen a la comunitat gitana de la Riera d'Argenton. Amb tot, explica José María Elvira, conseller delegat de l'Arca del Maresme, que està previst agafar set o vuit persones més per dur a terme dos projectes recentment aprovats.

Els primers a beneficiar-se d'aquesta iniciativa són, precisament, els gitans de la Riera d'Argenton. No obstant això, és previst obrir-se a altres col·lectius de la comarca marginats a mesura que sigui possible: persones amb problemes de droga, alcohol, exclosos, etc. La raó de la prioritització és perquè l'origen de l'Arca del Maresme rau en una proposta del Consell Comarcal i del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya per formar i ocupar laboralment aquesta comunitat gitana.

Els criteris de selecció són de persones que desenvolupin alguna activitat econòmica, que tinguin una relació correcta amb els altres i manifestin la voluntat de treballar en equip, que demostrin interès en la iniciativa, que desitgin aprendre i que no presentin informes de conflictivitat important. Evidentment, segons manifesta l'Arca del Maresme, una vegada l'empresa estigui consolidada, la selecció es farà seguint uns altres criteris de marginació i necessitat.

La formació per a aquest col·lectiu és molt important. La majoria de perso-

L'Arca recull roba usada i trastos vells.

nes són analfabetes, potser saben llegir però no escriure. Seguint aquestes premisses, pren especial importància la formació teòrica i pràctica. Una formació bàsicament socioeducativa —encaminada a la persona— i laboral —dirigida al treball en equip. Es fan cursos d'alfabetització en escoles d'adults i de formació ocupacional, organitzat pel programa Horizon. A banda de la formació, l'Arca del Maresme impulsa també campanyes per sensibilitzar sobre ecologia i medi ambient.

En conveni amb els diferents ajuntaments de la comarca, l'Arca del Maresme ha dut a terme recollides de mobles, electrodomèstics i trastos vells, de roba i d'olis de fregir usats, a domicili, en escoles, parròquies, contenidors, centres cívics i associacions de veïns. Seguidament, es recuperen i es venen els productes a botigues, mercats o majoristes, aconseguint, així, ingressos notables. Precisament, l'Arca del Maresme ha obtingut ja sis permisos de venda ambulants en els mercats setmanals de Premià de Mar, Tordera, Vilassar de Dalt, Calella, Palafolls i Montgat.

Aquests ingressos es complemen-

ten com a contrapartida als serveis que es fan als ajuntaments i a les subvencions que rep l'Arca del Maresme de diferents entitats: el Fons Social Europeu, el Departament de Treball i de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, el Consell Comarcal del Maresme, l'Ajuntament de Mataró, Can Ensenya SAL —empresa cooperativa de Barcelona especialitzada a formar i inserir en el món laboral col·lectius amb dificultats—, Fundació Maria Francisca de Roviralt, Acció solidària contra l'atur, SED (Solidaritat, Educació i Desenvolupament), Federació d'Associacions de Veïns de Mataró, GIMM (Grup d'Invàlids de Mataró i del Maresme) i FAGIC (Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya). (C.C.)

L'ARCA DEL MARESME
C/ DE CUBA, 33
08302 MATARÓ
TEL. 93/ 790 36 20
790 57 83

societat/cultura

Mig segle al servei de l'ensenyament

■ Se celebra el 50è aniversari de la fundació de l'Escola de Mestres Blanquerna

BARCELONA.— La Fundació Blanquerna commemora el cinquantè aniversari de la creació de l'Escola de Mestres, una de les primeres escoles «normals» privades de Catalunya i el pilar del que en aquests moments configura la Fundació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull.

Amb motiu d'aquest aniversari, el 26 de maig passat es va celebrar a l'Auditori Cardenal Jubany (c/ Císter, 34) un acte institucional amb l'assistència d'antics professors i alumnes. L'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Mons. Ricard M. Carles, va presidir prèviament una Eucaristia al Reial Monestir de Santa Maria de Valldonzella. Dins de l'acte acadèmic, va tenir lloc la presentació del llibre *Les arrels de Blanquerna. Història de l'Escola de Magisteri Sagrat Cor Blanquerna (1948-1978)*, a càrrec de la seva autora, la Dra. Maria Àngels Riera, catedràtica d'educació de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna.

El president de la Fundació Blanquerna, el Dr. Salvador Pié, va dirigir unes paraules a tots els assistents, als quals va recordar els orígens de l'entitat. Va encoratjar tots els professionals que actualment hi treballen a prosseguir la important tasca encetada fa mig segle. També van prendre la paraula el Dr. Jordi Riera, degà de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna, i el Dr. Miquel Gassiot, rector de la Universitat Ramon Llull.

Pujada a peu de professors i alumnes a Montserrat (octubre de 1960).

Prop de 8.500 alumnes

L'octubre de 1948 es va iniciar el primer curs de l'Escola de Mestres del Sagrat Cor, més tard anomenada Escola de Mestres Blanquerna i avui integrada dins de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. Des de

la seva fundació fins ara ha tingut gairebé 8.500 alumnes. Va néixer a Barcelona com a escola «normal» femenina gràcies a la iniciativa del canonge Dr. Lluís Urpí i sota el mandat del Dr. Modrego. Estava adscrita al Bisbat de Barcelona.

Cal destacar, com a mestres d'aquells primers anys, persones com

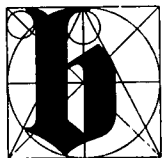
el Dr. Ferran Palmés, jesuïta i pioner de la psicologia experimental a Catalunya; el Dr. Joan Roig i Gironella, jesuïta, filòsof i teòleg, i el Dr. Ramon Bataller, una personalitat senyera en el món de la paleontologia i la geologia. Una de les assignatures més importants era la pedagogia, que es va encarregar al Dr. Joan Tusquets; l'educació artística era impartida per Núria Llimona, professora de dibuix i pintura, filla del pintor Joan Llimona. El músic i escolapi Miquel Altisent es va

fer càrrec de les classes de música.

Ensenyament personalitzat

Maria Dolors Malagelada, una de les persones més significatives de l'Escola de Mestres, impartia l'assignatura de llengua i literatura. Malagelada recorda la il·lusió que es respirava a l'ambient quan es van iniciar els primers cursos. «Va ser conseqüència —afirma— del gran esforç i de l'immens entusiasme de tots els qui vam participar en aquella exemplar iniciativa pedagògica.» Recorda també que, al començament, l'escola només admetia dones. Fou el 1968 quan es transforma en mixta. Per la seva banda, Antònia Barnils, que va ser professora de música al centre, es mostra molt satisfeta per la tasca que va exercir entre 1957 i 1972. «Sóc molt feliç d'haver contribuït a l'escola amb la meua aportació musical», diu Barnils.

El 1970 es va introduir una nova metodologia en l'ensenyament, que passava de ser fonamentalment expositiu a personalitzat. A partir dels anys setanta es fa palesa la necessitat de fer servir el català com a llengua pròpia. Aquest ha estat i és un dels eixos de l'Escola de Mestres Blanquerna i de la Fundació: la identificació amb el país i l'ús del català com a signe d'identitat. (C.C.)

Què és la Fundació Blanquerna?

La Fundació Blanquerna és una institució d'ensenyament universitari. Va ser cofundadora de la Universitat Ramon Llull (URL), la primera universitat privada de Catalunya. Els orígens de Blanquerna es remunten a l'any 1948, quan el Bisbat de Barcelona va crear l'Escola de Magisteri de l'Església, en col·laboració amb diverses congregacions religioses. El 1979 es va adscriure a la Universitat de Barcelona com a Escola Universitària del Professorat d'EGB. Posteriorment, el 1988, es va constituir com a Fundació Diocesana amb el reconeixement, per part del Ministeri de Justícia, de fundació privada beneficodocent sense ànim de lucre.

A partir de 1992, en el marc de la URL, la Fundació Blanquerna va iniciar el seu desenvolupament. En aquest any va tenir lloc la creació de l'Escola Universitària d'Infermeria i Fisioteràpia; el 1994 es constitueix la Facultat de Ciències de la Comunicació; el 1996 s'institueix la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació; el 1997 neix la Facultat de Ciències Polítiques i Sociologia. Cal fer esment també d'altres organismes, com la Càtedra Ramon Llull Blanquerna i l'Institut d'Estudis Polítics Blanquerna.

Esqueles a

Catalunya Cristiana

Truqueu al
93/ 490 59 88

Descompte especial per a subscriptors, parròquies i comunitats religioses.

Estudi sobre la sociologia religiosa a Tortosa

El llibre analitza els diferents ordes establerts a Tortosa.

TORTOSA.— S'ha presentat recentment el llibre *Les cases de religiosos a Tortosa*, de Paulina Almerich i Padró. Nascuda a Barcelona el 1920, l'autora és molt coneguda en l'àmbit de la sociologia aplicada. Llicenciada en filosofia i lletres i en ciències socials, Almerich és una professional de la recerca i la reflexió sociològica.

El llibre, de 174 pàgines i publicat per l'Editorial Dertosa, presenta nombrosos gràfics i esquemes que presenten els noms dels diferents convents i els seus trets

característics. L'autora divideix en quatre parts el seu estudi: la cronologia dels establiments dels ordes religiosos, una reflexió sociològica, les aportacions genuïnes de Tortosa a la vida consagrada universal i un breu resum de cadascuna de les congregacions assentades a la capital del Baix Ebre. «No és un llibre d'història. S'inscriu en el camp de la sociologia religiosa, centrada en la ciutat de Tortosa», afirma Paulina Almerich.

J. Blanc i Bahima

«No a l'explotació, sí a l'educació»

Al voltant d'uns 250 milions de nens i nenes d'arreu del món, d'entre cinc i catorze anys, realitzen algun tipus de treball als països del sud, segons xifres de l'Organització Internacional del Treball (OIT). Aquest organisme estima que, d'aquest total, uns 120 milions d'infants pateixen situacions d'explotació laboral extrema. Des de gener de 1998 la Marxa Mundial contra l'Explotació Laboral de la Infància recorre tot el món per denunciar l'abús laboral dels menors i per sensibilitzar l'opinió pública. Aquesta Marxa va arribar recentment a l'Estat espanyol, coordinada per Inter-món. A Catalunya milers de ciutadans van sortir al carrer, amb eslògans com «No a l'explotació, sí a l'educació» o «Volem jugar, no treballar», per donar el seu suport solidari a aquesta iniciativa humanitària. (C.C.)

L'educació, dret inqüestionable dels infants.

Creacions amb humor i imaginació

BARCELONA.— El Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya ha convocat el II Concurs de Tires Còmiques amb el lema «Cultura, joventut i esport». Entre les múltiples formes del llenguatge gràfic, la tira còmica ofereix una indubtable capacitat de transmissió col·lectiva dels valors, les situacions, les actituds i les crítiques que qualsevol activitat humana comporta. El termini de presentació dels treballs acabarà el 15 d'octubre de 1998. Per a més informació, tel. 93 483 83 84. (C.C.)

Promoure la donació de sang

MONTSERRAT.— El 17 de maig passat la Federació d'Entitats de Donants de Sang de Catalunya va organitzar un pelegrinatge a Montserrat, que va aplegar unes 2.500 persones. L'objectiu de la jornada, a més de dur a terme una trobada entre les diferents associacions catalanes que formen part d'aquest col·lectiu, va ser sensibilitzar la ciutadania sobre la importància de donar sang. (C.C.)

Un compromís en defensa dels drets humans

ESTRASBURG.— El 14 i 15 de maig es va celebrar el primer dels quatre seminaris de la conferència europea *Ciutats pels drets humans*, que organitza la regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona amb motiu del cinquantè aniversari de la Declaració Universal dels Drets Humans. Les conclusions del seminari d'Estrasburg, juntament amb les que es desenvoluparan a Ginebra, Estocolm i Sarajevo, seran la base del document *Compromís de Barcelona*, que s'elaborarà durant l'assemblea plenària de l'esmentada conferència i que tindrà lloc a Barcelona del 15 al 17 d'octubre. (C.C.)

La recepta de la tieta Montserrat

La tieta Montserrat vol oferir-nos les seves receptes recopilades al llarg de molts anys, però per publicar-les necessitem algú que patrocini aquest espai.

Un restaurant o una empresa del món de la gastronomia podrien ajudar molt el nostre setmanari.

Catalunya Cristiana necessita el teu suport.

Truca'ns al 93 490 59 88 i t'informarem.

«Cada salm suggereix un tema de reflexió»

■ Annie Hayaux i Pere Roca, traductors de «Cerco el vostre rostre. Pregar amb els salms»

«Quina llàstima que no estigui escrit en català.» Va ser aquest comentari el que va donar la idea a Annie Hayaux, de 64 anys, de traduir al català *Cerco el vostre rostre. Pregar amb els salms*, del pare Carlos G. Vallés: jesuïta que ha viscut a l'Índia i que té una profunda experiència del món i de l'existència. Amb la col·laboració lingüística del seu marit, Pere Roca, de 76 anys, Annie Hayaux ha esmerçat dos anys en la traducció d'aquest llibre d'oració. Malgrat que l'obra ha estat feta conjuntament pel matrimoni de Sabadell, és Pere Roca l'únic que hi apareix com a traductor.

—Per què no va voler veure el seu nom imprès com a traductora, juntament amb el del seu marit?

Annie Hayaux. Per una raó molt senzilla, perquè sense el meu marit no hauria pogut publicar-lo. Jo sóc belga i, tot i que parlo i escric correctament el català, de vegades tinc alguns dubtes lingüístics i d'estil que el meu marit —filòleg en llengua clàssica i romànica— ràpidament em pot solucionar. Sense ell, per tant, no hauria pogut tirar el projecte endavant.

—Senyora Hayaux, què la va captivar d'aquest llibre?

A.H. El P. Vallés té molts llibres, però em vaig decidir a traduir aquest perquè em va agradar molt com a meditació, contemplació i com a llibre d'oració. El lector s'hi pot trobar molt reflectit, perquè s'hi reconeix la feblesa de l'home, els problemes amb què es va trobant durant la vida. El P. Vallés, com a home, assumeix els propis errors i reflexiona sobre les pròpies experiències i sobre com els salms l'han ajudat. Així, cada salm li suggereix un tema

diferent de reflexió, i el resultat d'això és que hi ha un salm per a gairebé cada estat d'ànim.

—D'on va sorgir la idea de traduir-lo?

A.H. Com deia, el llibre em va agradar molt, i el vaig regalar a unes quantes amigues meves. D'aquí em va venir la idea de traduir-lo, després de sentir-ne un comentari: «Llàstima que no estigui escrit en català.» Després ja li ho vaig proposar al meu marit: jo traduiria i ell, com a lingüista, m'ho corregiria i em poliria l'estil. I així ha estat: entre tots dos hem traduït al català *Cerco el vostre rostre. Pregar amb els salms*.

—Senyor Roca, com a filòleg, com definiria l'estil amb què el P. Vallés ha escrit *Cerco el vostre rostre*?

Pere Roca. És un estil molt planer, bàsicament amb frases molt curtes i una sintaxi gens complicada. Sap fer, com s'acostuma a dir, la difícil facilitat. També cal dir que l'estil del P. Vallés és molt poètic; es mostra tal

com és. Amb ell, precisament, hem pogut parlar per telèfon diverses vegades. La primera va ser un cop traduït el llibre; li vam trucar i li vam preguntar què li semblava que l'haguéssim traduït, i ens va respondre: «No tan sols m'agrada la idea sinó que em fa il·lusió que l'hagin escrit en català.» Amb tot, cal dir que ja havien sortit onze edicions del llibre de salms del P. Vallés quan ens vam decidir a traduir-lo.

—Per què traduir-ho al català si el castellà bé l'entenem tots?

P.R. És necessari, sobretot si tenim en compte que cada vegada hi ha més gent que llegeix en català, que li ha anat trobant el gust a fer-ho després d'una llarga època en què no podíem. Sens

dubte, escriure i traduir al català és un enriquiment de la llengua, una propagació i difusió de l'hàbit de llegir en català.

—Després d'aquest llibre en vindrà un altre?

A.H. Miri, com que sóc belga de parla francesa, estic traduint el mateix llibre de salms al francès. De la mateixa manera que en el català, quan tingui la feina feta el presentaré a alguna editorial. És més fàcil que te l'acceptin una vegada ja està acabat. Almenys així ens va passar amb la traducció catalana, editada per Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Però, responnent a la seva pregunta, una vegada acabada la traducció al francès, ja tinc pensat un altre llibre del mateix P. Vallés: *Dejar a Dios ser Dios*. Però no és l'únic que m'agrada, sobretot si tenim en compte que té més de vint llibres publicats.

—Quant de temps han esmerçat en la traducció al català?

A.H. Han transcorregut dos anys des que vaig tenir la idea fins que l'hem pogut publicar. L'hem anat traduint durant les estones que teníem lliures, i és evident que val més que esmerci el temps en això que no pas mirant la televisió. També la traducció al francès la vaig fer durant les estones que tinc lliures; i ha arribat un moment que gairebé ja me'l sé de memòria.

Carme Munté Margalef

Pere Roca i Annie Hayaux.

Poseu un anunci a

CATALUNYA CRISTIANA

Assessorament

publicitari

personalitzat

Truqueu al 93 490 59 88

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Giovanni B. Pergolesi, compositor

Itàlia va recordar en aquest segell el malogrado compositor Pergolesi en el 250 aniversari de la seva mort. La numeració Yvert és la 1.695. Pergolesi neix a Jesi el 3 de gener de 1710 i mor molt jove a Pozzuoli el 16 de març de 1736. De nen es va traslladar a Nàpols. Les primeres obres no van ser gaire celebrades, fins i tot va estar a punt de deixar la composició, però el terratrèmol que va patir Nàpols el 1731 li brinda l'ocasió de canviar de gènere. Quan els magistrats de la ciutat van decidir invocar l'auxili de sant Emili, dedicant-li una missa, Pergolesi se'n va encarregar: una missa a deu veus en dos cors i amb acompanyament de dues orquestres, que va tenir molt èxit.

Exposicions

Miquel Àngel Codina

Amb els cinc sentits

■ El fil conductor de l'obra recent de Miquel Barceló és la influència de la realitat africana

Tots els entusiastes de l'art contemporani tenen una cita obligatòria amb la producció artística de Miquel Barceló (Felanitx, 1957). El Museu d'Art Contemporani de Barcelona ha organitzat una exposició que acull el treball dut a terme per aquest fecund i extraordinari creador entre 1987 i 1997, període en el qual es considera que ha assolit una plena maduresa, tot preservant una actitud de recerca i experimentació constant. Aquest *enfant terrible* de les belles arts domina amb una perfecció digna dels genis tots els recursos pictòrics; és capaç de traduir en imatges qualsevol emoció. El seu discurs plàstic es caracteritza per una dimensió existencial, atès que plasma la realitat orgànica que batega al seu voltant —la seva principal font d'inspiració— a través de tots els seus sentits.

La mostra, que estarà oberta al públic fins al 21 de juny, planteja un recorregut per les principals sèries temàtiques que l'artista mallorquí ha produït al llarg de la darrera dècada. Es poden admirar més de dues-centes obres que palesen les dues grans obsessions de Barceló: d'una banda, concebre la pintura com una matèria que es transforma, però una matèria arrelada sempre a la terra, al temps i a la vida; de l'altra, la reflexió sobre el sentit de l'art i el paper de l'autor. Moltes de les seves composicions constaten la inquietud de Barceló pel volum i el moviment. Un element més de l'energia incombustible d'aquest provocador innat.

«Deux baigneuses» (1994).

L'espina dorsal de l'exposició està constituïda per noranta teles (la majoria de gran format), on presenta paisatges, deserts, pluges, barques, escenes quotidianes de la vida africana, toros, natures mortes, retrats, etc. Gèneres relativament clàssics dins de la producció estètica de Barceló, als quals dona una nova visió. Al voltant d'aquesta estructura central, la mostra ofereix una selecció molt diversa d'obres sobre paper —entre d'altres, setenta-cinc dibuixos, guaixos i aiguades i vint-i-quatre llibres i carnets de viatge—, així com vint escultures i ceràmiques que constitueixen una part molt significativa de la producció més recent de Barceló. També s'hi inclou una secció important de documentació bi-

bliogràfica i videogràfica.

Entre les obres sobre paper, destaquem, entre d'altres, les següents: *Portejadors* (1990), *Piragua amb passatgers* (1991), *Dona amb nen matant pollastre* (1991), *Mercader amb parasol* (1991), *Figura amb pal* (1994), *Deux baigneuses* (1994) i *Dona parint* (1994). Barceló experimenta constantment amb la composició, la perspectiva, el color, la llum, els materials i les textures en teles com *Giorgione a Felanitx* (1984), *Sopa marina* (1984), *Ink* (1985) o *Le début du film* (1985). Els dos quadres de *Pluja contracorrent* (1991) transmeten la titànica lluita de l'ésser humà per dominar la natura en les pitjors condicions.

Viure i veure Àfrica

Miquel Barceló viatja a l'Àfrica per primer cop el 1987. El descobriment del Sàhara i del Sahel comporta per al pintor un canvi de perspectiva, així com una renovació de temes i fins i tot de tècnica. Una relació que marca decisivament tota la seva trajectòria posterior. Àfrica no és per a Barceló una realitat aliena; no és tan sols l'atracció del desconegut el que l'empeny a endinsar-s'hi. En certa manera, és un món fins aleshores físicament exterior, però que més o menys conscientment sempre ha format part del seu univers interior. Tot això l'incita a tornar als orígens de l'essència de l'art. El paisatge, la llum, la terra, el cel i la gent del continent africà l'han transportat a unes coordenades de pensament radicalment noves. I això té un reflex a la seva obra.

Cal ressaltar també *Pase de pecho* (1990), *La suerte de matar* (1990), *El paseíllo* (1990), *De rerum natura* (1992), *Ball dels penjats* (1992) i, sobretot, *Ball de la carn* (1994). És un immens llenç (285 x 725 cm) de colors intensos amb animals, fruites i hortalisses oberts en canal. Una obra emblemàtica que posa de manifest el desig de l'artista d'atorgar a la pintura un contacte directe amb la vida orgànica.

MIQUEL BARCELÓ. 1987-1997

Museu d'Art Contemporani de Barcelona (Macba)
Plaça dels Àngels, 1
08001 Barcelona

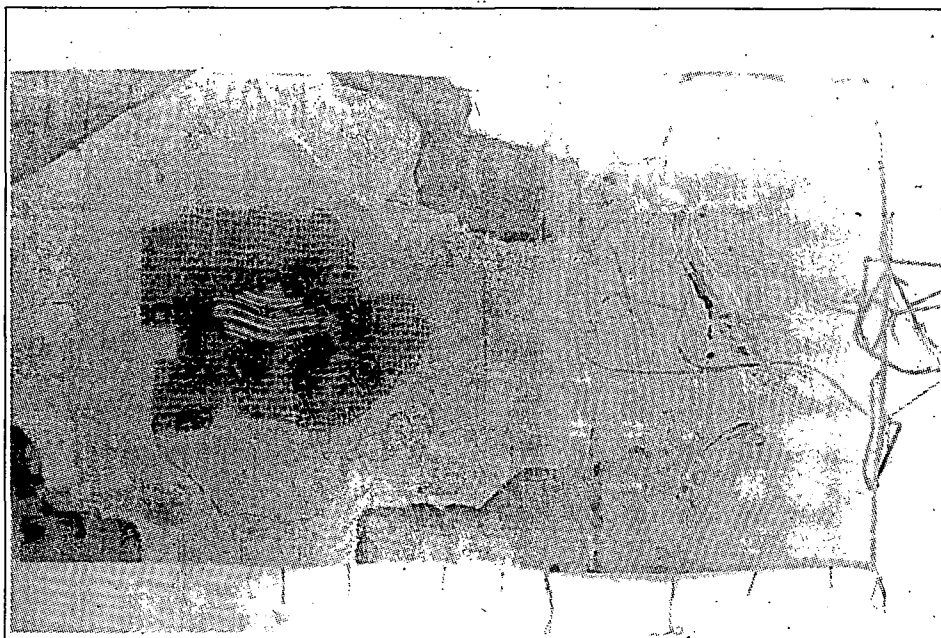
Marcaccio: espectacularitat a tot color

Tot i que l'obra de Fabián Marcaccio (Rosario de Santa Fe, 1963) té arrels en la tradició de la pintura abstracta, l'artista argentí ha obert el seu camp de referències a altres llenguatges visuals. L'exposició, que es pot visitar fins a finals de maig, presenta una de les propostes més innovadores i agosarades de la plàstica contemporània. Marcaccio incorpora als seus quadres signes, símbols i imatges obtingudes mitjançant la tècnica de la serigrafia. Rebutja l'estructura con-

vencional de la pintura i proposa una nova organització de la imatge i del suport, que parteix de la idea del *collage* «com espai més contaminat i més dispers».

FABIÁN MARCACCIO

Galeria Joan Prats
Rambla de Catalunya, 54
08007 Barcelona

Una de les creacions de Marcaccio.

El planeta Terra i la seva història

Francesc Nicolau

Professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

56. Què es pot dir dels jaciments d'Orce i Atapuerca?

Segons el que els paleontòlegs han anat descobrint de l'expansió que tingué l'*Homo erectus*, no és estrany que arribés a la península Ibèrica. Com hi arribà? L'opinió més generalitzada és que tingué el seu origen a l'Àfrica, ara fa uns 1,7 milions d'anys (començament del quaternari), i després emigrà cap a l'Àsia passant per Aràbia i Palestina per on encara es podia anar a peu, que és on ara hi ha el canal de Suez, des d'on es dispersà cap a l'Extrem Orient i cap a Europa. Ara bé, si el jaciment d'Orce (Venta Micena) és antiquíssim —sembla que és d'uns 1,6 milions d'anys— i conté restes d'*Homo erectus*, seria més lògic pensar que hagués arribat a Espanya no venint dels Pirineus, sinó a través de l'estret de Gibraltar, i més tard hagués emigrat cap al centre d'Europa, on tots els fòssils són més recents, com recordarà el lector. Però que hi ha de cert del jaciment de Venta Micena?

Història de l'home d'Orce?

Les excavacions paleontològiques que encara s'estan fent al municipi d'Orce (Granada), a la zona coneguda pel nom de Venta Micena, prop del turó de La Venta, les va començar el 1976 el Dr. Josep Gibert i Clos (Valls, 1941). Era un jaciment de restes de vertebrats de començaments del plistocè. El 1983 hi aparegué un fragment de crani d'uns 8-9 cm de diàmetre que el Dr. Gibert qualificà d'humà, probablement d'*Homo erectus*. El paleontòleg francès Henri de Lumley (el de l'«home de Talteüll») li donà la raó de moment. I la notícia va sortir als diaris. Però... poc temps després el professor francès es va desdir del que havia dit. Podia ser, també, afirmà, un tros de crani d'un èquid, d'un ruc, per exemple. Els diaris tornaren a parlar de l'«home d'Orce» amb una certa ironia; alguns fent-hi broma de mal gust. El Dr. Gibert es veié abandonat de molts que li havien fet costat i se'n dolgué moltíssim. Fins i tot les autoritats andaluses li retiraren el permís d'excavació i li congelaren els pressupostos d'ajuda.

El 1993 es veié amb cor de publicar un llibre sobre la possible presència humana a Orce ara fa 1,6 m. d.a. Durant

deu anys només havia acudit a Venta Micena a fer-hi observacions als estius amb els pocs amics col·laboradors que se li mantingueren fidels, entre els quals cal esmentar el Dr. Bienvenido Martínez i Navarro (doctor en geològiques per la Universitat de Barcelona). El pròleg del llibre anà a càrrec del francès Yves Coppens, d'autoritat internacional ben reconeguda. Aquest paleoantropòleg hi afirmava que existia una «forta probabilitat» que les restes d'Orce fossin d'origen humà, si bé també reconeixia que la comunitat científica internacional es trobava dividida en relació a aquest punt. Això va fer adquirir nous partidaris al Dr. Gibert.

El setembre de 1995 s'organitzà a Orce mateix un congrés internacional de paleontologia, al qual acudiren uns 250 científics de tot el món. El que no hi anà va ser Henri de Lumley. Alguns dels ponents animaren i confortaren el Dr. Gibert. Ell, per la seva banda, pogué presentar, a més del cèlebre fragment cranial, dues diàfisis humerals probablement humanes, un tros de queixal inferior i dues peces més trobades a Múrcia. No es podia dir amb seguretat que cap dels fragments fos d'*Homo erectus*. Eren massa fragmentaris. Però tampoc n'excloïen la possibilitat. Aquestes restes s'han analitzat bioquímicament i s'hi han trobat proteïnes humanes. També s'han estudiat unes dues-centes pedres del lloc, que tenen tota l'aparença d'haver estat utilitzades per arrencar la carn d'animals morts.

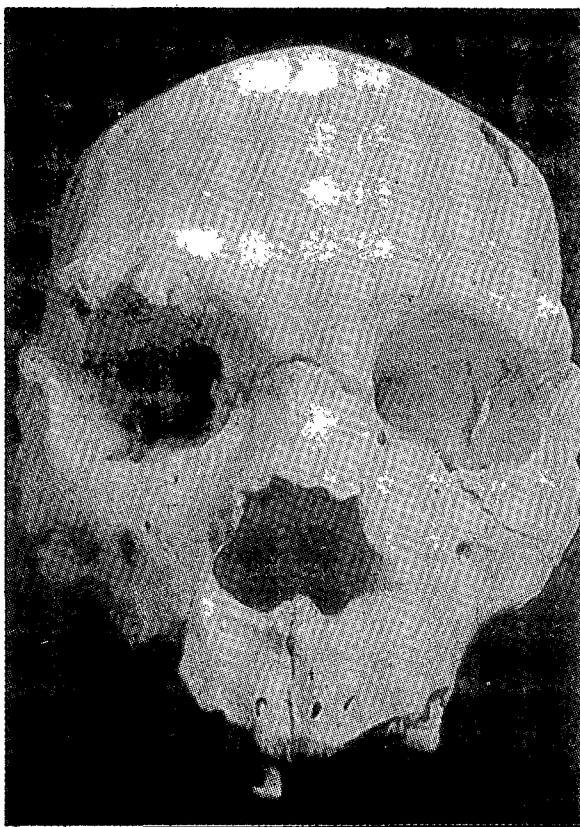
Entre els científics que s'inclinaren per la tesi del Dr. Gibert podem esmentar: Philip Tobias (Universitat de Witwatersrand, Àfrica del Sud), Jerold Lowenstein (Universitat de Califòrnia) i Clark Howell (Universitat de Berkeley). El Dr. Bienvenido Martínez, col·laborador de Gibert, és ara el director del museu que s'ha organitzat a Orce. És partidari de la tesi gibertiana però també reconeix que el veritable patrimoni

d'Orce és la fauna de mamífers fòssils i no pas (encara) de restes humanes.

Què hi haurem de dir nosaltres? Si científics d'altura no han vist clar que l'«home d'Orce» de fa 1,6 m. d'a. hagi existit, tampoc nosaltres no ho podem afirmar amb seguretat. Potser sí, potser no. Qui més hi sàpiga que més hi digui. És clar que cal esperar noves descobertes per emetre un judici.

El jaciment d'Atapuerca

Aquest sí que és un jaciment importantíssim i ben clar d'homínids fòssils, reconegut ja internacionalment per tots

Crani humà trobat a Atapuerca.

els entesos del món. La història podem dir que comença, el 1896 quan la companyia anglesa The Sierra Company Limited obtingué la llicència per construir una via fèrria entre Monterrubbio de Demanda i Villafria de Burgos. En fer les obres va dinamitar un tram de 200 m de llargada per 20 d'alçada, bo i deixant al descobert unes coves que durant molts mil·lennis havien estat obturades, plenes de terra i pedres que ja s'havien sedimentat. De moment ningú no hi prengué cap interès especial.

Però el 1976 un estudiant, Trinitat

de Torres, que volia fer la tesi doctoral sobre ossos fòssils, es va posar a excavar la Cueva Mayor i es trobà amb la sorpresa d'unes dents i una mandíbula ben humanes. L'estrat tindria uns 200.000 anys d'antiguitat. Això despertà l'interès d'explorar totes les coves d'aquell indret. I és a una altra cova, la que s'anomena Sima de los Huesos on es comencen a fer troballes veritablement sensacionals. No era fàcil d'arribar-hi: calia enfilar-se en vertical i baixar després amb una escala de corda. Aquí trobaren restes fòssils humanes d'uns 32 individus, barrejades amb ossos d'altres vertebrats.

L'iniciador de les excavacions ser el Dr. Emiliano Aguirre, que va traçar un pla metòdic de recerca. El 1978 se li unia l'equip del Dr. Eduard Carbonell (Ribes de Freser, 1951) que encara n'és el codirector. Durant setze anys han anat desenterrant fòssils de moltes espècies de vertebrats fins que el 8 de juliol de 1994 arribaren a un estrat d'uns 780.000 anys d'antiguitat (segons els càlculs fets per Josep Maria Pares, de l'Institut de la Terra Jaume Almera de Barcelona, i contrastats a Michigan) a l'indret anomenat la Gran Dolina.

Aquí és on trobaren restes d'un homínid, pertanyents a sis exemplars, que per la seva gran antiguitat esdevenien importantíssimes. Eren les restes del gènere *Homo* més antigues d'Europa!

Alguns experts han dit que es tracta probablement d'*Homo erectus*, però el Dr. Carbonell creu que és més correcte classificar-lo com d'una altra espècie, ni *habilis* ni *erectus*, sinó *antecessor* perquè les restes dels sis individus, sobretot un os de la cara, permeten establir una semblança molt gran ja amb *Homo sapiens* que no tenen l'*habilis* ni l'*erectus*. Com que són fòssils anteriors a la mandíbula de Mauer, podrien ser dels seus avantpassats. No és pas segur del tot que l'*H. heidelbergensis* sigui *H. erectus*. L'*Homo antecessor* s'hauria ramificat en *H. heidelbergensis* (avantpassat del *neanderthalensis*) i *Homo sapiens* arcaic. I així ho publicaren en un article de *Science* el 30 de maig de 1997.

Les restes de la Sima de los Huesos plantegen també alguns interrogants importants. Com és que s'hi troben tants individus plegats? És que hi caigueren i no en pogueren sortir? O és que els seus familiars els hi tiraven després de morts? Això hauria estat potser una manera d'enterrar, cosa que indicaria intel·ligència? Veurem si, amb el temps, es pot trobar resposta a totes aquestes preguntes.

ALLÒ QUE DÉU TÉ D'INVISIBLE, COM EL SEU PODER ETERN I LA SEVA DIVINITAT, DES DE LA CREACIÓ DEL MÓN ES FA VISIBLE A LA INTEL·LIGÈNCIA HUMANA A TRAVÉS DE LES SEVES OBRES.

(RÒM 1,20)

El llibre de la setmana

Estrany soliloqui (enamorat) de Maria Magdalena

A aquest crític li agradaria saber què va motivar Fanny Rubio a escriure aquesta novel·la. Atracció pel personatge de Maria Magdalena? Desig de fabular sobre els aspectes humans de l'entorn de Jesús de Natzaret? Atrevir-se amb un tema difícil, amb possibles llocs comuns repetits, per distanciar-se'n? Recerca d'originalitat, en la redacció d'un nou apòcrif, «entre allò que és sagrat i el que és eròtic?» En qualsevol cas, *El dios dormido* és una obra que es llegeix amb dificultat, perquè l'al·legoria que intenta vestir de literatura un

fet com el de les relacions de Jesús amb la dona de Magdala cansa per l'excés de paraules, i el camuflament retòric embafador del llenguatge dels protagonistes, presentats sota uns sobrenoms no gaire encertats, i que obliguen a buscar la seva identitat a les pàgines inicials explicatives.

Diversos novel·listes dels últims temps han intentat donar la seva visió de la vida de Jesús a través d'anècdotes evangèliques, que poden donar peu a interpretacions personals sobre les quals

construir el bastiment d'una obra literària. I la relació del Mestre amb Maria Magdalena és gairebé sempre un argument que pot donar molt de si. Recordem el *Noli me tangere*, del filipí Rizal, les *Figuras de la Pasión*, de Gabriel Miró, fins a les pàgines de Katzanakis, de Saramago o de Gore Vidal i Robert Graves. En aquest assumpte, a causa de les poques dades que tenim dels evangelis (vuit cites), es pot imaginar qualsevol cosa, segons el tarannà religiós o literari dels autors.

Fanny Rubio és respectuosa, certament, però a vegades només en aparença. Sens dubte, la figura atractiva de Jesús de Natzaret va ser per a la cortesana, esposa de Filip, una aparició enlluernadora. Míriam/Maria Magdalena ja estava tipa de la vulgar vida de palau. Era una dona ansiosa de comprensió, que sovint visitava els endevinadors i els miracles, enfonsada en la misèria de les seves preocupacions sense cap esperança, convençuda d'unes possessions diabòliques que la transportaven de les pocions a la histèria... quina resposta millor als seus dies sense horitzó que la paraula sanado-

ra del Profeta que curava leprosos, expulsava dimonis i que sempre tenia als llavis un missatge de pau?

Les gairebé quatre-centes pàgines d'*El dios dormido* són un llarg exercici de memòria de Míriam/Maria Magdalena, que davant del drama de la passió, mort i sepultura de Jesús, evoca les escenes de la trobada, del seguiment, i de la llunyania del Mestre. El rabboni convertit en jardiner, el que li diu simplement «Maria», i així es fa conèixer, aquell als peus del qual havia vessat tots els seus aromes i els seus ungüents...

Però tot el drama interior d'aquesta dona enamorada de l'inassuïble natzarè, en la tradició cristiana té una interpretació en clau d'una mística sobrenatural que només admet una interpretació. Fanny Rubio intenta donar-li una visió humana, possible, certament, però l'embollica en la cel·lofana d'un estil recarregat, que sempre sembla fals, o almenys a un exercici de retòrica, que difícilment es donaria en aquella circumstància, de fa gairebé dos mil anys. Què n'és de difícil parlar de tot això, sense caure en el parany de l'artifici, que, d'alguna manera, sembla voler encobrir l'atreviment de parlar d'uns amors que potser van esquinçar el cor

de la protagonista!

El dios dormido és un exercici d'equilibrista narratiu, en el qual l'autora no s'atreveix a dir allò que, d'una manera més punyent va explicitar *La última tentación* de Katzanakis, o sense cap respecte el portuguès Saramago. Cal agrair-li, almenys, això, tot i que sempre queda la perplexitat de saber què va intentar, i quines van ser les seves intencions.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Beca Josep M. Bernat

L'Associació Amics de Josep M. Bernat i l'Ajuntament de Bellpuig han convocat la V edició de la Beca per a Joves Instrumentistes de Cobla, amb la intenció de promoure l'estudi dels instruments musicals que conformen aquest conjunt musical amb la voluntat d'honorar la memòria d'un dels compositors de música per a cobla més emblemàtics i importants de les darreres dècades. Hi poden participar tots els estudiants d'instruments de cobla que fins al dia 31 de desembre de 1998 no hagin complert els 21 anys i que no hagin obtingut aquesta beca en anys anteriors. La beca es convoca en modalitat individual i està dotada amb 400.000 pessetes, que el jurat podrà distribuir lliurement, segons els mèrits demostrats pels finalistes, garantint, però, un mínim de 25.000 pessetes per a cada finalista.

Els interessats poden demanar les bases a l'Ajuntament de Bellpuig (c/ Homenatge a la Vellesa, 6 - 25250 Bellpuig), o als Amics de Josep M. Bernat (c/ Borrell, 88, pral. - 08016 Barcelona) i formalitzar la inscripció abans del 31 de juliol de 1998. Els organitzadors faran pública la llista de participants seleccionats durant la primera quinzena del mes d'octubre i convocaran les proves per determinar l'atorgament de les beques, en un acte que tindrà lloc a Bellpuig el mes de desembre de 1998.

Josep Ventura

Cançoners Parroquial

Un recull de cançons religioses destinades a la pietat, a la pastoral popular o al concert. Una tria d'entre les millors composicions de la nostra música religiosa popular que podem considerar immortal.

Aquest cançoner és un joier que guarda aplegades les exquisides melodies que formen part de l'ànima del poble, que canta i segueix cantant, perquè ha fet les seves obres dels seus músics i poetes.

270 pàgines. PVP: 1.200 ptes.

DISTRIBUCIÓ: Editorial Claret.

Roger de Llúria, 5. 08010 Barcelona. Tel. 93 301 08 87. Fax 93 317 48 30

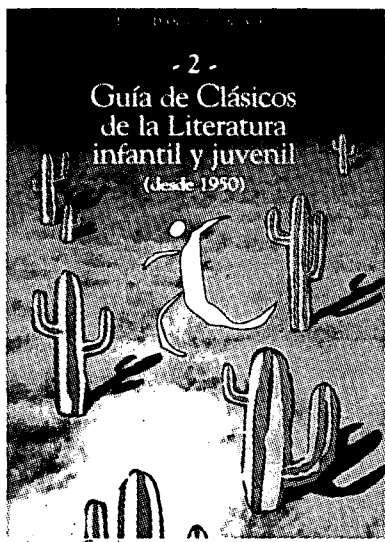
Llibres per als més joves

Cap a la biblioteca ideal

En aquesta segona *Guía de clásicos de la literatura infantil y juvenil*, que dedica més atenció als llibres juvenils, es ressenyen gairebé dues-centes obres de narrativa escrites a partir de la meitat del nostre segle. Algunes d'elles ja han esdevingut autèntics clàssics, altres estan en camí de ser-ho, i algunes passaran a la posteritat com a relats representatius en els seus gèneres —el llibre en fa tres classificacions: aventura, fantasia i vida diària. S'indiquen les dades editorials, l'argument i la valoració dels llibres; també s'han seleccionat textos significatius de molts d'ells amb l'objectiu que serveixin d'estímul per a la lectura directa dels originals.

La informació s'estructura amb vista a què pugui ser de gran utilitat per a qualsevol pare o educador interessat a introduir els seus fills o els seus alumnes en la lectura. Intenta ser àmplia, completa, ordenada, rigorosa i no renuncia oferir judicis de valor. A més, amb la finalitat d'establir lligams entre la literatura juvenil i altres territoris, s'afegeixen referències i dades sobre llibres d'història i poesia, biografies, obres pedagògiques, assaigs, novel·les, contes i obres de teatre. (C.C.)

Luis Daniel González, *Guía de clásicos de la literatura infantil y juvenil (desde 1950)*. Editorial Palabra, Col·lecció Tiempo Libre, Madrid 1998, 281 pàg. ▶

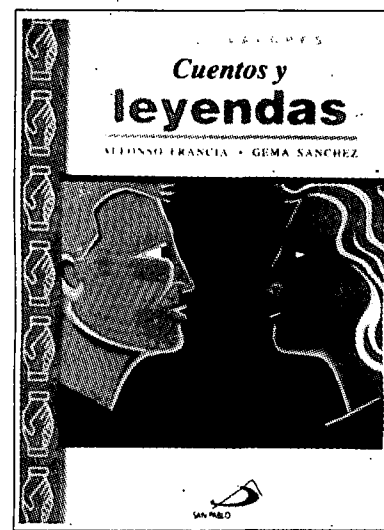

El conte, un transmissor de valors

Gèneres literaris com la llegenda, l'al·legoria, la fàula o la paràbola són la forma més desenfadada i universal de presentar realitats amb disfresses vistoses i atractives. El conte és l'art d'escriure i descriure. A través d'allò que és fantàstic, fa una aproximació a allò que és concret; i mitjançant allò concret imaginari arriba a allò que és universal. Imaginació i realisme s'uneixen en una perfecta combinació. El conte és un excel·lent mitjà per educar en valors i connecta amb allò que cadascú de nosaltres té de nen i d'ànima popular. «Seria un error pensar —afirmen els autors a la introducció— que el conte només és per a nens. Hem experimentat mil vegades que en els més purs ambients intel·lectuals, en l'educació d'adults i en determinades tertúlies, es recorre al conte en tant que gènere atraient i eficaç per sensibilitzar, transmetre idees, missatges i valors, de forma novedosa, atractiva i fins i tot lúdica.»

Els quaranta contes que apareixen en aquesta obra es troben agrupats per blocs (conjunt de relats que ressalten un valor o un nucli de valors). A cada conte s'indiquen els valors o temes possibles per tractar a classe, en el grup, durant una convivència, etc. Després es suggereix una sèrie d'activitats perquè el grup en qüestió les seleccioni i les desenvolupi. (C.C.)

Alfonso Francia i Gema Sánchez, *Cuentos y leyendas*. Editorial San Pablo, Col·lecció Educar en Valores, Madrid 1998, 134 pàg. ▶

Tendresa infantil

Tom és un conillet que ens explica les aventures del seu primer dia de col·legi. És un personatge ple de tendresa i expressivitat que connecta ràpidament amb els més petits. L'autor del llibre, Christophe Le Masne, s'ha dedicat molts anys al món de la interpretació. La seva vida s'ha desenvolupat entre els escenaris i la tasca d'escriptor. Per la seva banda, la il·lustradora del conte, Marie-Aline Bawin, ha realitzat estudis d'arts plàstiques i s'ha dedicat dotze anys a la il·lustració. Els seus dibuixos són senzills però molt plàstics, fa servir colors suaus i té molta cura dels detalls. (C.C.)

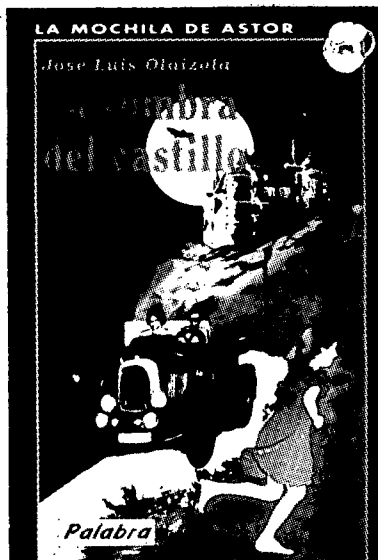
Marie-Aline Bawin i Christophe Le Masne, *En Tom va a l'escola*. Editorial Esin, Col·lecció Con-Bel, Barcelona 1998, 26 pàg. ▼

Missatge esperançador

L'ombra del castell arriba molt lluny a tota la comarca i la punta dels seus merlets repercuteix també sobre la família Mugo. La vida feliç de Rosendo, la seva dona i les seves tres filles es veu truncada quan, a causa d'un colom blau, han d'enfrontar-se als directors de la companyia que viuen a l'interior del castell. Rosendo ha de deixar el seu treball de guarda forestal i emigrar a la ciutat. La seva família no pot continuar vivint a la mateixa casa i les tres nenes (Prisca, Candi i Belén) han d'empescar-se-les per portar una mica de diners a casa. Així comença aquest entretingut relat juvenil escrit per José Luis Olaizola.

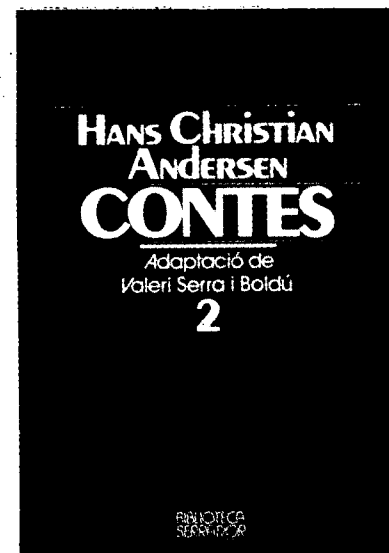
L'autor, després de fer durant anys d'advocat, s'ha dedicat a la literatura i al cinema. Ha guanyat el Premi Barco de Vapor amb *Cucho* i el Premi Planeta amb *La guerra del general Escobar*. Amb *La sombra del castillo* pretén transmetre al lector que, malgrat que a la vida hi ha molts obstacles, amb esforç i coratge sempre es poden superar. (C.C.)

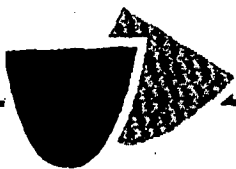
▲ José Luis Olaizola, *La sombra del castillo*. Editorial Palabra, Col·lecció La Mochila de Astor, Madrid 1997, 157 pàg.

Petites obres mestres

En aquest llibre es recullen vuit contes del conegut poeta i escriptor danès Hans Christian Andersen (1805-1875), com *Petitoi*, *La princesa dels cabells d'or* o *L'ocell blau*. El començament de la carrera d'Andersen va ser molt difícil i només va aconseguir la fama a base de perseverança i de treball. La seva activitat va ser realment prodigiosa perquè l'edició completa de les seves obres, publicades en Leipzig el 1847, incloïa vint-i-cinc volums. Els seus contes, inspirats a vegades en llegendes nòrdiques, són petites obres mestres, d'una gran imaginació i d'una delicada sensibilitat. Valeri Serra i Boldú ha estat l'artífex de l'adaptació al català d'aquests contes. (C.C.)

◀ Hans Christian Andersen. *Contes*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Biblioteca Serra D'Or, Montserrat 1987, 103 pàg.

Teatre

Meritxell Cucurella Jorba

L'àngel creador

Ha passat un àngel. *Questa sera si recita a soggetto*, de Luigi Pirandello, s'ha presentat al Mercat de les Flors de la mà de la companyia del Teatro di Roma i sota la direcció de Luca Ronconi. Ha passat un àngel que, provinent de la Ciutat Eterna, va fer una primera parada a la decadent i bellíssima Lisboa (Expo 98) i una segona a Barcelona (Mercat de les Flors). La pròxima temporada *Questa sera...* estarà de gira per diverses ciutats d'Europa i finalment debutarà al Teatro Argentina (Roma).

Luigi Pirandello (Agrigento, 1867 - Roma, 1936) va ser Nobel de Literatura el 1934 i al llarg de la seva vida escrigué un sens fi de peces teatrals, a banda de la seva prolífica producció assagística, novel·lística i contística. Aturem-nos, però, en la trilogia que Pirandello va concebre com del *teatro nel teatro*. Això és: *Sei personaggi in cerca d'autore* (1921), en què els personatges es rebel·len i s'enfronten als actors; *Ciascuno a suo modo* (1924), on és el públic qui s'enfronta als actors; i, finalment, *Questa*

sera si recita a soggetto (1930), on els actors es revoltent contra la pretesa autoritat del director escènic. Tres peces que porten a escena l'experiència teatral mentre es du a terme. Així, doncs, un cop abolida la «quarta paret», el públic es veu immers en la representació, de manera que escena i extraescena no són més que una sola realitat.

A *Questa sera...* tenim, d'una banda, l'autor (absent) i el director, que pretén fer prevaldre la creació escènica per sobre del text i aclama joïós: *Un'interpretazione fatta da certi attori sarà una e, fatta da certi altri sarà per forza un'altra*. I de l'altra, una companyia d'actors i actrius que es veu abocada a improvisar un drama. Tot això s'esdevé en els límits del prosceni. Hi ha, amb tot, un rerefons de trama que no és altra cosa que una nota de narrativitat. És a partir de la matriarcal família La Croce —formada per la *mamma*, coneguda com La Generala, el pare i les seves quatre filles casadores— que es traça un fil argumental ambientat a Sicília i que té la gelosia per tema principal. Al llarg de tota la representació els actors s'oposen a Hinkfuss, el seu megalòman director.

Els actors estan confusos i anguiats com confusa i angoixant és la realitat que els envolta. Per dir-ho amb paraules del mateix Ronconi, «la

representació 'amb improvisació' ens torna al desordre d'una existència imprevisible en la qual ignorem el que succeirà l'instant següent». Cada actor té un paper determinat dins la companyia, però posats a improvisar adquireix un pes important el caràcter de cadascun dels intèrprets, fins al punt que s'arriben a crear uns personatges que raonen absurdament davant l'irremediable absurditat que regna al seu voltant.

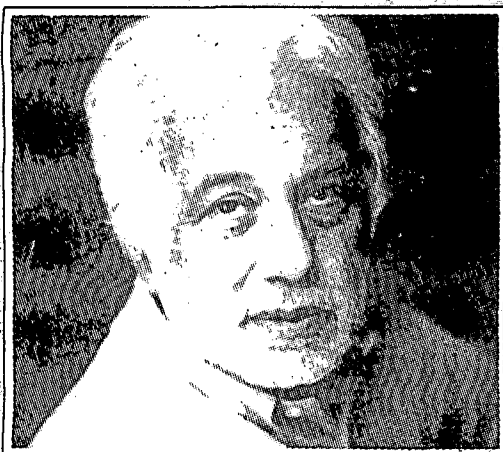
La complexitat del text suposa un gran repte quant a direcció—amb lleus i constants tocs d'humor— i també pel que fa a interpretació. Així, són destacables les interpretacions de Massimo Popolizio com a Hinkfuss, d'Elisabetta Pozzi en el rol de Mommina i de

l'esplèndida i divertida Manuela Mandracchia (La Chanteuse). Marco Capuana firma una efectiva i sobèrbia escenografia.

Questa sera... és un espectacle deliciós—per bé que el final de la segona part sigui excessivament llarg i monòton— que ens ha ofert moments d'una gran força escènica. Senzillament deliciós i ple de *dramaticitat* i contrastos cromàtics propis de l'illa més gran del Mediterrani. Només cal recordar la màgia que envaeix l'escena quan desfila una popular processó de Corpus o durant l'actuació cabaretera. Ha passat un àngel, l'àngel creador, no hi ha dubte.

«La complexitat del text suposa un gran repte quant a direcció i també pel que fa a interpretació»

Luca Ronconi

de la secció de teatre de la Biennale di Venezia i del 1989 al 1994 dirigia el Teatro Stabile di Torino.

Ronconi es va guanyar la simpatia dels crítics després del muntatge de *I lunatici*, escrita a quatre mans pels dramaturgs elisabetians Middleton i Rowley. Això passava el 1996 i des de llavors Ronconi ha estat considerat com un dels més grans exponents de l'avantguarda teatral italiana. Al Teatro di Roma ha dirigit, entre d'altres, *Re Lear*, de Shakespeare, *Verso Peer Gynt*, d'Ibsen, o *Il lutto si addice ad Elettra*, d'O'Neill. El març de 1988 Ronconi presentava també al Mercat de les Flors *La serva amorosa*, de Goldoni. Aquest any ha estat guardonat amb el prestigiós Premi Europa (Taormina).

Si el Teatro di Roma és tota una institució dins el panorama teatral italià, no menys institució és Luca Ronconi (Susa, 1933), que el dirigeix des del l'any 1994. D'ençà dels seus inicis, pels volts dels anys seixanta, Ronconi ha afrontat el repte de dirigir més d'un centenar d'espectacles, entre obres de teatre i òperes. A més, del 1975 al 1977 va ser director

que es representaran en 41 espais de la Ciutat Comtal. Hi participen un total de 1.200 artistes de 21 països, 65 companyies de teatre i de dansa i més de mig miler de tècnics i professionals de l'espectacle. Com sempre, la imatge gràfica és el faune, aquest any una pinça d'estendre la roba creada per Miquel Puig.

Obrirà el festival l'obra *Así que pasen cinco años*, de Federico García Lorca, dirigida per Joan Ollé. El director del festival, Xavier Albertí, destaca la significació que suposa obrir amb Lorca. La dansa tindrà un pes important en el Grec 98, amb una gran presència de companyies catalanes. Tam-

bé cal destacar la participació de dos grans creadors escènics, Peter Brook i Maurizio Scaparro. El director del Institut de Cultura, Ferran Mascarell, va afirmar que «el Grec és una plataforma insubstituïble per a la creació, amb la qual Barcelona s'afirma com a centre de les arts escèniques». (M.C.J.)

La roda del Grec 98 comença a girar

BARCELONA.— El 18 de maig passat es va presentar al Palau de la Virreina el Festival Grec 98. Començarà el 25 de juny i s'acabarà el 19 d'agost. Aquest any el Grec ofereix 138 espectacles—entre teatre, música i dansa, per bé que també s'hi inclouen el cinema, la poesia i altres disciplines artístiques—

TELEVISIÓ

Diumenge 31

- 08.45 *Tiempo de creer*: «Musulmanes: Murcia y la cultura árabe»
 09.00 *Pueblo de Dios*: «Historias del extrarradio»
 09.30 *Últimas preguntas*: «El Espíritu Santo y el nuevo Pentecostés». Amb motiu de la festa de la Pentecosta, Joan Pau II ha convocat els principals moviments eclesials de l'Església actual a Roma.
 09.55 *Testimonio*: «Visitación de María»
 10.00 *Santa Missa*: amb la participació de l'Orfeó Santa Coloma de Santa Coloma de Queralt (Conca de Barberà, Arquebisbat de Tarragona), sota la direcció de Frederic Prat (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
 11.15 Santuaris de Catalunya

Dilluns 1

- 17.05 *Pueblo de Dios*

Dissabte 30

- 09.20 *Signes dels Temps* estarà dedicat a «El patrimoni de l'Església». Quina és l'actitud dels cristians davant del patrimoni cultural que ha arribat a les nostres mans? Una entrevista amb Josep M. Martí Bonet amb motiu dels 700 anys de la catedral de Barcelona, amb un reportatge fet pels alumnes de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna.
 També oferirem espais d'actualitat amb els 400 anys de l'Escola Pia; l'agenda; els llibres amb Francesc Gamissans; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Diumenge 31

- 09.55 *Néixer de nou*: programa religiós mensual.
 19.00 *Segle XX*: «Pius XII». Per què Pius XII no va fer una protesta pública i solemne contra l'extermini dels jueus? Per prudència? Per càlcul? Per por de represàlies contra els catòlics?

Dissabte 6

- 09.20 *Signes dels Temps* proposa «Els homes de mar endins». Una ullada al món dels homes que viuen al mar amb la perspectiva que ens dona Amador Roig, capellà d'Stella Maris a Barcelona, que ha viscut i viu dia rere dia aquesta realitat.
 També oferirem el costumari amb Jaume Aymar; l'espai de música; la cultura —amb l'Albergueria—; l'actualitat; l'agenda; i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió: el diumenge, a les 12.00h, pel Canal TVC Internacional (Astra); i el diumenge, a les 2.00h, pel Canal 33.

Ràdio Televisió Llinars

Cada divendres

- 21.00 *La veu de la parròquia* (dirigit i presentat per Jaume Abril).

Divendres 29

- 20.30 *Creure avui*: Especial. «350 anys de les Carmelites Descalces a Mataró». Un reportatge amb la participació de la germana Cristina Kauffman. (Dirigit i presentat per Ramon Safont-Tria.)

Dilluns 1

- 20.30 *Creure avui* (repetició del programa emès divendres).

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

Cada divendres

- 13.40 *Paraula i vida* (repetició del programa emès dijous).

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Freqüència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO

De dilluns a divendres:

- de 8 a 8.30 *El Primer Cafè*
 —de 8.30 a 21.00 *Radiofórmula musical*: Butlletins cada quart d'hora amb informacions generals, de serveis, Església i culturals. Informacions esportives durant les tardes del cap de setmana.
 Comentari de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Cada dia:

- de 5 a 8 *Radiofórmula musical*
 —de 2 a 5 *Comentari de l'Evangeli, Espurna d'Alba, Música instrumental*

Dilluns

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Música (Programa d'economia en preparació.)*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Galàxia esport*
 24.00-1.00 *Estima la vida - La font del gat*
 1.00-1.30 *So de cine*
 1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimarts

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Créixer amb els anys*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Viure el dia dia*
 24.00-1.00 *Versió original - Com un tros de vida*
 1.00-1.30 *Dos quarts de nit*
 1.30-2.00 *Cova de jazz*

Dimecres

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *L'enigma*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *L'excusa*
 24.00-1.00 *Bojos per la ciència - Panorama cultural*
 1.00-1.30 *Mentides de bolero*
 1.30-2.00 *Diccionari de cinema*

Dijous

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Els veïns de l'escala*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *En família*
 24.00-1.00 *Agora*
 1.00-2.00 *Estels de colors*

Divendres

- 21.00-21.30 *Vet aquí que...; En un dia com avui; Punt i coma*
 21.30-22.00 *Un país a la motxilla*
 22.00-23.00 *Nit d'estels*
 23.00-24.00 *Temps d'acció*
 24.00-1.00 *Amb llum pròpia*
 1.00-2.00 *Obladí obladà*

Dissabte

- 7.00 *A cort obert*
 8.00-8.30 *On tu em diguis*
 8.30-21.00 *Radiofórmula musical*
 21.00-21.30 *Des de Nashville*
 21.30-22.00 *La veu del campanar*
 22.00-23.00 *La porta del temps*
 23.00-24.00 *Panorama de cinema*
 24.00-2.00 *Fila 7 - Les novetats a cau d'orella*

Diumenge

- 7.00 *Raons per viure*
 8.00-8.30 *On tu em diguis*
 8.30-9.00 *Cova de clàssics*
 9.00-10.00 *Tot sardana*
 18.45 *Eucaristia*
 21.00-21.30 *Els noms de la música*
 22.00-23.00 *Contraatac*
 23.00-24.00 *La vigília*
 24.00-1.00 *Temps de paraula - Tornar a creure*
 1.00-2.00 *A cel obert*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

- de 8.30 a 8.45 *Informatiu matí*
 —de 14.00 a 14.15 *Informatiu tarda*
 —de 20.30 a 21.00 *Transparències*

Dilluns

- 21.30-22.00 *Els nostres tresors* (programa en preparació)

Dimecres

- 21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*

Dijous

- 21.30-22.00 *La taula de l'Evangeli*

- 24.00-1.00 *Monestir*

Dissabte

- 09.00-11.00 *Fent via*
 12.00-12.30 *Ressò*

Diumenge

- 08.30-9.00 *La taula de l'Evangeli*

- 21.00-22.00 *Dret a la intimitat* (programa en preparació)

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h Rosari: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*: 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida*: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexión matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De diumenge a divendres, a les 15.00h *El espejo*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.00h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santoral*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO ESPAÑA CATALUNYA (FM 94.9) - Dissabtes i diumenges, de 7.00 a 8.30h, *Los jóvenes hablan de Dios*: programa religiós que inclou el Sant Rosari, l'Evangeli comentat, testimonis, entrevistes i actualitat.

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista (i V) a la Gna. i doctora Rosa Porta i Villagrasa, exdirectora de l'Hospital-leproseria de Surat (l'Índia) durant vint-i-set anys; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

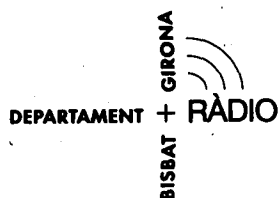
RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dissabte a les 09.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *Notícies* i *El significat de l'Evangeli*. També, cada mes, hi ha una crítica cinematogràfica. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 14.10h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) divendres 13.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (106.0 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 18.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

EL CAFÈ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.00h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dijous 19.15h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.5 FM) dissabte 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) divendres 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dimarts 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) de dilluns a divendres 15.30h.

LA COVA DEL COUNTRY: espai setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs a la música country cristiana, godspell blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbi. L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) divendres 20.30h. **Ràdio Cap de Creus (Cadaqués)** (90.0 FM) dimarts 19.15h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dissabte 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 14.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.30h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) divendres 23.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) dijous 13.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) dissabte 9.00h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 8.55h. **Ràdio Calella** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 8.45h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la*

parròquia diumenge 10.00h. **R.Dos.84 Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 9.45h.

PUNT DE TROBADA: magazín setmanal d'una hora de durada que analitza temes d'actualitat de la nostra Església. Té les seccions *Dels joves per als joves* i el *Costumari cristià*. L'últim divendres de mes inclou el programa *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez. L'emet **Cope Figueres AM** i FM (1269 AM) i (88.0 FM) divendres 15.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual que dura 30 minuts i tracta temes d'interès. Presenten i moderen: Anna Estartús i Josep Casellas. L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim divendres 21.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) últim divendres 14.00h.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte a les 14.00h i diumenge a les 12.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte a les 09.00h *Magacín*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Móra d'Ebre-SER** (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire

Tel. 93/ 490 59 88 - Fax: 93/ 490 20 35

Barcelona

**MAIG ÉS EL MES
CONSAGRAT
A MARIA, MARE DEL
BELL AMOR**

**INFORMACIÓ D'INTERÈS
GENERAL**

Els telèfons de l'Oficina d'Hisenda per tal de poder confeccionar, de manera gratuïta, el document de la Renda '97 són: tel. 901 33 55 33 (informació general) i tel. 901 22 33 44. (concertació de dia, hora i lloc per fer la declaració de la renda). Recordeu que podeu ajudar l'Església posant una creu a la casella on s'indica que el 0,52% de la declaració és per a l'Església catòlica.

**AQUEST GEST
AJUDA L'ESGLÉSIA**

ASSIGNACIÓ TRIBUTÀRIA
Digues a l'Estat què ha de fer amb una part dels teus impostos.

FES UN GEST GRATUÏT
No hauràs de pagar més. L'Estat aportarà un 0,52% dels teus impostos a l'Església.

EXERCICEIX AQUEST DRET
Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUÈ EN FARA L'ESGLÉSIA?
Un millor servei pastoral i social.

QUÈ MES POTS FER?
Explica-ho a les teves amistats i convida-les a fer el mateix gest.

• **CAPUTXINS DE CATALUNYA.**— El 31 de maig, a les 18.00, la Província Franciscana dels Caputxins de Catalunya convida tothom a les vespres solemnes que celebraran amb motiu de la inauguració del primer centenari de la seva restauració a Catalunya.

Església conventual dels caputxins de Sarrià - Barcelona, tel. 93 217 58 12.

• **PARRÒQUIA DE SANT FÈLIX DE SABADELL.**— El 31 de maig, a les 18.00, vespres i, seguidament, concert a càrrec de J. Grau (trompeta) i J. Solé (orgue).

• **ESGLÉSIA DEL SAGRAT COR.**— L'1 de juny, a les 11.00, se celebrarà la solemne eucaristia, presidida per Mons. Pere Tena, per donar gràcies al Senyor pel Misteri de la Visitació i per la beatificació de les set germanes de l'orde el 10 de maig passat a Roma. Tothom hi és convidat. Monestir de la Visitació, passeig de la Vall d'Hebron, 256 - Barcelona.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL.**— El 2 de juny tindrà lloc la darrera jornada de formació espiritual per a preveres. Mn. Francesc Tena presentarà un tema d'espiritualitat sacerdotal i Mn. Pere Farnés exposarà alguns llibres per a la pregària. La jornada començarà a les 10.00 a la Casa d'Espiritualitat M. Antònia Paris, c/ Major de Sarrià, 169 - Barcelona. La casa té parking i els participants disposaran d'habitació individual durant tot el dia. Per a més informació: Institut de Teologia Espiritual, edifici del Seminari, c/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 93 451 49 42 (de dilluns a divendres, de 19.00 a 21.00).

• **CENTRE CRISTIÀ DELS UNIVERSITARIS.**— El 4 de juny, a les 19.00, xerrada del Dr. Pablo Torrebadella sobre *L'estrés, prevenir-lo és cosa teva*. L'acte se celebrarà a la Biblioteca Nou Barris de Barcelona. El 6 de juny, a les 21.00, i el 7 de juny, a les 19.00, el grup de teatre del CCU presenta *Maror*, una obra de Rodolf Sirera en què les intencions reals dels personatges no són com aparenten. Les representacions es faran a l'església de Santa Maria del Pi (c/ Cardenal Casañas, 16 - Barcelona). El 7 de juny, a les 19.30, celebració de la Confirmació. Marta Conill i Eduard

Ribera rebran el sagrament i la comunió del CCU i la Delegació de Pastoral Universitària conviden tothom a acompanyar-los. La celebració tindrà lloc durant l'eucaristia dominical i serà presidida per Mons. Joan Carrera. L'acte es farà a la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels de Barcelona. CCU, c/ Villarreal, 81 - Barcelona, tel. 93 454 68 90.

• **HOMES DEL SAGRAT COR: HORA SANTA MENSUAL.**— Parròquia de la Bonanova (Sants Gervasi i Protasi, plaça Bonanova, 12 - Barcelona), el 4 de juny, per a sacerdots, homes i joves. A les 21.15, trobada; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, eucaristia. El 5 de juny, per a religioses, dones i noies. A les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia. Parròquia de Sant Joan d'Àvila (rambla Prim, 252 - Barcelona), el dia 4 de juny, participació a la Bonanova (autocar a les 21.00 per tornar a les 23.30). El 5 de juny, a les 18.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 19.00, eucaristia.

• **SOPAR DE LA FAM A LA PARRÒQUIA DEL SANT ÀNGEL CUSTODI.**— El 5 de juny, a les 21.00, tindrà lloc el V Sopar de la Fam als locals parroquials. Enguany, els diners recaptats es destinaran a ajudar el centre de rehabilitació del Ripollès que es dedica a la reinserció de toxicòmans. Aquesta iniciativa de sor Genoveva va començar el 1987. Parròquia del Sant Àngel Custodi, c/ Vilardell, 48 - Barcelona, tel. 93 423 32 89.

• **SCHOLA CANTORUM DE BARCELONA.**— El 6 de juny, a les 20.00, missa en cant gregorià a l'oratori de Sant Felip Neri de Barcelona. Els diumenges següents, a les 19.00, vespres solemnes cantades.

• **ESGLÉSIA DEL SAGRAT COR.**— El 6 de juny, a les 17.00, eucaristia en honor del Cor Immaculat de Maria. Després, exposició del Santíssim i res del sant rosari. Monestir de la Visitació, passeig de la Vall d'Hebron, 256 - Barcelona.

• **CLOENDA DEL CURS DEL MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— El 6 de juny tindrà

lloc la cloenda del curs d'aquest moviment al Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231 - Barcelona). A les 11.00 s'impartirà la ponència *Som enviats per l'Església com a testimonis en el món*, a càrrec del P. Josep M. Fondevila, s.i.; a les 12.30, eucaristia, presidida per Mons. Carles Soler i Perdigó. Moviment Cristià de Mestres i Professors, c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona.

• **UNIÓ COMARCAL DE LLIGUES DE PERSEVERANÇA DEL BAIX LLOBREGAT.**— El 7 de juny, a les 17.45, hora santa a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús, Cripta Gaudí de la Colònia Güell, amb la predicació a càrrec de Mons. Ramon Daumal i Serra.

• **«ALADDIN TOYS. LES JOGUINES DE TORRES-GARCÍA».**— Mostra sobre la faceta de constructor de joguines de Torres-García. Entrada lliure. Fins al 7 de juny, a l'edifici de La Pedrera, passeig de Gràcia, 92 - Barcelona, tel. 93 484 59 00.

• **CARILLÓ DEL PALAU DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA.**— El 7 de juny, a les 12.00, concert a càrrec d'Anna M. Reverte. Primera part del programa, «Clàssic»: *O filii et filiae*, d'A. de Klerk, peça original per a carilló; *Suite per a clavicèmbal*, de G. F. Haendel; dotze petites peces d'E. Grieg i *Ritmendans*, de S. Nees, peça original per a carilló. Segona part del programa, «Popular»: recull d'havaneres de Josep Ortega Monasterio, Antònia Vilàs, Ramon Serra, etc.

• **CASA DE LA MISERICÒRDIA DE BARCELONA.**— Exposició de labors fetes per les alumnes durant el curs. Es podrà visitar fins al 7 de juny. Per a més informació: c/ Elisabets, 8 - Barcelona, tel. 93 318 31 81.

• **MANI-FESTA 98, BALLANT PER LA PAU.**— El 14 de juny se celebrarà a Barcelona la festa per la pau i els drets humans amb l'intent de sensibilitzar l'opinió pública sobre els problemes que afecten diversos països del món. Organitzada per SOS Àfrica es farà un recorregut (encara per determinar) format per persones vestides de color blanc, amb una coreografia a càrrec d'uns monitors-ballarins professionals. Com

«No et concentres en allò que fas,
malgastes energia i pateixes estrès,
per això et recomano que facis servir
el lema: Aquí, ara i estalvia.»

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Dies 5, 6 i 7 de juny
Informació: Margarita, de 14.00 a 15.00 h
Tel. 93 417 82 48

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
Rincón del Silencio
c/ Floridablanca, 133 - 08011 Barcelona

Telèfon de la Pregària
93 - 417 54 49

Obert cada dia de les 22 a les 24 h.

La solidaritat autèntica ve de dins i s'expressa eminentment en la pregària. Truca'ns en les teves necessitats i pregarem. Per la línia telefònica passarà la veu, l'amor i el poder de Déu.

Associació Amor de Déu

Des del carrer

«La nostra moneda corrent són els coneixements i l'experiència»

Agustí Gómez és el president del Fons de Coneixements i Experiència (Conex), una entitat que mobilitza persones de més de cinquanta anys perquè ofereixin els seus coneixements a través d'una sèrie de classes com ceràmica, història i literatura catalana, ioga, macramé, anglès, psicologia, punt de creu i ganxet.

—Com va néixer Conex?

—Ho va fer el 1984, des d'un grup de gent gran que reclamàvem que no érem una llosa pesada per a la societat, sinó que podíem ajudar-la i compartint la nostra experiència, professional i personal amb gent que els pogués ser útil. No volíem ser uns jubilats que només fessin de cangurs, sinó que preteníem canviar la imatge del voluntari com un personatge poc gratificant, que en aquell moment només enganxava segells, o portava sobres d'un lloc a l'altre.

—Quina és la seva filosofia?

—Ajudar els altres transmetent-los els coneixements que tenim i que ells necessiten. A Conex no hi corren els diners, ningú cobra i ningú paga. La nostra moneda corrent són els coneixements i la experiència de cadascú, al servei de tots. Qui pot donar... qui necessita demana. Això és Conex.

—Quin és el perfil dels col·laboradors?

—Els col·laboradors que treballen amb nosaltres són gent a partir dels cinquanta anys. La majoria són jubilats, alguns anticipadament, i d'altres encara estan al món laboral, però els agrada compartir la seva experiència laboral de franc i amb esperit solidari.

—Quina funció té Emprex?

—Emprex és una Escola de Mestratge i Perfeccionament portada per Experts on s'ensenya a aprenents un ofici o bé es fa reciclatge per a gent gran que es queda a l'atur. L'escola va néixer a partir d'una proposta de Conex i va ser presentada al III Concurs d'Idees Innovadores de la Comunitat Europea del 1993 —que va ser l'Any de la Solidaritat entre les generacions—, on vam rebre un premi per portar endavant aquest projecte.

—Quins cursos ofereixen?

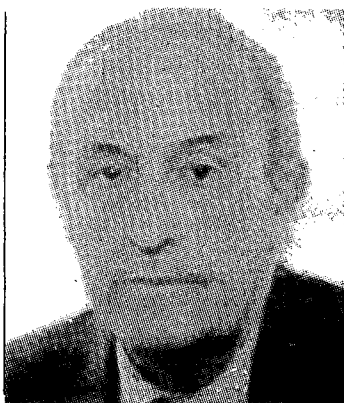
—Bàsicament són cursos destinats al món de l'empresa o bé al camp artesanal. També oferim

cursos destinats al món empresarial i a l'àmbit d'administratiu, com per exemple classes d'informàtica, ja que, actualment, és una eina necessària per accedir a nombrosos llocs de treball.

—L'experiència és un grau?

—Sí, perquè els col·laboradors que imparteixen les classes no es queden en un nivell teòric, sinó que poden assessorar els alumnes per exemple en qüestions de comerç, sobre importacions, exportacions, etc., ja que són persones amb una àmplia experiència professional en les àrees que ensenyen.

Marta Puyol

Impromptu

Oriol Camps

Serenor

Voldria —¿és bo dir que l'envejo?— la serenor d'un amic, un sacerdot, que, afectat per greu malaltia, coneixent el màxim risc que afronta després d'un seguit d'exploracions, no abandona el somriure ni la mirada clara. Es diria que res no li passa, que tot és normal en ell... i, tanmateix, la gravetat hi és present.

Quan algú va preguntar-li com s'ho feia per mantenir-se tan serè, va respondre amb un somriure tot dient: mireu, tot és qüestió de quatre paraules que comencen amb "a" i dues que comencen amb "e", la darrera amb majúscula: acceptació, alegria, amistat, activitat, equilibri i... Esperança... una ferma esperança amb el que vindrà després... quan sigui l'hora.

Perquè ell ha acceptat la prova, se sent alegre confiant en l'amistat dels germans, s'aferra a l'activitat de cada dia, amb serenor equilibrada, i espera, amb gran Esperança, el final... que és l'adéu per sempre a les coses d'aquí, on només restarà el record del seu pas, i l'inici de la vida a la Terra Promesa, l'eternitat en Crist.

Ara mateix

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Convocats a Vilafranca

«Els [Pau i Bernabé], doncs, enviats per l'Esperit Sant, van baixar a Selèucia, i d'allí navegaren cap a Xipre» (Fets, 13, 4).

Avui, ells —milers de joves d'arreu de Catalunya— s'adrecen al Penedès i arriben a Vilafranca. Els mou el mateix Esperit, present en la seva vida. D'això, molts en són del tot conscients... D'altres, encara no tant... El procés és lent. Vénen de les nostres parròquies, dels nostres moviments de joventut, dels grups de confirmació, de les escoles cristianes. Hi tenim posades moltes esperances: porten la paraula de Déu clavada en el seu tarannà i en el seu llenguatge perquè les noves generacions puguin sentir proclamar-ne les meravelles en la seva pròpia llengua (Cf. Actes, 2, 11). L'Esperit els envia al Tercer Mil·lenni.

Tota la comunitat catòlica de Catalunya hem d'unir-nos a l'Aplec de l'Esperit 98, en la pregària i en la reflexió sobre el futur de la nostra Església. A qualsevol parròquia que t'acostis, gairebé sempre trobes algú que es lamenta: hi ha pocs joves... Sol ser veritat i, a més, el prestigi de què gaudeix la joventut en la cultura d'avui fa créixer en els grans el sentiment de frustració. De tant en tant, però, descobreixes excepcions: a tal o a tal altra comunitat hi ha una forta presència juvenil. I es tracta d'un poble o d'un barri igual a tots els del seu voltant. No és, doncs, que els joves hi siguin diferents. La diferència la dona l'encert —i les possibilitats— de la parròquia, dels seus preveres, dels seus membres actius. Això dona esperança: hi ha camp per córrer, no hem tocat sostre. Com ajudar els joves a retrobar l'encís de la fe?

Donar resposta a aquesta pregunta seria cosa llarga, a més de difícil. Però podríem començar per quelcom molt senzill: aplicar-nos tots —sacerdots, pastoralistes, laics militants— el lema de l'Aplec: *Deixa'l fer, l'Esperit és amb tu*.

La segona part dona confiança: no estem sols amb els nostres problemes, les nostres limitacions i les nostres misèries, ni estem totalment condicionats per elles. L'Esperit és amb nosaltres. No l'excloquem, prioritzant en excés els nostres recursos o els nostres càlculs.

La primera part purifica amb el do del desprendiment intel·lectual. Potser hi ha massa forceigs en la pastoral de joventut. Deixem-lo fer. No establim sistemes rígids d'accés a la vida cristiana. «L'Esperit Sant i nosaltres hem decidit de no imposar-vos cap més càrrega que aquestes indispensables...» (Ac. 15, 28). Estiguem atents, més aviat, a les escletxes que l'Esperit obre ací i allà, sovint al marge de les nostres programacions. Al capdavant no es tracta del nostre èxit o del de les nostres organitzacions, sinó de la felicitat dels joves.